208
Marie Ferrarella
Un adevărat magician
Colecția
EL
EA
Editura ALCRIS

Mărie Ferrarella

Un adevărat magician

Editor: Aurelian Micu Lector: Angela Vasile

Coperta: Andy

© 1991 by Mărie Ferrarella MAN TROUBLE

În româneşte de: Cornel Romoşan

Toate drepturile rezervate.

ISBN 973-9498-30-2

Colecţia „EL şi EA”

ALCRlS

MARIE FERRARELLA

UN ADEVĂRAT MAGICIAN

CAPITOLUL I

În ce problema ingrată se implicase!

Shad apăsă grăbit pedala acceleratorului şi se strecură pe banda din dreapta, care din păcate nu avansa mai repede decât cea din stânga. Trebuia să fie nebun să se găsească pe şoseaua 405 la ora cinci şi jumătate după-amiaza... Când în momentul ăsta ar fi trebuit să se relaxeze în baia jacuzzi, după o zi grea de muncă!

Şi măcar dac-ar fi funcţionat instalaţia de aer condiţionat! Dar, ca un făcut, climatizatorul îl lăsa baltă tocmai în perioada caniculei. La buletinul meteorologic se anunţase o uşoară scădere a temperaturii pentru weekend, dat până atunci... Simţi o picătură de transpiraţie rostogolindu-i-se pe spate. Shad înjură printre dinţi.

Îi era cald, îi era sete şi era obosit. Îşi trecu încet mâna prin părul negru şi des, moştenire de la un strămoş indian cherokee, la fel ca şi tenul mat şi trăsăturile colţuroase. Avea chipul unui bărbat voluntar, pe care nu-l duci cu vorba. De altfel, nimeni nu reuşise niciodată să se impună în faţa lui Shad Michael McClellan.

Nimeni, în afară de Dottie.

Micuţă şi subţire pe cât era el de înalt şi de bine făcut, Dottie stăpânea ca un adevărat despot peste voinţa fratelui ei. Bineînţeles că din când în când i se mai întâmpla şi lui să se răzvrătească. Dar de obicei, se lăsa docil dus de nas. De ce? Pentru că pur şi simplu îşi adora sora cea mai mică. Şi astăzi după-amiază, fusese atât de fericit să afle că Dottie scăpase dintr-un accident întâmplat pe autostradă doar cu un picior rupt, încât ar fi acceptat să escaladeze Empire State Building dacă i-ar fi cerut-o ea.

În această situaţie, ea îi ceruse ceva încă şi mai cumplit, pentru că era vorba să se aventureze pe şoseaua 405 la o oră de vârf.

Luă mâinile de pe volan o clipă, cât să-şi şteargă palmele umede pe pantaloni şi acţionă semnalizatorul. Numai de n-ar greşi drumul! Nu, pe aici trebuia să meargă Chevrolet-ul surorii sale dacă n-ar fi avut acel accident stupid.

Dottie avea întâlnire cu o anume doamne Mayne, prietena unei cunoştinţe, sau cam aşa ceva. Din câte înţelesese, această doamnă Mayne avea unele probleme cu băiatul ei de doisprezece ani. Iar Dottie, cu inima ei generoasă şi având în buzunar o diplomă în psihologia copiilor, se oferise să se întâlnească cu băiatul cu pricina

ca să-şi dea seama dacă problemele lui erau reale sau erau doar legate de perioada de pubertate.

Shad aruncă o privire pe cadranul ceasului şi constată că era deja în întârziere. Şi unde mai pui că, pe lângă această întâlnire, trebuia să treacă pe la Dottie să-i hrănească menajeria: pisicile, câinele, cobaiul şi cei doi canari. Adio jacuzzi...

Şi cât de bine i-ar fi prins câteva minute de destindere după o zi ca asta! Mai întâi, nu venise instalatorul pe care-l aştepta, ţintuit la pat de o criză de astm şi pe urmă accidentul lui Dottie. Îngrijorarea care-l ţinuse încordat la maxim se risipise după sosirea la spital. Se temuse că Dottie condusese cu viteză prea mare, dar se înşelase. De îndată ce-o să fie din nou pe picioare o să-i cumpere un scuter...

Se uită din nou la ceas. Era cu un sfert de oră în întârziere. Măcar dacă. Dottie i-ar fi dai un telefon doamnei Mayne ca s-o anunţe de schimbarea programului. Dar ea se opusese cu vehemenţă. După părerea ei, psihologic vorbind – erau propriile ei cuvinte – era foarte important ca totul să se desfăşoare aşa cum fusese stabilit, chiar dacă trimitea pe altcineva în locul ei.

El ridicase din umeri. Dorinţele lui Dottie erau porunci pentru el. Dar ea îşi dădea seama oare de sacrificiul pe care-l făcea pentru ea?

Vivianne Mayne îşi ridică cu un gest discret mâneca şi aruncă o privire spre cadranul ceasului. De ce nu venea femeia aia?

Ridică ochii spre Frank, aşezat pe canapeaua din faţa uşii de sticlă. Pe genunchi ţinea o revistă pe care o răsfoia încet, făcând mari eforturi să pară nepăsător. Vivianne n-avea nicio îndoială asupra

adevărului. Frank era nerăbdător. Iar nerăbdarea fiului ei îi dădu din nou curaj.

Numai să vină odată această Dottie McClellan! Când discutaseră la telefon cu o zi înainte, ea îi propusese să-l ducă pe Frank la un meci de base-ball pentru o primă luare de contact. Când îi transmisese acest lucru lui Frank, acesta îşi regăsise puţin din entuziasmul de altădată. Era bine să nu sufere o decepţie.

— Cred că trebuie să fie blocată undeva pe drum, spuse ea.

Străduindu-se să nu-şi trădeze agitaţia, Vivianne se aşeză pe fotoliul din faţa lui Frank. În mod ciudat, această agitaţie nu se datora faptului că Dottie McClellan întârzia. Nu. Era un sentiment pe care Vivianne îl încerca de fiecare dată când era singură cu băiatul ei.

De când survenise această schimbare? Îşi pusese de atâtea ori această întrebare în ultimele luni! Aceasta, cât şi atâtea altele... Pe nesimţite, între ei se insinuase o stânjeneală, înveninând o relaţie fără probleme până atunci, în sfârşit, fără probleme majore. Uneori fuseseră chiar fericiţi împreună; cântaseră la unison, în prezent, partiturile lor se aflau într-o totală distonanţă. Era suficient ca ea să spună alb pentru ca el să răspundă imediat negru. Poate că era vorba despre o simplă criză de pubertate, însă Vivianne voia să fie sigură că nu era vorba de ceva mai serios. Perspectiva de a trăi câţiva ani în această neînţelegere nu o încânta deloc.

Frank îi aruncă o privire morocănoasă printre şuviţele blonde care-i atârnau pe frunte. „Seamănă la păr cu taică-său”, îşi spuse Vivianne fără pic de nostalgie. Amintirile despre Peter n-o încântau niciodată.

Băiatul puse revista pe masa joasă.

—Puţin îmi pasă dacă nu vine, spuse el. În orice caz, n-a avut o idee prea bună.

Ridică din umeri, afişând ostentativ dezamăgirea unui puşti de doisprezece ani, aflat într-o perioadă ingrată la jumătatea drumului între copilărie şi vârsta adultă.

Vivianne strânse din dinţi. După o zi de muncă cu probleme, era cu răbdarea la limită şi tonul lui Frank o călca pe nervi. Începuse munca la ora şase dimineaţa şi se apucase fără niciun preambul să lucreze la dosarul societăţii Grimes, un nou client. Fostul contabil al firmei îşi permisese nişte mici artificii cu banii societăţii, pentru ca până la urmă să-i umfle pe toţi fără ceremonie ca să-şi îndeplinească visul de-o viaţă să trăiască fără grijă pe o insulă a fericirii. Numai că în loc de cocotieri şi plaje cu nisip de aur, visătorul contabil se trezise între cei patru pereţi ai unei celule de închisoare, lăsând în urma lui o situaţie ca catastrofală. Era o mare bătaie de cap. Şi Vivianne, directoarea propriei agenţii de expertize contabile, se înhămase să rezolve dosarul, ceea ce nu era deloc un lucru simplu.

Luase cu ea enormul dosar cu intenţia să înceapă să facă ordine în el de îndată ce Dottie McClellan îl lua pe Frank.

Vivianne auzise numai lucruri bune despre această Dottie; se părea că această psiholoagă era nemaipomenit de dotată să-i înţeleagă pe adolescenţi şi pe puştii aflaţi la vârsta pubertăţii. Dar era mai bine să mai aibă puţină răbdare şi să-şi formeze o părere după ce o s-o vadă. Numai să vină...

Cu mare greutate, tânăra femeie îşi stăpâni dorinţa să se agite, să străbată încăperea în lung şi-n lat. Niciodată nu-i plăcuse să stea degeaba. Sau să aştepte.

După părerea ei, problema esenţială era că, dacă munca ei îi capta întreaga atenţie, acelaşi lucru trebuia să se întâmple şi cu băiatul ei. Dar dacă eforturile ei pe plan profesional îşi arătaseră roadele, cu Frank înregistrase un eşec lamentabil. Încercase să stea de vorbă cu el, apoi să nu-i mai vorbească. Jucase pe rând toate cărţile: fusese autoritară, fusese îngăduitoare, încercase să devină complicea lui... Fără niciun rezultat. Acum îşi punea toate speranţele în Dottie McClellan, o femeie care ştia, după spusele prietenilor ei, să redea entuziasmul şi celor mai blazaţi adolescenţi. Din fericire, Vivianne era înconjurată de prietene înţelegătoare pentru că, familia insista să se despartă de un asemenea copil dificil.

—De ce nu-l trimiţi undeva la o şcoală cu internat? Îi sugerase Adriana.

Vivianne respinsese cu fermitate sfatul surorii ei mai mari. Nici nu se punea problema să se despartă de Frank. Doar pentru el muncea cu atâta încrâncenare; doar pentru el trecuse peste deprimarea care o cuprinsese la plecarea lui Peter. Şi astăzi, ea şi Frank treceau printr-o pasă proastă, asta era tot, dar lucrurile nu puteau să dureze aşa la nesfârşit şi în curând vor redescoperi complicitatea lor de altădată, Vivianne era sigură. Şi tocmai pentru asta, ea acceptase să se întâlnească cu această psiholoagă.

Frank se agita nervos pe canapea.

— Eu nu văd niciun motiv serios pentru a sta de vorbă cu această Dottie McClellan în afară de faptul de a-ţi face pe plac. Dacă o să vin vreodată, n-ai decât să te duci tu cu ea la meci.

Băiatul se ridică brusc şi porni spre scară.

— Frank, unde te duci?

— Să-mi iau bâta şi mingea.

— Ce să faci cu ele?

— Să joc baseball, ce naiba să fac?

— Să nu-mi vorbeşti aşa, Frank.

— Am să vorbesc cum vreau! De altfel, tu n-ai nicio treabă? N-ai de vorbit cu niciun client?

Vivianne se uită la ceas.

— La drept vorbind...

Zâmbetul ironic al lui Frank o făcu să se întrerupă. Bănuia că puştiul îi ghicise răspunsul.

— Doar n-o să pleci tocmai acum când trebuie să vină Dottie McClellan să te ia.

— Ţi-am spus, du-te tu în locul meu.

— Frank! Ţie îţi place baseballul, nu mie!

— La te uită! Acum îmi cunoşti gusturile?

Vivianne se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Dacă nu înţelegi, cu atât mai rău.

Uşa camerei se trânti. Vivianne se ridică la rândul ei, încercând să-şi păstreze calmul. Tocmai se pregătea să se ducă după Frank la etaj

când se auzi soneria de la intrare. Răsuflă uşurată.

— Frank!... Nu vrei totuşi să cobori?

Menajera ieşi din bucătărie să se ducă să deschidă uşa.

— Lasă, Norma. Mă duc eu.

Norma clătină din cap şi se întoarse în bucătărie, ştergându-şi mâinile pe şorţ.

Bosumflat, veni şi Frank în hol.

— Acum încearcă să te porţi cum se cuvine, spuse Vivianne deschizând uşa.

— Am să fac tot posibilul, doamnă Mayne.

Glasul baritonal o surprinse şi se întoarse imediat spre bărbatul care stătea în prag. În spatele ei, Frank îi privea intrigat peste umăr.

— Domnule?

Distinsă. Foarte distinsă. Acestea fură primele cuvinte care-i trecură prin minte lui Shad când o văzu pe Vivianne. Şi drăguţă. Avea părul negru strâns într-un coc sobru şi ochi albaştri ca cicoarea. Buzele cărnoase şi bine conturate trădau o fire senzuală. Shad căzu pe gânduri o secundă. Dar nu mai mult. Pentru că în clipa următoare trecu la acţiune.

— Cred că aţi auzit de Dottie McClellan, nu-i aşa?

— Da şi?

Dându-şi seama de interesul pe care-l arăta Frank pentru necunoscut, Vivianne deschise mai mult uşa. Vecinul ei era agent de poliţie. În cel mai rău caz, dacă era victima unei agresiuni, începea să ţipe. Nu că era alarmistă, dar nu se ştie niciodată ce se poate

întâmpla...

Shad zâmbi văzându-l pe Frank, dar atenţia lui rămânea focalizată pe mama lui.

—Ea m-a trimis.

Mâna lui Vivianne se încordă pe clanţa uşii. Făcu ochii mari.

—Poftim?

Brusc, Shad uită de jacuzzi şi de berea rece care-l obsedaseră în ultimele ore. Tot stresul pricinuit de deplasarea pe şoseaua 405 la o oră de vârf se risipi ca prin minune în faţa acestei femei.

— Afară e cam cald. N-aş putea să intru, vă rog?

— N-am obiceiul să invit necunoscuţi în casă.

Femeia nu făcu nicio mişcare deşi Frank o trăgea de mână.

—Aveţi perfectă dreptate, doamnă.

—Ce doriţi?

Shad scoase portofelul din buzunar.

— Sunt Shad, fratele lui Dottie. Dottie a avut un accident.

Neîncrezătoare, Vivianne citi numele de pe permisul de conducere. McClellan. Se linişti imediat.

—Îmi pare rău... Intraţi, vă rog.

Shad zâmbi şi-i întinse mâna.

— Acum, îmi cunoaşteţi prenumele, doamnă Mayne. Al dumneavoastră care e?

Vivianne îi întinse mână la rândul ei; atingerea caldă şi hotărâtă îi provocă o senzaţie stranie. Dar nu-i răspunse la întrebare. Nu ştia din ce cauză, nu-i venea să-i spună cum o chema. Preferă să schimbe

subiectul.

— E vorba de un accident grav?

— Pentru maşină, da, fatal. Însă Dottie, printr-o minune, a scăpat doar cu un picior rupt. Din cauza asta a apelat la ajutorul meu.

— Înţeleg.

Shad aruncă o privire de jur împrejur. Casa era spaţioasă şi luminoasă. Şi totuşi, femeia din faţa lui parcă avea ceva pe suflet.

— A insistat să vin personal şi să vă pun în temă. Mai ales pe băiat.

Vivianne zâmbi rezervată.

— Drăguţ din partea ei, nu-i aşa, Frank?

Frank se legăna de pe un picior pe celălalt.

Era îmbrăcat cu un tricou roşu, larg, care-i cădea peste blugii decoloraţi.

— Parcă trebuia să mergem la un meci, spuse el.

Băiatul era pe jumătate îmbufnat. Pentru un" copil de vârsta lui, nu era nimic nefiresc în comportamentul lui şi Shad au se supără, li veni pe moment o idee. Din greşeală, Dottie cumpărase trei bilete la meci şi Shad nu voio să irosească niciunul.

Scoase biletele din buzunar.

— Avem noroc, spuse el. Biletele n-au păţit nimic.

Chipul lui Frank se deschise deodată.

— Mă duc să-mi iau şapca! Strigă el urcând în fugă scările.

De multă vreme Vivianne nu-l mai văzuse pe Frank atât de entuziast. Păcat că entuziasmul îi fusese provocat de un străin. În

orice caz, nici nu se punea problema să-l lase pe Frank să plece cu omul ăsta pe care nu-l cunoştea absolut deloc. Se întoarse spre el.

— Shad.

— Poftim?

— Mă cheamă Shad.

— E posibil, dar asta nu schimbă cu nimic situaţia. Nu pot să te las să...

Noul-venit prevăzuse refuzul. Fără să se enerveze, el ridică mâna să oprească obiecţiunile.

— Te înţeleg perfect.

— Da? Întrebă ea perplexă.

Frank coborî imediat. După expresia feţei mamei sale, îşi dădu seama imediat cum stăteau lucrurile.

— Mamă... începu el furios.

Pumnii strânşi îi trădau încordarea.

Shad zâmbi încă o dată conciliant.

— Frank, mama ta poate foarte bine să vină cu noi. O să ai ocazia s-o înveţi regulile jocului.

Vivianne negă cu o mişcare energică a capului.

— Nicidecum. Nu vreau să...

— ... să ne deranjezi, bineînţeles. Nu poţi să ne refuzi. De altfel, Dottie a cumpărat trei bilete.

Pentru o clipă, Vivianne avu impresia că e sorbită de vârtejul unui ciclon. Deodată simţi o greutate imensă apăsând-o pe umeri. Era braţul lui. Cum reuşise să pună mâna pe ea fără să-l observe?

— La ce oră începe meciul? Întrebă femeia preocupată.

— Peste câteva minute, răspunse Shad amuzat de expresia ei dezorientată.

Râsul lui cald parcă îi trezi simţurile asemenea primei sorbituri de cafea dimineaţa.

—Dacă ne grăbim puţin, cred că o să avem şansa să prindem fluierul de început. Eşti gata, Frank?

— Gata!

Pe Vivianne n-o lăsă inima să-i strice plăcerea băiatului său.

—Mă duc să-mi iau geanta, mormăi ea.

—Frank, nu te duci tu s-o iei?

Frank porni în fugă spre sufragerie.

—Cred c-am lăsat-o pe măsuţă! Îi strigă din urmă Vivianne.

—Ştiu!

Nicio urmă de iritare în glasul lui Frank. Femeia ridică mirată sprâncenele.

—E nemaipomenit! E un miracol, sau aşa ţi se întâmplă de obicei?

—Dau reprezentaţii de magie în fiecare zi. Duminica am şi matineu. Hai să mergem.

Shad făcu un semn cu capul arătând spre uşa încă deschisă.

—E de la sine înţeles că eu pun maşina la bătaie.

Fără să opună nicio rezistenţă, Vivianne îl urmă până la maşina lui. Avea o vagă senzaţie că fusese manipulată...

CAPITOLUL II

Nu după mult timp Vivianne îşi reproşa slăbiciunea. Abia ieşi din casă şi se opri hotărâtă în faţa maşinii lui. Nu trebuia să-l însoţească pe bărbatul ăsta. Era o greşeală; simţea acest lucru cu fiecare celulă a fiinţei sale.

Sosi şi Frank gâfâind şi-i puse geanta în mână.

— Hai, ce faci? Eu urc în spate.

Ea se îndepărtă cu un gest reflex iar Frank dădu buzna în micuţa Honda.

Ochii Viviannei îi întâlniră pe cei ai lui Shad peste capota maşinii. Avea ochii cenuşii, cu o privire blândă. Simţi că începe să roşească. Cum ar putea să aibă vreodată încredere într-un bărbat a cărui privire avea un asemenea efect asupra ei?

— Te stresează ceva? Întrebă Shad.

Ea se crispă. Dumnezeule, cât de mult detesta această senzaţie de vulnerabilitate! Răspunse spunând primul lucru care-i veni în minte.

— Nu sunt îmbrăcată potrivit pentru un meci.

În definitiv, era un motiv foarte plauzibil. Şi care în plus îi întări hotărârea. Gata cu tergiversările. Era o femeie matură, nu? Trebuia să se poarte aşa cum o conducea raţiunea, chiar dacă în felul ăsta risca să devină mai puţin populară pentru unul dintre suporterii echipei Angels.

Vivianne băgă capul în maşină cu intenţia să-l facă pe Frank să iasă, chiar cu forţa dacă trebuia. Nu vor merge la meci cu un străin!

Shad remarcase expresia Viviannei. O văzuse cum devenise din ce

în ce mai tensionată; trebuia să joace dur dacă voia ca întâlnirea să nu se termine într-un timp record. Ocoli repede maşina şi se plasă lângă Vivianne în aşa fel încât aceasta să nu poată ajunge la Frank.

Privirea lui se plimbă încet de-a lungul siluetei tinerei femei.

— Îţi înţeleg problema, spuse el.

„Problema mea eşti tu”, îşi spuse ea, agasată şi tulburată în acelaşi timp. Reacţia ei îi aduse aminte de o perioadă pe care nu mai voia s-o retrăiască vreodată, o perioadă în care era o femeie fără apărare. Dependentă. Trebui să facă un efort mare ca să nu-l împingă la o parte pe Shad. Dar frica ce o stăpânea i se citea cu uşurinţă pe chip.

Shad zâmbi.

— E prea târziu să te schimbi.

În cele din urmă se declară de acord cu părerea lui.

— În cazul ăsta, cred că va trebui să renunţ la...

— Cel mai bine, interveni el, e să-ţi dai jos haina şi să îţi sufleci mânecile cămăşii.

Până să apuce Vivianne să protesteze, el o ajută să-şi dea jos haina de pe umeri.

În maşină, Frank începea să-şi manifeste nerăbdarea. Însă Vivianne nu-l auzea. Cu ochii închişi şi răsuflând greu, femeia încerca să lupte cu plăcerea stranie şi îmbătătoare de a fi dezbrăcată de acest necunoscut. Nu făcuse altceva decât să-i scoată haina, însă contactul palmelor lui cu gâtul şi braţele ei parcă o electrizase.

— Să-mi suflec mânecile? Repetă 6a dezorientată.

Clătină din cap agăţându-se de prima scuză care-i trecu prin minte.

—Ai idee cât costă cămaşa?

Din nou, Shad îi adresă un zâmbet care-i anihilă orice rezistenţă.

—Şi ce-o să se întâmple dacă o să-i sufleci mânecile? O s-o strici?

—Nu, bineînţeles, dar...

Dându-şi seama de ridicolul argumentului ei, femeia preferă să se conformeze. Oftând exasperată, îşi puse haina şi geanta pe scaunul maşinii şi începu să-şi suflece meticuloasă manşetele bluzei turcoaz.

Shad o privea atent. Gesturile ei, aparent anodine, aveau pentru el o conotaţie erotică. Avu sentimentul foarte clar că, în clipa asta, destinele lor erau pecetluite. Era convins că într-o bună zi o să reînceapă acest ritual şi-şi dezbrace hainele una câte una pentru el. Doar pentru el. Până când între ei n-o să mai existe decât pasiunea carnală. Această doamnă Mayne avea în ea ceva foarte, foarte senzual, cu toate că era gata să bage mâna-n foc că ea nu-şi dădea seama de acest lucru.

—Mamă... se auzi glasul nerăbdător al lui Frank.

Shad nu-i mai lăsă răgaz lui Vivianne să tergiverseze. O împinse uşor pe scaunul pasagerului.

—Hai să mergem! Nu mai avem niciun moment de pierdut.

Tocmai se încadraseră pe autostradă când Vivianne îşi aduse aminte deodată de uriaşul dosar care o aştepta acasă. Tulburată de această revelaţie, era gata să-l roage pe Shad să se întoarcă. Dar renunţă de îndată ce se întoarse către el. Chipul lui, din profil părea sculptat într-un lemn tare. În ciuda zâmbetelor lui care puteau să topească gheţarii de pe Everest, era clar că acest Shad McClellan nu

renunţa cu una, cu două, când îşi propunea ceva. Trăsăturile lui exprimau autoritatea şi hotărârea.

Bine, de acord. Nu-i plăcea să se lase călcat pe picior. Era un lucru clar. Dar cine era în definitiv bărbatul ăsta? Fratele unei psiholoage de copii? Un om care ştia să vorbească? Un bărbat dotat cu farmec şi cu o certă putere de convingere? Toate acestea, fără îndoială. $î altceva? Oricum, erau destul de puţine argumente ca să se afle acum în maşina lui.

— Cine eşti dumneata, domnule McClellan?

El îi simţise privirea aţintită asupra lui dar se gândise că era mai bine să-i lase ei iniţiativa conversaţiei. Însoţitoarea sa nu părea genul de femeie care să se abandoneze în braţele primului venit. Ceea ce era un merit pentru ea. Întoarse brusc capul spre ea.

— Pentru moment, sunt pur şi simplu un bărbat care, vrând să-l facă pe plac surorii sale, conduce un băiat şi pe fermecătoarea lui mamă la ceea ce, să sperăm, va fi un meci de baseball de cea mai bună calitate, privindu-l prin oglinda retrovizoare, îi făcu cu ochiul lui Frank care-i răspunse cu un zâmbet radios.

Surprinsă de atitudinea băiatului ei, Vivianne se încruntă.

— Şi când n-o înlocuieşti pe sora dumitale? Insistă ea. Pari foarte...

Dar nu apucă să-şi continue fraza pentru că interveni Frank să-l întrebe pe Shad ce părere avea despre echipa Angels..

— Crezi că au şanse să câştige?

Shad, după ce aruncă o privire în direcţia lui Vivienne, se hotărî să-i răspundă lui Frank. Bănuia că băiatul fusese de multe ori repezit

când intervenise în conversaţiile adulţilor. Dar dacă tot îi ţinea locul lui Dottie, Shad se hotărî să-şi ia roiul de psiholog în serios.

— Frank, Angels. joacă cel puţin de la egal la egal cu orice echipă. Au toate şansele să câştige şi azi:

Un panou uriaş anunţa ieşirea de pe autostradă către stadionul Anaheim unde trebuiau să ajungă. Shad se angajă încet-încet către banda din dreapta pe care viteza de deplasare era mult încetinită. Era clar că nu erau singurii care voiau să ajungă la stadion.

— Orice s-ar spune despre jocurile din ultima vreme, Angels rămân cei mai buni după părerea mea. Mai ales după ultimele două achiziţii făcute şi care...

„Doar nu-şi închipuia că o să scape aşa uşor”, îşi spuse Vivianne. Îl bătu uşor pe mână pe şofer ca să-i atragă atenţia că mai aveau ceva de discutat.

— Aştept să-mi dai un răspuns, domnule McClellan.

Era tonul pe care-l folosea atunci când avea de a face cu clienţi dificili. Rece şi impersonal, Shad ridică sprâncenele.

— Tocmai i-am răspuns lui Frank, doamnă Mayne.

Abia se stăpâni să nu-i atragă atenţia că întrebarea ei era mult mai importantă decât a puştiului. Privindu-l pe Frank îşi dădu seama că era gata-gata să facă o mare greşeală.

Foarte bine, îşi spuse Vivianne. Trebuia să se recunoască învinsă în această repriză. Da* partida nu era nici pe departe jucată.

Închizându-se în sinea ei, femeia se resemnă cu demoralizanta perspectivă a unei seri extrem de plictisitoare. Niciodată nu făcuse o

pasiune pentru sport. Măcar dacă ar fi urmărit meciul la televizor, ar mai fi putut să facă şi altceva. Dar aici...

Shad îşi parcă Honda într-un loc care i se păru la distanţă de un kilometru faţă de intrarea în stadion. Era o aglomeraţie cum nu mai văzuse de multă vreme. Parcă locuitorii din întreaga Californie îşi dăduseră întâlnire la Anaheim.

Fu surprinsă să-l vadă pe Shad înconjurând maşina să vină să-i deschidă uşa. Ia te uită! Şi totuşi, bărbatul ăsta avea educaţie. Refuză totuşi mâna pe care el i-o întinsese s-o ajute să coboare din maşină. Se înşela dacă credea c-o s-o îmbuneze cu galanteria lui. Făcuse deja uriaşe concesii de la principiile ei, pentru binele lui Frank, dar şi bunăvoinţa sa avea limite, Frank dădu buzna afară din maşină punând o avalanşă de întrebări despre meci, despre jucători, stadion, locuri şi despre încă o mulţime de alte lucruri. Shad, răbdător, răspundea cu o plăcere care nu părea deloc prefăcută.

În definitiv, poate că nu era nimic mai mult decât ceea ce declarase mai devreme. Un simplu înlocuitor al surorii lui care nu voia să-l Dezamăgească pe un puşti de doisprezece ani. Văzând chipul lui Frank radios, Vivianne nu putea să nu-i fie recunoscătoare lui Shad. Chiar dacă pentru asta fusese nevoită şi ea să facă o deplasare ingrată... oftă din tot sufletul aducându-şi aminte de dosarul pe care ar fi putut să-l aducă cu ea. Ar fi putui să-i aştepte în maşină în loc să se ducă să piardă vremea uitându-se la un meci care nu însemna nimic pentru ea.

Shad remarcă bosumflarea Viviannei.

—Nu-ţi place baseball-ul?

Se postă între ea şi Frank şi luându-i pe amândoi de braţ, porniră toţi trei spre intrarea stadionului.

—Îl detestă, răspunse Frank în locul ei.

—Asta poate din cauză că nu-l înţelege. Nu crezi că ar li un gest frumos din partea noastră dacă i-am ţine un curs de baseball?

Frank pufni în râs. Pe Vivianne o cuprinse gelozia. Cum putea omul ăsta să comunice cu atâta uşurinţă cu Frank? În ultimele luni, ea iu avusese parte decât de remarci nepoliticoase, mutre bosumflate şi de uşi trântite.

—Ei, atenţie! Spuse Shad când Vivianne se împiedică de el.

—Pardon. M-a împins şi pe mine cineva, se scuză ea.

Vru să se îndepărteze de el. Apropierea lui o tulbura din cale-afară. Dar el o prinse imediat de mână.

—Nu te îndepărta. O să te înghită mulţimea şi o să te calce-n picioare. Meciul nu este transmis la televizor şi din cauza asta toţi suporterii au fost obligaţi să vină pe stadion.

—Îmi dau seama de acest lucru, mormăi Vivianne arţăgoasă.

Shad se uită la ea pe furiş. Problema acestei fermecătoare doamne Mayne, al cărui prenume încă nu-l cunoştea, era că lua totul prea în serios. Trebuia să facă tot posibilul s-o ajute să se destindă.

El zâmbea, mereu cu aceeaşi răbdare exasperantă. Măcar dacă ar fi fost nepoliticos, atunci ar fi putut să-şi verse tot năduful pe el însă purtarea lui nu făcea decât s-o calce şi mai mult pe nervi. Şi pe urmă... îi era cald, i se desfăcuseră câteva şuviţe din coc, o durea piciorul din

cauza unui cui care o jena în talpă Şi nu parcurseseră încă nici măcar jumătate din drumul până la porţile de intrare!

În sfârşit, după câteva minute care i se părură o veşnicie, ajunseră la porţile de intrare, Vivianne răsuflă puţin uşurată când un tip, mare cât un şifonier o busculă fără menaja mente să i-o ia înainte. Furioasă, Vivianne îl apostrofă cu un epitet colorat.

Shad izbucni în râs, apoi, apucând-o de umeri o trase lângă el.

Încă o dată, Vivianne reacţionă mult mai nervos decât şi-ar fi dorit, la această atingere Şi totuşi crezuse că depăşise starea de agitaţie de la început, dar era clar că se înşelase. Îşi veni în fire imediat. În definitiv, asta însemna că era încă o femeie tânără, iar reacţia ei era firească.

— În ziua meciului, suporterii sunt surescitaţi şi uită de tot, inclusiv de bunele maniere, comentă Shad. Te-a lovit?

— Nu-i nimic.

Fotul ar fi fost mult mai bine dacă inima n-ar fi început să-i bată atât de repede.

— O.K. Dacă eşti întreagă, hai să încercăm să ne găsim locurile.

Braţul lui alunecă de pe umărul Viviannei pe mijlocul ei. Ea nu îndrăzni să protesteze. Într-un fel, el avea dreptate. Dacă se îndepărtau unul de celălalt se pierdea în marea de oameni. O trecură fiorii la gândul ăsta. Dar o enerva faptul că de fiecare dată dreptatea era de partea lui. E adevărat, era agasant până la urmă. Mai ales că ea încerca cu disperare să-şi hrănească pornirea împotriva lui. Dar de ce făcea asta? Nici măcar nu-şi mai aducea aminte de ce.

La drept vorbind, Vivianne nici nu-şi mai dădea seama ce se-

ntâmpla cu ea.

Simţea pe spate atingerea uşoară a mâinii lui Shad în timp ce o conducea către locurile lor. Vivianne nici nu mai avea putere să protesteze. Picioarele i se mişcau singure; avea chiar impresia că ar fi putut să meargă kilometri cu mersul ăsta mecanic prin mulţimea care i se părea o armată de roboţi.

Se trezi din această stare de toropeală abia când îşi dădu seama că nu mai înaintau.

Luând exemplul lui Shad şi al lui Frank, ea se aşeză pe locul indicat de bilet. Pentru moment era extrem de fericită. Scaunul de plastic tare şi incomod i se păru deodată la fel de primitor ca cel mai comod fotoliu.

Se trezi stând între Shad şi un alt bărbat care-i făcu cu ochiul pe jumătate uimit, pe jumătate cu subînţeles. Era limpede ca lumina zilei că femeile nu prea aveau ce căuta pe acest stadion, mai ales femeile îmbrăcate în fustă lungă, cu bluză de mătase şi încălţate cu pantofi cu toc.

Frank continua să-l bombardeze pe Shad cu întrebări la care acesta răspundea cu aceeaşi răbdare imperturbabilă. Şi chiar cu plăcere. El nu părea că suferă de căldură sau de inconfort. În timp ce ea... Cu un gest obosit, Vivianne îşi trecu o şuviţă de păr pe după ureche. Era transpirată pe ceafă. Dar în definitiv, de ce se plângea atât? Doar ea ţinuse să vină, nu-i aşa? Voise să vadă zâmbetul luminându-i din nou chipul mereu morocănos ai băiatului său. Atunci de ce era atât de irascibilă? Putea să dea toată vina pe căldură?

Încercând să nu ia în seamă o durere de spate care începea să se profileze, femeia se aşeză picior peste picior, îşi sprijini bărbia în palmă iar cotul pe genunchi şi începu să studieze publicul care umplea imensul stadion. Pe teren, două echipe îmbrăcate în culori diferite se înfruntau într-un joc din care nu înţelegea absolut nimic.

— Hot-dog?

Vivianne se întoarse încruntată.

— Vrei un hot-dog? Repetă Shad.

Îi arătă cu degetul un vânzător ambulant care se apropia de ei.

— Nu, mulţumesc.

Un răspuns automat. Ziua fusese suficient de neplăcută şi nu voia s-o termine în forţă, cu cine ştie ce hot-dog dubios.

— Mama nu mănâncă niciodată carne, interveni Frank. Spune că nu e sănătoasă.

Tonul lui condescendent reflecta clar punctul lui de vedere. Shad o privea pe Vivianne.

— Înţeleg. Din cauza asta eşti atât de slabă.

— Nu sunt slabă.

— Să zicem subţire, dacă vrei.

Era subţirimea după care îi poţi recunoaşte pe cei care sar frecvent peste micul dejun, cei care lucrează fără încetare şi nici măcar nu-şi mai dau seama de trecerea timpului. Shad n-avea nevoie de diplomă în psihologie ca să înţeleagă că Vivianne făcea parte din categoria oamenilor împătimiţi de muncă şi care îşi sacrifică viaţa privată pentru viaţa profesională.

Îi făcu un semn cu mâna vânzătorului. Doi hot-dogi plini cu muştar şi ketchup ajunseră la ei din mână-n mână. Prima dată trecură pe la Vivianne. Mirosul îi incită stomacul. De când nu mai mâncase? Nu avusese timp să mănânce la prânz, iar dimineaţa cu atât mai puţin.

Văzând-o cum se uita la hot-dog, Shad îşi dădu seama cum stăteau lucrurile.

— Vrei să-l facem pe din două? Întrebă el o văzu ezitând şi lingându-se pe buze.

— Îţi promit că n-am să spun nimănui, adăugă Shad.

Vivianne rămase cu ochii ţintă la hot-dog, ba în faţa mărului... şi şarpele alături: are o îndemna să mănânce fructul oprit.

Ar fi vrut să-i dovedească forţa ei de caracter, dar în clipa asta nu era decât un stomac înfometat. Furioasă pe ea însăşi, furioasă pe el, furioasă pe toată lumea, Vivianne muşcă din hot-dog ca o lupoaică înfometată.

Era un moment de fericire inegalabilă... Închise ochii de plăcere.

Cum putea oare ceva care dăuna sănătăţii să aibă un gust atât de sublim? Mai muşcă o dată, cu intenţia să i-l dea pe urmă lui Shad.

Drumul către iad este pavat cu bune intenţii...

Întorcându-se spre el, îi întâlni privirea amuzată.

— Cred că mă duc să-mi cumpăr altul.

Abia atunci îşi dădu seama că-i întindea însoţitorului ei o bucăţică infimă şi se înroşi ca un rac.

— N-am vrut să...

El începu să râdă.

—Nu-i nimic!

Îi făcu semn din nou vânzătorului.

—Hot-dog-ul e un lucru care nu lipseşte niciodată pe stadion.

Trebui să repete ce-i spusese pentru că larma de pe stadion devenise asurzitoare.

—Cum te împaci cu zgomotul? Întrebă Vivianne aproape urlând la rândul ei.

Deodată, un strigăt impresionant se ridică din tribune. Mulţimea se ridicase ca la un semn.

—Ce se-ntâmplă? Întrebă femeia.

—Un jucător tocmai a făcut un home-run.

Parcă ar fi vorbit chinezeşte. Apucând-o de cot, Shad o îndemnă pe Vivianne să se ridice să vadă ce se-ntâmpla, dar ea se zbârli şi rămase jos. Bărbatul ridică nepăsător din umeri şi se întoarse spre Frank să comenteze faza.

Când se aşeză din nou, remarcă expresie bosumflată a Viviannei. Ăsta era oare tempera meritul ei, sau viaţa o făcuse să se rătăcea sec şi să nu mai preţuiască micile ei bucurii? Era tentat să creadă că a doua ipoteză era valabilă.

Se aplecă spre ea.

—Haide, destinde-te.

Vivianne simţi pentru o fracţiune de secunde răsuflarea lui Shad pe gât şi această senzaţie plăcută şterse cu bruscheţe tot stresul acumulat o zi întreagă. Apoi scutură din cap, ca ş cum ar fi vrut să-şi vină în fire.

— Toţi psihologii or să-ţi spună acelaşi lucru, insistă Shad. Trebuie să ştii să te relaxezi din când în când. Este esenţial pentru echilibrul mental.

— Cu siguranţă că există şi alte moduri de a te destinde în afara de a te bucura de înfrângerea unei echipe şi victoria celeilalte.

— Ai încercat vreodată să joci?

Ea ii privi o clipă uimită.

— Base-ball? Eu? Bineînţeles că nu!

— Există un început în toate. Poţi să încerci duminică. Sunt liber. Pe urmă, o să poţi să apreciezi jocul.

Nici prin gând nu-i trecea să joace baseball şi cu atât mai puţin să-l revadă pe acest om. Deşi în subconştientul ei dorea cu ardoare acest lucru. Dar era păţită cu capcanele dragostei. Şi n-avea niciun chef să se lase păcălită.

— Nu mă îndoiesc că...

Frank n-o lăsă să termine. Nu-i scăpase propunerea lui Shad.

— Uraaa! E o idee grozavă!

— Ce zici de ora zece? Nu e prea devreme?

— Nu! E nemaipomenit!

— Nici vorbă, spuse Vivianne.

Shad zâmbi şi insistă.

— Foarte bine. Atunci puţin mai târziu?

Femeia închise ochii exasperată.

— Domnule McClellan...

— Shad, te rog.

Vivianne nu-i luă în seamă remarca.

— Domnule McClellan, am avut impresia c-am înţeles că nu ne vom mai revedea.

— Da? Eu n-am spus niciodată aşa ceva. De altfel, sunt convins că sora mea avea de gând de la bun început să vă întâlniţi de mai multe ori.

— Şi eşti hotărât să-i ţii locul până la sfârşit?

— Da, până când o să poată merge din nou.

Doar i-am promis.

Bineînţeles, Dottie nu-i ceruse chiar atât. Dar se linişti la gândul că nu spusese decât o minciună nevinovată.

Însă Vivianne nu voia să ţină seama de această promisiune. Asta era problema lui Shad, nu a ei.

— Refuz categoric să...

— ... să iei o hotărâre pripită. Înţeleg perfect. Ai dreptate. Mai bine stăm de vorbă după meci.

Nesuferitul ăsta avea obiceiul exasperant să termine fraza în locul ei. Bineînţeles, ca până la urmă să spună contrariul faţă de ceea ce voise ea! Dar nu era momentul cel mai potrivit să-şi impună punctul de vedere. Frank era literalmente cucerit de omul ăsta şi Vivianne nu vroia să-i strice seara.

— Foarte bine, acceptă ea. Vorbim puţin mai târziu.

De data asta, va fi obligat să ţină seamă de părerea ei. Pentru că acum se va arăta neînduplecată.

CAPITOLUL III

—Prinde-o, mamă! Prinde-o!

Auzi strigătul lui Frank în clipa în care ceva trecu şuierând pe lângă urechea ei, apoi lovi gardul metalic din spate şi-i ricoşa în umăr pentru ca să-şi termine cursa în poala ei.

Rămase perplexă privind mingea care se odihnea pe genunchii ei. Un cor de proteste decepţionate se înălţă dintre spectatorii. Ale căror braţe ridicate căzură brusc, în semn de regret.

—Puteai s-o prinzi! Strigă Frank bătând din palme.

—Asta-i o minge? Întrebă ea surprinsă.

—Uneori se mai întâmplă să scape în tribună, îi explică Shad, Sper că nu te a lovit?

—Nu ştiu încă.

Shad palpă uşor cu vârful degetelor, umărul Viviannei unde-o lovise mingea.

—Cred că nu s-a întâmplat nimic, spuse ea.

Ca să se încredinţeze făcu o mişcare. Durerea o făcu să schiţeze o grimasă care nu-i scăpă lui Shad.

— Cel mai prudent ar fi să treci pe la un medic să te consulte.

—Nu, n-are rost. O să mă aleg doar cu o vânătaie, nimic mai mult.

Bineînţeles că nu voia să joace rolul femeii plăpânde ca să-i poată da ocazia s-o compătimească. Chiar dacă omoplatul o durea cumplit.

—Mamă, îmi dai mingea?

Un lucru era sigur: Shad făcuse minuni. De multă vreme nu-l mai văzuse pe Frank atât de exuberant. Şi asta pentru o nenorocită de piele!

—Chiar o vrei?

Ochii lui Frank scânteiau de surescitare. În clipa aceea, Vivianne avu impresia că prăpastia care-i despărţea dispăruse ca prin minune. Luând mingea, i-o întinse. Shad se dădu la o parte, să nu-i stea în ca|e.

Frank luă mingea în mână cu un gest respectuos.

—Dacă vrei, aş putea să obţin nişte autografe pe mingea ta, îi propuse Shad.

Chipul băiatului se lumină.

—Adevărat?

—Da. Cunosc doi sau trei jucători de la Angels.

—Îi cunoşti personal? Întrebă Frank plin de admiraţie.

—Da, îi cunosc personal. Deocamdată ţine-o la tine. Să mi-o dai la sfârşitul meciului.

Vivianne începu să-şi facă vânt cu mâna. Ce căldură... Nu era niciun colţ umbrit în tribuna stadionului - şi meciul ăsta care nu se mai termina. Ridică ochii spre cer resemnată.

Shad îi urmări privirea.

—La ce te uiţi?

— Mă uitam dacă nu se rotesc vulturii deasupra noastră.

—Vulturii?

Femeia îi întâlni privirea.

— Pe căldura asta, probabil că şi-au dat de veste să apară. Cu atâţia

oameni care sunt pe punctul să moară de cald...

Shad pufni în râs. Femeia asta avea un umor cam acid, dar asta nu-i displăcea deloc.

— Să înţeleg că ţi-e cald?

— Eşti foarte perspicace pentru un răpitor de copii.

Bărbatul făcu ochii mari.

— Dar nu l-am răpit!

— Nu în mod direct. L-ai ademenit mişeleşte pe Frank cu meciul ăsta. Bineînţeles că nu puteam să-l las să vină singur cu dumneata.

— Sunt întru totul de acord.

Vivianne era gata să-l acuze că pusese totul la cale de la A la Z. Era ridicol, bineînţeles, pentru că până acum două ore când îi deschisese uşa, n-o cunoscuse.

Incredibilul se întâmplă treptat. Pe nesimţite, Vivianne îşi plimba privirea peste mulţime, blestemând în sinea ei această pierdere de timp, apoi, fără să-şi dea seama începu să se uite la meci şi la jucătorii care se agitau pe teren. La început ca să-şi omoare plictiseala. Dar pe urmă, oricât de ciudat ar părea, dintr-un real interes.

Începu chiar să pună întrebări. Shad se întorcea de fiecare dată spre Frank pe care-l lăsa să răspundă. Băiatul, deşi nu voia s-o arate, încerca o mare satisfacţie să-şi uimească mama prin cunoaşterea perfectă a jocului şi detaliile pe care i le furniza. Vivianne nu era mai puţin surprinsă să-l vadă pe Shad cum se dădea la o parte ca să-l lase pe Frank în prim plan. Cei mai mulţi bărbaţi ar fi profitat de o asemenea ocazie ca să se fudulească.

Deodată, în timp ce asculta atentă explicaţiile lui Frank, îi văzu pe cei din jur ridicându-se şi, comentând meciul, îndreptându-se spre ieşire.

— S-a terminat, spuse Shad.

— S-a terminat? Dar nu s-a scurs tot timpul, se revoltă Vivianne.

— N-ar mai folosi la nimic să continue, răspunse Frank. Angels au câştigat orice s-ar întâmpla. Echipa adversă preferă să se oprească acum. Dacă meciul se prelungeşte, diferenţa de scor riscă să fie mai mare.

— În orice caz, mormăi femeia luându-şi geanta, jocul ăsta nu-i bun de nimic.

Această remarcă nu fu prea bine primită. Frank oftă şi îşi reluă expresia din zilele rele.

„Ne-am întors de unde-am plecat”, îşi spuse Vivianne. Voi ajunge vreodată să rezolv problema asta, pe care specialiştii o numesc conflictul dintre generaţii, care îmi otrăveşte viaţa?"

Vivianne se încordă când Shad îi puse mâna pe ceafă. Gestul era mult prea posesiv. Totuşi, îl lăsă în pace. Dar asta numai pentru că se temea, ia fel ca la venire, să nu fie înghiţită de mulţime, nu de altceva. După aceea...

Coborâră scările conduşi de valul de oameni către porţile larg deschise ale stadionului.

— Doamnă Mayne, nu cred că poţi să spui că te-ai plictisit astă-seară.

Shad nu putuse să reziste plăcerii de a o tachina. Iar ezitările ei îl

amuzau şi mai mult. Vivianne ar fi vrut să-l contrazică, dar nu putea să-l mintă.

— Am trecut prin clipe şi mai grele, recunoscu ea în cele din urmă.

Shad începu să râdă.

— Mama ta are o adevărată pasiune pentru eufemisme, nu-i aşa? Îi spuse el lui Frank.

Băiatul clătină din cap. dezgustat. Shad îşi trecu degetele prin părul lut cu un gest amical.

— Acum, ce propui? Întrebe Shad. Ne întoarcem?

— Bineînţeles, răspunse Vivianne.

— Nicidecum! Exclamă Frank.

Shad îi privi ps rând.

— Cred că ne aflăm în faţa unei mici divergenţe de opinii. Va trebui să găsim un compromis.

Privirea lui Frank se lumină.

— Ce fel de compromis?

— Nu ştiu, de exemplu am putea să mergem undeva să mâncăm o îngheţată. Ce spuneţi de această propunere?

Vivianne voia să-l refuze. Refuzul li stătea pe Jimbă dar nu-l rosti. Încă o dată, rămase uimită de puterea de convingere a acestui om.

— De ce nu? Se trezi ea spunând.

Râsul lui Shad se repercută asupra întregii ei fiinţe. Nici măcar nu îndrăzni să-şi ridice privirea spre el, de teamă să nu-şi trădeze tulburarea.

— Acest „de ce nu? “poate fi înţeles ca un „da”, nu-i aşa? Dar ar

trebui să înveţi să-ţi exprimi mai direct entuziasmul, doamnă Mayne.

— O cheamă Vivianne, interveni Frank.

Băiatul avu parte de o privire ucigaşă din partea mamei sale.

— Vivianne, repetă Shad. Vivianne... Ce nume frumos. Parcă ar fi o poezie.

Felul cum îi rostise numele, femeia îl percepi! Ca pe o mângâiere, nu încăpea nicio îndoială. Bărbatul ăsta avea o putere magică. Cu ce arme putea să lupte împotriva unei asemenea puteri?

Vivianne nu intrase niciodată în ceainăria cu mobilier de la începutul secolului. De când se mutase în cartier nu avusese timp să ajungă în acest centru comercial şi cu atât mai puţin să se oprească să savureze o îngheţată.

— De care vrei? O întrebă Shad.

— O cupă de îngheţată de fragi, te rog.

Tonul era sec şi plin de neîncredere. Shad nu insistă. Îi făcu un semn femeii îmbrăcate cu şorţ roz bombon din spatele tejghelei.

— O cupă cu fragi şi un „paradis exotic” pentru mine. Şi pentru tine, Frank?

— Un „deliciu creol”.

— Vivianne, eşti sigură că nu vrei altceva?

— Absolut sigură.

Aleseră o masă undeva în fundul sălii. De îndată ce se aşezară, Shad şi Frank începură să discute cu înfocare despre meci şi despre ' şansele pe care le avea Angels să câştige anul ăsta finala campionatului. Shad, deşi îi acorda toată atenţia lui Frank, o observa

cu coada ochiului pe Vivianne care-şi mânca îngheţata fără tragere de inimă, absorbită de gânduri.

—Eşti la fel de meticuloasă în tot ce faci? Întrebă Shad într-un târziu.

Vivianne ridică ochii spre el. Nu-i plăcea felul cum o privea: se simţea stânjenită.

—Poftim?

—Văd că mănânci îngheţata ca şi cum ai urma nişte instrucţiuni de folosire. Mai întâi iei din partea dreaptă, apoi stânga, din nou dreapta apoi stânga... Nu te-ai gândit nicio clipă s-o abordezi frontal, din mijloc?

Frank izbucni în râs. Vivianne lăsă linguriţa Jos.

—Aşa îmi place mie!

—Eşti sigură?

De ce fiecare întrebare a lui era ca o provocare?

—Absolut sigură.

Cu un gest calm, femeia dădu la o parte cupa goală.

—Acum cred că a venit timpul să ne conduci acasă. Doar dacă nu ai prevăzut cumva şi o vizită la Disneyland.

—Nu-i rea deloc ideea. Poate data viitoare.

—Data viitoare? Repetă Vivianne încruntată.

—Dottie nu va putea să meargă mai devreme de şase săptămâni, deşi, după cum o cunosc eu, cred că se pregăteşte deja să părăsească spitalul ţopăind într-un picior. În orice caz, până când o să fie în stare să vină ea, credeam...

—Te înşeli, domnule McClellan.

Femeia asta era un aisberg veritabil. Lui îi revenea sarcina să scoată la iveală partea cufundată în mare.

—O luăm de la capăt? Întrebă Shad inocent.

Vivianne se trezi la realitate. Fără îndoială că reacţia ei fusese exagerată.

—Ascultă, îţi sunt recunoscătoare pentru ce ai făcut astă-seară, dar...

— Încerci să mă zăpăceşti, domnule McClellen?

—E foarte posibil. Măcar reuşesc?

Vivianne închise ochii încercând să-şi adune bruma de răbdare care-i mai rămăsese, Shad se întoarse spre Frank.

—Ce s-a întâmplat cu ea? Meditează? Frank izbucni din nou în râs. Vivianne deschise ochii, stăpânindu-şi cu greu iritarea.

— Nu, caută cele mai potrivite cuvinte să-ţi spună că s-a terminat...

—Dar nici n-am început încă.

Degetele Viviannei se încleştară pe şerveţelul de hârtie. Ce-ar fi zis Frank dacă ar fi văzut-o pe maică-sa sărind să-l strângă de gât pe. Un bărbat?

— De ce cauţi să mă exasperezi, domnule McClellan?

— Nu ăsta-i scopul meu, Vivianne, Intenţia mea este doar să vă spun că am petrecut o seară excelentă în compania voastră.

Refuzând să răspundă, ea se ridică.

—Poţi să ne conduci acasă, te rog?

Shad trecu prin faţa ei să-i deschidă portiera.

—Bineînţeles, Vivianne. E prevăzut în contract.

—Ce contract?

—Am să-ţi spun pe drum.

Vivianne simţi cum o cuprinde panica. Va putea vreodată să scape de omul ăsta? Dar ea dorea într-adevăr acest lucru? Avu o ezitare în clipa în care să intre în maşină.

—Linişteşte-te, spuse Shad, n-am mai prevăzut nimic în programul de astă-seară. Doar dacă pu cumva ai de gând să mă inviţi să bem o cafea.

—Nu.

—În cazul ăsta, astăzi misiunea mea se mărgineşte să vă conduc acasă.

Frank se aşeză cu coatele pe scaunul din faţă.

—Shad, chiar poţi să-mi faci rost de nişte autografe pe minge?

—Doar ţi-am promis.

Încă o promisiune, îşi spuse Vivianne. Pe care probabil c-o să uite s-o îndeplinească. Nu voia să-l lase pe individul ăsta să se joace cu buna credinţă a băiatului, cum o făcea Peter, de exemplu, când îi promitea viului său c-o să vină să-l vadă. Iar Frank îl aştepta ore întregi la uşă, pândindu-l pe taică-său în zadar. Peter nu venea niciodată. Femeia îşi jurase să nu-l mai expună pe Frank la asemenea crunte deziluzii.

—Pe cine cunoşti din echipă? Întrebă Vivianne, să vadă cât era de sincer.

Era neîncrezătoare. Firesc. Probabil că Shad îi purta pică. El îi

dădu trei nume ca să-i alunge îndoiala, fiind convins că acestea nu însemnau nimic pentru ea. De fapt, ar fi putut cu uşurinţă să obţină un autograf de la fiecare membru al echipei.

Auzindu-l, Frank căzu pe spate.

— Adevărat? Nu râzi de mine?

— O să te convingi când am să-ţi aduc mingea înapoi săptămâna viitoare.

Maşina se opri lângă trotuar. Vivianne ieşi imediat şi trânti portiera.

— Haide, Frank. Bănuiesc că mai ai lecţii de făcut.

— Of, mamă...

Cu umerii brusc căzuţi, băiatul se întoarse spre Shad.

— La revedere, Shad.

— Pe curând, Frank.

Shad ieşise şi el din maşină. După ce Frank dispăru în casă, bărbatul puse o mână pe braţul Viviannei.

— Eşti plină de prejudecăţi.

Femeia ridică ochii spre el.

— Ce vrei să spui?

— Cu Dottie nu te-ai fi purtat aşa.

Dar cu siguranţă că sora lui nu ar fi tulburat-o aşa. Vivianne nu găsi să-i dea nicio replică pertinentă.

— Nu, într-adevăr. La revedere, domnule McClellan.

El clătină din cap în semn de salut. Vivianne porni spre casă stânjenită. Îi simţea privirea care o urmărea. Îşi închipuia fără greutate

şi zâmbetul lui ironic.

Pentru moment, singura consolare era că această întâlnire cu Shad McClellan fusese prima şi ultima.

Sau cel puţin aşa încerca să se convingă singură.

CAPITOLUL IV

—Eu cred că-i un tip nemaipomenit, declară Frank în faţa nelipsitului pahar cu lapte din fiecare seară, pe care-l detesta.

Vivianne ridică ochii din farfurie şi întâlni primirea provocatoare a fiului ei. Cum putea să-l facă să înţeleagă?

—Eşti încă prea mic, oftă mama.

Evident, nu era cea mai fericită remarcă pe care putea s-o facă şi nici nu punea bazele unei bune înţelegeri viitoare. Atmosfera deveni parcă şi mai apăsătoare, iar Vivianne şi mai obosită. Certurile cu Frank o epuizau şi o făceau să-şi piardă şi pofta de mâncare. Era foarte bine pentru silueta ei, însă catastrofal pentru nervi. Astă-seară, făcuse un efort deosebit să fie înapoi acasă la cină. N-avea nevoie de o psihologă ca cea care-i trăsese chiulul în urmă cu două zile, ca să înţeleagă că ceea ce căuta acum era pur şi simplu să-l învingă pe Shad pe terenul lui.

Din nefericire, ea şi Frank o ţinuseră într-o ceartă continuă de când se întorseseră acasă după meci. Ca de obicei.

Poate că subiectul era diferit, însă înverşunarea lui Frank rămânea aceeaşi.

— Ce contează câţi ani am? Întrebă el.

Nici nu se atinsese de farfuria lui. Fără îndoială că toată ziua se îndopase cu dulciurile pe care şi le cumpărase cu banii de buzunar.

— Ai prea multă încredere. Nu-l cunoaştem deloc pe omul ăsta. Şi chiar dacă am petrecut o seară plăcută în compania lui, n-o să ne mai întâlnim cu acest domn McClellan.

Ea, cel puţin, n-avea nevoie de o asemenea distracţie. Era şi aşa destul de ocupată. Pe zi ce trecea, munca ei devenea tot mai acaparatoare iar Frank mai ostil. Numai un bărbat autoritar mai lipsea!

Folosind furculiţa, Frank clădise un vulcan în mijlocul porţiei lui de piure.

— Ba da, o să ne mai întâlnim cu el. Mi-a promis să-mi aducă mingea cu autografe.

Vivianne îşi închipuia că blestemata aia de minge de base-ball eşuase deja pe vreun maidan sau în vreun canal...

— Frank, nu te mai juca cu mâncarea.

Băiatul lăsă ostentativ să-l scape furculiţa din mână.

— Ţi-a dat numărul de telefon dacă ai cumva nevoie de el.

Era exact scuza pe care o formulase Shad la stadion când îi strecurase în mână cartea lui de vizită. Pentru ce-ar fi avut nevoie de el. N-avea nici cea mai vagă idee.

— L-am aruncat.

Frank sări în sus.

— Cum? L-ai aruncat? Când?

— Aseară, când mi-am făcut ordine în geantă. Frank, eu...

—De ce?

Femeia tresări, luată prin surprindere de această întrebare simplă care o acuza de trădare, de cruzime şi de... Dumnezeu ştie de mai ce.

—Pur şi simplu, pentru că n-avem nevoie de numărul lui de telefon. Şi pentru că am obiceiul să arunc tot ce este inutil.

Altădată, pe vremea când era o romantică incurabilă, aduna bibelouri, scrisori şi fotografii care-i aduceau aminte de toate evenimentele care-i jalonaseră viaţa. Era o colecţionară de obiecte inutile. Însă de atunci, deschisese ochii. Toate nimicurile care-i materializau speranţele şi iluziile au ajuns la gunoi în ziua în care Peter o părăsit-o.

—Dar credeam...

Frank se întrerupse şi clătină din cap.

Vivianne, la rândul ei, lăsă pe masă furculiţa. Nu-i mai era foame.

—Ce credeai?

—Credeam c-o să-i dai un telefon.

—De ce?

Băiatul ridică din umeri.

—Profesorul de ştiinţe a organizat un concurs Trebuie să construim ceva, ce vrem noi, pe baza a ceea ce-am învăţat în timpul anului. Mi-am spus că Shad ar putea să-mi dea o mână de ajutor.

Cu toate că detesta ştiinţele şi nu fusese niciodată o elevă prea silitoare, Vivianne făcu un efort.

— Am să-ţi dau eu o mână de ajutor.

— Când? Noaptea? Doar atunci ai timp.

— Frank, te rog să nu-mi vorbeşti în felul ăsta. Te rog să mă crezi că dacă lucrez, n-o fac pentru plăcerea mea. Nu fac altceva decât să câştig nişte bani cu care noi doi să putem trăi cât mai bine, sper că ai remarcat lucrul ăsta. Şi eu...

Privirea sfidătoare a băiatului o descurajă să mai continue. La ce-ar fi folosit? De la începutul anului, Frank nu voia s-o asculte, se încăpăţâna să nu vrea să înţeleagă.

Uşa bucătăriei se deschise şi apăru Norma cu două porţii de ciocolată în mână.

— Eu cred, dacă-mi daţi voie să-mi exprim o părere, eu cred c-ar trebui să-l invitaţi la cină.

Comentariul bucătăresei o blocă pe Vivianne, Creatura aceea diabolică îşi găsise apărători chiar şi în bucătăria ei!

— Şi pe ce te bazezi, Norma, dacă nu sunt prea indiscretă? Nici măcar nu l-ai văzut. Dacă-mi aduc bine aminte, când a venit aici, tu stai la televizor pentru că rula „Happy Days”.

— Tocmai atunci era publicitate.

Norma adună farfuriile zâmbind ştrengăreşte.

— N-arată rău deloc individul. Seamănă cu şeriful din serialul western de sâmbătă seară.

Vivianne luă cu un gest automat linguriţa, deşi ştia foarte bine că nu putea să mănânce nicio înghiţitură dintr-un desert prea greu pentru ea.

— Nu găseşti decât la televizor termenii de comparaţie?

Privirea bucătăresei era plină de înţelepciune când îi răspunse

sentenţios Viviannei:

— Micul ecran este reflectarea vieţii noastre.

Vivianne n-avea niciun chef să se angajeze într-o polemică filosofică. De ce trebuia ca toată lumea să-l considere pe Shad McClellan ca un om binecuvântat de zei?

— Foarte bine, Norma. Sunt convinsă că ai văzut filmul „Ucigaşul din Philadelphia”.

Norma plescăi din limbă agasată.

— Tipul ăsta nu seamănă deloc cu un ucigaş. E prea frumos ca să fie un asasin.

Vivianne renunţă să încerce s-o convingă. Se simţea în minoritate. Totuşi, până la noi ordine, ea era comandantul în casa asta.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, începu stăpâna casei cu glas autoritar. Nici nu se pune problema ca acest domn McClellan să mai pună piciorul aici. Sper să fiţi de acord cu mine!

Spunând acestea, Vivianne se ridică de la masă.

— Îmi pare rău Norma, nu mai pot să mănânc nimic.

Norma o urmări cu privirea până când părăsi încăperea, apoi clătină din cap.

— Uite ce se-ntâmplă când o femeie munceşte prea mult, Frank. Nu mai poate să deosebească binele de rău.

Cu braţele pline de farfurii, Norma împinse cu umărul uşa de la bucătărie. Publicitatea se terminase. Glasurile personajelor din „Dinastia” răzbătură până în salon.

— Frank, în locul tău, eu aş răscoli prin coşul de gunoi. Încă nu l-

am aruncat de aseară...

Băiatul nu mai avu nevoie de un alt. Îndemn Sări de pe scaun şi o luă pe urmele Normei.

Shad se legăna pe scaun, cu spatele întors spre masa pe care era întins planul ultimului său şantier. Mai avea de studiat devizul lucrărilor, dar mintea îi umbla aiurea. Cu picioarele pe birou, trecea gânditor dintr-o mână în cealaltă mingea lui Frank. Nu-şi putea şterge din faţa ochilor imaginea Viviannei. Nici măcar nu auzi când se deschise, apoi se închise uşa din spatele fui.

—Credeam c-ai plecat.

Angelo Marino traversă încăperea cu pas măsurat. Mergea întotdeauna cu capul sus, umerii drepţi, ceea ce-l făcea să pară înalt. În realitate era mai scund decât Shad, dar silueta lui masivă avea ceva impresionant Părul lui grizonat la tâmple trecea puţin peste gulerul cămăşii. La cei treizeci şi şase de ani ai lui, era o copie fidelă a tatălui său, omul care îi adopta se pe Shad şi pe Dottie în urmă cu douăzeci ş cinci de ani.

Angelo făcu un semn către minge.

—Ce-i asta?

Lui Shad îi apăru un zâmbet în colţul gurii.

—Angie, să nu-mi spui că la vârsta ta nu ştii cum arată o minge de base-ball.

Angelo se aşează pe colţul biroului fratelui său adoptiv. Prinse din zbor mingea pe care i-o aruncă Shad.

—Ştiu să recunosc pe cineva care visează cu ochii deschişi. Mai

ales când e vorba de tine noul-venit examină mingea câteva clipe, ape întrebă:

—Ei, ce s-a întâmplat?

Shad îşi dădu jos picioarele de pe birou ş se aşează ca lumea pe scaun.

—Încă nu ştiu.

—Probleme?

Angelo aruncă o privire peste hârtiile înşirate pe masă. Totul părea în regulă.

Shad clătină din cap.

—Nu. Nu despre asta e vorba.

Angelo înţelese imediat cum stăteau lucrurile şi chipul i se destinse.

—Da, înţeleg. Atunci, nu e ceva grav. Sunt sigur c-o să rezolvi rapid problema.

Bineînţeles. Angelo avea toate motivele s-o creadă. Până acum, viaţa sentimentală lui Shad fusese o mare fără valuri. Doar din când în când câte o încreţitură a apei.

—De data asta nu e chiar atât de simplu, oftă Shad.

—Ce vrei să spui?

—Femeia asta parcă-i făcută dintr-un bloc de gheaţă.

Angelo se dădu jos de pe birou şi-i arunca înapoi mingea lui Shad.

—Ei şi, nimic nu te-a oprit niciodată până acum. Îţi aduci aminte ce spunea tata ?

Începu să-şi agite mâinile aşa cum făcea bătrânul când vorbea.

— Dacă vezi ceva care-ţi place, faci tot posibilul ca să-l obţii. Nu trebuie să şovăi niciodată. E mai bine să ai remuşcări decât să re, greţi că n-ai făcut-o.

— Parcă e o învăţătură tibetană!

— Chiar aşa şi este.

Apropiindu-se de panoul agăţat de perete, Angelo privi programul de lucru pentru săptămâna următoare. Era încărcat. Chiar foarte încărcat. Nu se putea spune că şoma.

— L-ai sunat pe Kendy? Azi-dimineaţă trebuia să trimită ţiglele la restaurantul Taffin. Taffin e înnebunit.

— Nu încă.

Shad încuviinţă clătinând din cap distrat în timp ce căuta în continuare numărul de telefon.

— Dacă nu mă duc, o să-şi facă o frânghie din cearşafuri ca să evadeze din spital.

Angelo izbucni într-un hohot de râs care făcu geamurile să vibreze.

— Îmi închipui. Trag o fugă până la magazinul de fierărie. Ne vedem mai târziu.

Shad încuviinţă distrat. Tocmai găsise numărul. Trase telefonul mai aproape dar tocmai când se pregătea să ridice receptorul, telefonul începu să sune.

— Marino şi McClellan, anunţă el în aparat.

— Este... Shad este acolo, vă rog? Întrebă o voce ezitantă.

Într-o fracţiune de secundă Shad făcu legătura între voce şi un chip.

— Frank?

Oare îl îndemnase maică-sa să-l sune?

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat da uşurare.

— Da, eu sunt Mi-era teamă că m-ai uitat.

— Nici vorbă.

Aruncă o privire la mingea din faţa lui. Era un trofeu frumos. Purta semnătura a trei jucători de la Angels.

— Am rezolvat mingea aşa cum ţi-am promis.

— Mingea mea? Mulţumesc.

Shad făcu ochii mari. Ce era oare cu Frank: simplă indiferenţă, sau îl suna din alt motiv?

— E ceva în neregulă, Frank?

— Nu, nu... totul e OK. Profesorul meu de ştiinţe a organizat un concurs pe clasă şi aş fi vrut să mă ajute cineva.

Shad îşi aduse aminte ce grozav era când, puştan fiind, îl asculta pe profesorul lui de ştiinţe vorbind despre stele sau făcând experienţe de chimie.

— Ai rugat-o pe Vivianne să te ajute?

— Da, răspunse Frank fără entuziasm. Mi-a spus că m-ar ajuta.

— Dar...?

— Sunt sigur c-o să uite.

— Frank, nu fi atât de aspru cu ea. E foarte ocupată.

— Ştiu, dar pe lângă asta, nu se pricepe deloc la ştiinţe, chiar are oroare de materia asta. Atunci m-am gândit că poate tu...

— Să-ţi dau o mână de ajutor?

— Da.

Shad îşi aruncă ochii pe programul săptămânii. Nu era mai strălucit ca de obicei. Cu atât mai rău. O să facă tot posibilul să fie bine pentru toţi. Nici nu se punea problema să-l dezamăgească pe Frank.

—Am stabilit deja să ne vedem duminică, nu-i aşa?

—Da.

Parcă vedea zâmbetul radios de pe chipul lui Frank.

—Maică-ta o să fie acolo?

—De ce?

—Vreau să ştiu. Poate c-ar fi bucuroasă să participe şi ea.

—Nu cred. Şi pe urmă, duminica are întotdeauna o sumedenie de lucruri de făcut. Cel puţin o jumătate de zi şi-o petrece la birou. Dar Norma o să fie.

Aşadar nu se înşelase. Pentru doamna Mayne, munca era mai presus de orice. Trebuia neapărat să înveţe să aprecieze micile plăceţi ale vieţii, să respire parfumul florilor, să privească un apus de soare, sau să se îmbuibe cu îngheţată până la indigestie. Cunoştea pe cineva care ar.fi putut să facă treaba asta...

—Cine-i Norma?

—Menajera. În acelaşi timp e şi bucătăreasă.

—Frank, sunt de acord să vin, din moment ce Vivianne e la curent cu chestia asta.

—Oh... trebuie neapărat să-i spun?

Shad zâmbi simţind necazul puştiului.

—Mi-e cam frică. Din câte mi-am dat seama, maică-ta nu prea m-a plăcut după prima întâlnire. N-aş îndrăzni să vin la voi fără

permisiunea ei.

—Nu eşti singurul în situaţia asta. Cu toţi bărbaţii se poartă la fel.

—Nu iese cu nimeni?

Bărbatului îi păru rău că pusese această întrebare prea intimă, dar era prea târziu. Îi scăpase.

—Nu cred. În orice caz, n-ar avea timp.

—Ar fi bine să aibă. Ei, te-ai gândit la vreun proiect anume?

—Încă nu m-am gândit la ceva anume, dar aş vrea să fie ceva despre plante.

—Grozavă idee. Deci ne-am înţeles, nu-i aşa? O întrebi dacă mă primeşte, promiţi?

Frank oftă resemnat.

—Da, OK. Promit.

Închizând, Shad se întrebă dacă Frank o si se ţină de cuvânt. Se gândi chiar s-o sune el însuşi pe Vivianne, dar renunţă. Lui Frank nu i-ar fi plăcut o asemenea intervenţie pe la spate. N-ar fi fost pedagogic, chiar dacă în felul asta ar fi avut un alibi perfect să vorbească cu Vivianne. Nu, trebuia să se înarmeze cu răbdare şi să spere că Frank va fi suficient de convingător pledându-şi cauza. Altfel, n-avea decât să-şi ia rămas bun de la speranţele lui. Intuiţia îi spunea că ar fi păcat, chiar foarte păcat, să întoarcă definitiv pagina acestui capitol abia început. Romanul ăsta merita să fie scris până ia capăt.

—Sinceră să fiu, nu văd de ce nu mă pot duce acasă, protestă Dottie bocănind cu cârjele pe podea.

Cu mare greutate reuşi să urce o treaptă şi să intre pe uşa pe care Shad i-o ţinea deschisă. El duse cele două valize ale surorii lui în camera de oaspeţi şi se întoarse în salon. Epuizată de mers, deşi n-ar fi recunoscut-o în ruptul capului, Dottie se aşezase într-un fotoliu de catifea.

— Dacă nu-ţi convine aici, poţi să stai la Augustina.

— Ai milă! Augustina m-ar trata ca pe un puişor de găină de o zi. M-aş sufoca sub aripa ei protectoare.

Shad zâmbi gândindu-se cu afecţiune la mama lor adoptivă. În vârstă de şaizeci de ani, această „mamma" italiană pregătea încă nişte mese pantagruelice pentru membrii familiei, care veneau în vizită duminica.

— Recunoaşte că-mi rămâi foarte obligată. La mamma Augustina ai fi luat cel puţin zece kilograme în plus în perioada convalescenţei.

Dottie zări pe masă resturile unui platou cu mâncare.

— Cu tine, cel puţin, silueta mea n-are nimic de suferit, remarcă ea.

Atent, Shad aduse un scăunel pentru ca ea să-şi poată sprijini piciorul pe el. Dottie se încruntă.

— Hai, nu începe să mă cocoloşeşti. Pot să mă descurc şi singură.

Fără un cuvânt, Shad împinse scăunelul.

— Scuză-mă, spuse ea imediat. Nu sunt obişnuită să fiu atât de neajutorată. De asta sunt aşa de arţăgoasă.

— Chiar aşa? N-am sesizat diferenţa.

— Mrr... Dă-mi te rog scăunelul.

— Bineînţeles, dragă Dottie, spuse el ironic.

— Cum te-ai descurcat ieri cu Frank? Sper că n-a fost prea dezamăgit că n-am putut să vin?

— Nu, a fost prea fericit să meargă la meci.

Acum trebuie să-l ajut să realizeze un proiect pe care i l-a cerut profesorul de ştiinţe.

Dottie luă telecomanda televizorului pe care el i-o întinse.

— Poate o să vin şi eu, sugeră ea.

— Nicidecum. Tu nu te mişti de aici! Te odihneşti.

— Shad, nu începe să te porţi cu mine ca o dădacă. Nu sunt invalidă!

— Departe de mine gândul ăsta, surioară, dar nu vreau să fii nevoită să te întorci la spital. Deocamdată, un accident e de ajuns. În plus, îmi place să-ţi fiu de folos.

Dottie adulmecă imediat ceva ciudat. Doar nu-şi luase degeaba doctoratul în psihologie!

— Da?

— Îhî. Îmi face plăcere să-mi consacru o parte din timpul meu liber cuiva care merită.

— Frank n-are decât doisprezece ani.

— Da, dar maică-sa abia are treizeci.

Dottie clătină din cap.

— Drăguţă?

— Foarte. Şi e foarte stilată. Am reuşit totuşi s-o duc la meci. Ar fi fost păcat să pierd biletele. Şi dacă tot ai cumpărat trei...

— Puterea obişnuinţei. Am cumpărat de atâtea ori bilete pentru noi

doi şi Angelo. Dar n-am crezut c-o să ajungi până acolo, când puteai să te mărgineşti să le prezinţi nişte scuze.

— N-am vrut să-l dezamăgesc pe Frank.

Un zâmbet plin de subînţelesuri apăru pe chipul lui Dottie.

— Înţeleg...

Shad aruncă o privire spre ceas. Era deja zece seara. Căscă de-i trosniră fălcile.

— Mă duc să am grijă de menajeria ta până nu trezeşte toţi vecinii. Mă întorc numaidecât.

Când să iasă pe uşă, Shad se întoarse. Dottie îl privea gânditoare, cu o sclipire intrigată în ochi. El n-o băgă în seamă şi închise uşa fără zgomot.

CAPITOLUL V

— Ce-ai făcut?!

Vivianne lăsă jos tacâmurile de o parte şi alta a farfuriei şi-l privi neîncrezătoare pe Frank, aflat de cealaltă parte a mesei. Susţinându-i privirea, băiatul repetă cuvintele care tocmai declanşaseră furia mamei sale.

— L-am sunat pe Shad şi l-am rugat să vină sâmbătă să mă ajute să realizez proiectul care mi s-a cerut la şcoală. N-a avut nimic împotrivă.

— Dar... nu poţi să inviţi în casă orice necunoscut, ce naiba!

— Shad nu este un necunoscut. Doar am fost împreună cu el la

meci.

Vivianne oftă, hotărâtă să-l ocrotească pe băiat cu orice preţ. În ziare citeşti atâtea poveşti despre copii care dispar de acasă şi nu mai sunt niciodată regăsiţi de părinţi! Bine, fie acord, Shad într-adevăr nu semăna cu imaginea pe care şi-o făcuse despre hoţii de copii. Dar un plus de prevedere e mai binevenit decât naivitatea.

— Nu-i nimic, spuse mama. Am să-i dau un telefon ca să contramandez întâlnirea. Ce număr are?

Frank ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Frank...

Vocea Viviannei, deşi aparent calmă, se simţea ameninţătoare. Neavând încotro, băiatul băgă mâna în buzunar de unde scoase o bucată de hârtie mototolită pe care o aşeză pe masă.

— De ce nu mi-ai spus şi mie înainte să-i dai telefon?

— Ai fi fost de acord să-l sun?

Vivianne nu putu să-l mintă.

— Nu.

— Mi-am dat şi eu seama că n-o să fii de acord, doar nu-s prost.

Frank împinse farfuria cu mâncare de mazăre de care nici nu se atinsese.

— În orice caz, tu nu eşti practic niciodată aici.

Oricine şi-ar fi dat seama de tonul de reproş. Vivianne închise ochii. Era prea obosită ca să se certe. Se gândea că aceste discuţii interminabile nu duceau niciodată la vreun rezultat.

— Frank, eu am responsabilităţi...

— Da, ştiu...

Puştiul se ridică şi aruncă şervetul pe masă.

— ... faţă de alţii...

Uşa se trânti în urma lui. În clipa aceea apăru Norma din bucătărie, să-i aducă o cafea Viviannei şi să strângă masa. Văzând farfuria lui Frank neatinsă, Norma strâmbă din nas.

— Băiatul ăsta. Mănâncă din ce în ce mai puţin, nu-i de mirare că e mereu prost dispus, spuse ea.

Vivianne, preocupată de gândurile sale, ridică ochii spre bucătăreasă.

— Ce spui tu, Norma?

— Nu mănâncă suficiente legume. Mai ales legume verzi. Asta îl face iritabil. Ar fi trebuit să-şi mănânce mazărea.

— Asta-i încă o reţetă miraculoasă pe care ai văzut-o în vreun serial TV?

— De ce nu? În orice caz, viaţa nu se învaţă din registrele contabile.

Asta era bună! Numai Norma, cu bunul ei simţ de femeie simplă, mai lipsea acum...

— Ai terminat? Întrebă Norma făcând semn spre farfuria cu mazăre a Viviannei.

— Da, mulţumesc, Norma. Nu-mi mai e foame.

— Mă întreb de ce mă omor să gătesc pentru voi, mormăi Norma întorcându-se în bucătărie. Mâncaţi amândoi ca nişte vrăbiuţe.

Oftând, Vivianne îşi trase mai aproape ceaşca de cafea şi începu să amestece zahărul cu linguriţa. Îi părea rău că nu ştia să citească în zaţul de cafea; poate acolo ar fi găsit unele răspunsuri la întrebările ei. Ce bine dacă via ţa ar fi fost atât de simplă cum şi-o închipuia Frank! Însă de câteva luni, totul părea extrem de complicat. Zilele erau parcă din ce în ce mai scurte şi nu avea nicio satisfacţie. Dacă-şi permitea un minut de răgaz, avea impresia că universul ei se prăbuşeşte. Şi atunci ce s-ar fi întâmplat cu Frank şi cu ea? Bunăstarea, confortul lor depindeau de ea şi uneori, avea impresia că o lasă puterile. Atunci era atât de obosită, atât de sătulă de această luptă mocnită.

Clătină din cap. Ce se-ntâmpla cu ea oare? N-avea de ce să se plângă. Era tânără şi nu ducea lipsă de nimic, cel puţin din punct de vedere material. Îşi plimbă privirea peste mobila de răchită din salon, masa joasă de sticlă fumurie, covorul indian de pe perete... Toate erau ale ei, ale nimănui altcuiva. Cumpărase casa asta după divorţ.

Divorţ. Chiar şi acum, acest cuvânt o făcea să se simtă prost. A doua zi după despărţire se trezise singură, disperată, într-o lume ostilă. O femeie de douăzeci şi cinci de ani având de crescut un copil de şapte ani, fără ajutorul cuiva.

Avansul pentru plata casei îl primise de la părinţii ei. A fost singurul ajutor financiar pe care-l acceptase din partea lor, deşi după aceea trecuse prin câteva perioade de strâmtorare. Norma trebuise să lucreze pe degeaba câteodată, dar nici nu voise să audă de plecare, ştiind că aveau nevoie de ea. Buna Norma... într-un fel, avea pentru ea mai multă afecţiune decât avusese vreodată pentru propria ei mamă.

În cele din urmă, Vivianne reuşise să le înapoieze banii părinţilor. Fusese primul pas către respectul pentru sine însăşi. După aceea, drumul ei fusese lung, foarte lung. Şi plin de obstacole.

Când se gândea la părinţi, întotdeauna i se strângea inima. Niciodată nu putuse să comunice cu ei. Da, îşi dădeau telefoane, chiar îşi scriau din când în când. Dar între ei nu existase niciodată o afecţiune adevărată. Pentru ei, poziţia socială era pe primul plan. Şi Vivianne fusese o fiică model ca să le fie pe plac. Erau atât de mulţumiţi, atât de mândri atunci când ea se purta frumos în societate, atunci când ceilalţi îi felicitau pentru educaţia pe care i-o dăduseră! Dar se părea că pentru ei, dragostea părintească s-a mărginit la acest sentiment superficial. În timp ce ea simţea o nevoie imperioasă de dragoste. Şi primul bărbat care-i murmurase şoapte dulci la ureche îi potolise această sete de afecţiune. Până când deschisese ochii...

Dar de ce răscolea toate amintirile astea? Din cauza bărbatului ăluia! Vivianne lăsă ochii în jos şi descoperi bucata de hârtie pe care-o ţinea în mână. Cel mai bine era să termine cât mai repede cu povestea asta.

Hotărâtă, se aşeză lângă telefonul din salon şi formă numărul. Trase adânc aer în piept să se calmeze.

—Marino şi McClellan.

Glasul bărbatului o surprinse. Se aşteptase să-i răspundă o secretară. Numai că era ora şapte seara şi nu era de mirare că secretara plecase. N-ar fi mirat-o daca ar fi fost chiar toţi plecaţi şi n-ar fi avut cine să-i răspundă.

—Eu... scuzaţi-mă. Aş vrea să vorbesc cu domnul McClellan.

—Chiar el e.

O recunoscuse din prima clipă. De două zile nu avea în minte decât glasul ei.

—Ce pot să fac pentru tine, Vivianne?

Femeia rămase mută de uimire pentru o clipă.

—Lucrezi până târziu... Shad?

Era un început de conversaţie cam stângaci dar ce putea să facă, nu era obişnuită...

—M-ai sunat ca să-mi afli programul de lucru?

—Domnule McClellan...

—Da, doamnă Mayne?

Îşi bătea joc de ea. Vivianne făcu apel la toată diplomaţia ei profesională.

—Te-am sunat în legătură cu ziua de mâine.

—Mâine?

Văzând-o pe Norma în pragul uşii de la bucătărie, trăgând cu urechea fără pic de jenă, se întoarse şi coborî glasul.

—Domnule McClellan, nu face pe nevinovatul cu mine!

—Nici n-aş îndrăzni aşa ceva. De altfel, nici nu mă pricep să joc teatru.

—N-ai absolut niciun drept să te inviţi la mine.

—Să ne înţelegem clar asupra unui lucru: nu eu m-am invitat, ci Frank.

—Hai să nu ne mai jucăm cu cuvintele, te rog.

— Foarte bine. Atunci, de-a ce vrei să ne jucăm?

Subînţelesurile din vorbele lui o dezorientară.

— Ascultă...

Shad îşi spuse că trebuiau să pună lucrurile la punct.

— Nu, Vivianne, cred că tu trebuie să mă asculţi. Frank m-a sunat ieri şi mi-a cerut să-l ajut să realizeze un proiect care li s-a cerut la şcoală. Întâmplător, am reuşit să-mi rezolv problemele astă-seară, aşa încât mâine sunt liber. Dar i-am spus că nu vin decât dacă reuşeşte să obţină acceptul tău. Se pare că are probleme. În privinţa asta.

Vivianne îşi dădu seama că îşi înfăşură firul telefonului pe deget şi îi dădu drumul.

— Din cauza lui Frank lucrezi la ora asta?

— Da. Te miră asta?

Ea se întoarse. Norma nu mai era acolo.

— De ce faci asta?

— Îţi repet. M-a rugat el.

Trebuia să existe un alt motiv. De ce dădea omul ăsta dovadă de exces de zel pentru un puşti pe care nu-l văzuse decât o singură dată? Era prea frumos ca să fie adevărat. Hotărârea de a nu-l mai revedea pe Shad începea să slăbească.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, continuă Vivianne luând telefonul în poală ca să se poată aşeza mai comod pe fotoliu, Shad zâmbi.

— Ce întrebare?

— Întrebarea pe care ţi-am pus-o când ne-am întâlnit: cine eşti dumneata, domnule McClellan?

—Foarte bine. Ţi-ai luat o hârtie şi un creion să notezi? Numele: McClellan. Prenumele: Shad, Michael. Vârsta: treizeci şi patru de ani. Înălţimea: un metru optzeci şi şase, desculţ. Greutatea: optzeci şi cinci de kilograme când reuşesc să evit mesele de prânz duminica la Augustina. Profesiunea: antreprenor. Situaţia familială: holtei şi fără alte obligaţii.

Vivianne încercă să nu ia în seamă uşurareo pe care i-o produsese ultima informaţie.

—Situaţia ta familială nu mă interesează absolut deloc.

—Poate, dar pe mine mă interesează situaţia ta. Eşti?

—Ce să fiu?

—Liberă?

Expresia Viviannei se înăspri gândindu-se la Peter.

—Da şi sunt foarte hotărâtă să rămân aşa lui Shad nu-i fu greu să-şi dea seama cum stau lucrurile. Era divorţată...

—Cred că ţi-e foarte greu, nu-i aşa?

Nu! Asta era prea de tot! Sentimentele ei nu-l interesau deloc! N-o să se lase atât de uşor cucerită de ideea de a plânge pe umărul lui deşi ideea era tentantă.

Asta nu te priveşte pe dumneata domnule McClellan.

—Nu, într-adevăr.

Era de-a dreptul exasperant! De fiecare data când credea că a găsit cum să-l contracareze, el îi accepta punctul de vedere. Vivianne oftă.

—Poate că ar fi bine totuşi să vii să-l ajuţi pe Frank. Eu nu sunt prea dotată în domeniul ştiinţelor.

— Sunt convins că eşti extrem de dotată în alte domenii.

— Nu încerca să mă linguşeşti, nu ţine, domnule McClellan. În ceea ce priveşte ziua de mâine, bine, sunt de acord, poţi să vii.

— Ciudat lucru, însă am impresia că vizita mea nu-ţi face prea multă plăcere.

Ea şovăi o clipă.

— În definitiv, ce importanţă are dacă-mi face sau nu plăcere?

— Ba dimpotrivă, eu...

Vivianne nu voia să asculte argumentele lui Shad, aşa încât îl întrerupse începând din nou să-şi înfăşoare firul telefonului în jurul degetului.

— Cu atât mai rău, interveni femeia. Pentru mine, singurul lucru care contează e Frank. Atunci ori vii să-l ajuţi, mâine şi doar ca să-l ajuţi, ori nu vii deloc. E limpede?

— Ca apa de izvor.

Urmă un moment de linişte tensionată. Apoi Vivianne îşi drese glasul.

— Atunci, ne^am înţeles. Pe mâine, domnule McClellan.

— Pe mâine, Vivianne.

Femeia trânti receptorul în furcă. Felul cum îi rostise numele... Mai simţea încă un frison. Niciodată nu mai încercase o senzaţie atât de plăcută. Deşi îi era ruşine, trebuia să recunoască lucru ăsta. Trebuia să-l mai sune o dată şi să anuleze înţelegerea la care ajunseseră.

Dar telefonul rămase neatins.

De ce nu ascultase glasul raţiunii? Se întreba a doua zi când

deschise uşa la nouă şi zece Avea să-şi plătească scump nehotărârea. O dovedeau bătăile nebuneşti ale inimii şi nodul pe care-l simţea în gât. Şi toate astea pentru ce? Pentru un bărbat? Bineînţeles, nu orice bărbat avea un asemenea zâmbet tandru, tulburător şi teribil de sexy. Fără a mai pune la socoteală bluza şi pantalonii care se mulau pe el ca o a doua piele care nu făcea altceva decât să-i incite simţurile.

Întâlni privirea lui Shad. Era convinsă că ei ştia la ce se gândea în clipa asta. L-ar fi tras din toată inima o palmă.

— Bună. Frank e acasă?

Gazda deschise uşa mai mult, ca să-l lase să intre.

— Nici prin gând nu i-a trecut să iasă din casă. Încă de la ora şase e cu ochii pe fereastră.

De pe scară se auzi un zgomot de galop. Frank se opri brusc în faţa lui Shad.

— Bună Shad. Ne apucăm de treabă?

Shad începu să râdă.

— Ei bine, cu tine, cel puţin, nu pierd vremea cu vorbe fără rost. Ai dreptate, hai să mergem.

Frank îi aducea aminte de băiatul entuziast care fusese, atunci când Salvador apăruse în viaţa lui. Atunci, pentru el şi Dottie, soarele a început din nou să strălucească. Într-un fel, Shad îşi plătea o datorie către viaţă, sădind la rândul lui sămânţa speranţei în sufletul acestui puşti.

— Poftim, ţine-o. E a ta.

Îi aruncă mingea de base-ball acoperită cu autografe şi Frank trase

un chiot de bucurie.

Abia atunci Vivianne remarcă uriaşul sac de pânză pe care Shad îl lăsase jos.

— Ai de gând să te muţi aici? Întrebă intrigată.

— De ce? Ţi-ar plăcea?

— Nici pomeneală! Mă întrebam şi eu aşa...

— Sunt doar nişte mostre pe care le-am adus la întâmplare, pentru proiect. După felul cum eşti îmbrăcată cred că te pregăteai să pleci?

Vivianne lăsă ochii în jos şi-şi privi costumul de culoarea şofranului. Avea de studiat dosarele unui client nou şi încă nu avea destulă încredere în noul ei asistent Gary, ca să-l lase singur să facă treaba. Avea de gând să se ducă la birou şi să-şi pregătească planul de bătaie.

Cu toate astea, avu deodată senzaţia că avea tălpile lipite de podea. Reuşi totuşi să ia dosarele aflate pe bancheta de lângă uşă.

— Da, eu... trebuie să plec.

Shad se apropie de ea.

— Dosarele astea par foarte grele, nu-i aşa? Lasă-mă să ţi le duc până la maşină.

Frank dădea senine de nerăbdare în spatele lui, dar Shad consideră că era mai bine să i dea prioritate Viviannei. Trebuia s-o convingă să rămână. Pentru Frank... şi pentru el.

Vivianne îşi muşcă buzele. În definitiv, de ce trebuia să se ducă la birou? Doar avea dosarele aici, nu?

— N-are rost, spuse ea. Până la urmă, am să lucrez aici.

Frank clătină din cap uimit. Shad se abţinu să facă vreun gest triumfător.

— Perfect. Atunci să ne apucăm şi noi de treabă.

Femeia ar fi vrut să mai rămână puţin împreună.

— Ce mai face sora ta?

Shad îi adresă un zâmbet lui Frank, cerându-i în felul ăsta să mai aibă răbdare un minut, apoi se sprijini cu nonşalanţă de balustrade scării interioare.

— E o adevărată pacoste atunci când e imobilizată. Niciodată n-a putut să stea pe loc. Dar acum, cu un. Picior în ghips...

— Stă la ea acasă?

— Nu tocmai. Locuieşte la mine până când o să se poată deplasa. Ea şi menajeria ei.

— Ce menajerie?

— Adună, toţi câinii şi toate pisicile rătăcite pe care le găseşte pe drum. Şi toată această mică grădină zoologică s-a instalat acum la mine.

Vivianne ridică sprâncenele mirată.

— Doar nu era să-i las singuri, adăugă el.

— Nu, bineînţeles.

Ar fi fost multe de spus pe seama unui bărbat gata să-şi sacrifice intimitatea de celibatar pentru sora lui şi grădina ei zoologică ambulantă... Un bărbat gata să-şi sacrifice şi timpul de lucru ca să ajute un puşti pe care abia îl cunoscuse.

Da. Erau multe de spus. Dar ea tăcu, bineînţeles. Se duse în camera

ei în timp ce Shad şi Frank se instalară în salon.

Vivianne se aşeză la masa de lucru, gânditoare. Ciudat lucru, dar avea impresia că Shad McClellan îi descoperise secretul. Era sigură că el ghicise că dincolo de extrem de competenta doamnă Mayne se profila umbra unei tinere rănite de soartă, disperată să reuşească într-o bună zi într-un domeniu în care eşuase tragic mereu: dragostea. Neglijată de părinţi, abandonată de soţ, neînţelegându-se cu copilul. Să fie condamnată pentru totdeauna să plângă în faţa unei uşi a cărei cheie nu o găsea?

Şi totuşi, speranţa se strecurase în inima ei din seara în care Shad McClellan apăruse în viaţa ei...

Periculos. Foarte periculos. Decât să se gândească la asemenea bazaconii, mai bine se apuca de treabă. Cel puţin la cifre se pricepea. Şi putea să le manevreze după bunul ei plac.

Dar un bărbat ca Shad, era o altă poveste...

CAPITOLUL VI

O dureau muşchii spatelui. Întinzându-se, Vivianne se uita la ceasul de pe noptieră. Era unsprezece şi jumătate. De două ore nu-şi scosese nasul din tabele şi calculator. Cu o mână obosită îşi frecă ceafa. Era timpul să facă o mică pauză.

După ce-şi schimbă costumul cu nişte blugi > şi un pulovăr larg, ieşi fără zgomot din cameră. Shad plecase oare? Fără îndoială. Dar nu-i auzise maşina.

Curioasă, aruncă o privire în salon. Da. El era acolo. După ce trase adânc aer în piept, îşi luă inima-n dinţi şi se apropie.

—Ei, cum vă descurcaţi? Întrebă ea cu o dezinvoltură ostentativă.

—Ne descurcăm, nicio problemă, răspunse Shad. N-am terminat încă.

Aşezaseră ps jos o folie de plastic şi dăduseră la o parte măsuţa. Stând pe jos amândoi, meştereau ceva cu nişte sârme. Vivianne privi uimită talmeş-balmeşul de plastilină, sârme, bile de argilă, folii de aluminiu cât şi o grămadă de alte accesorii de felul ăsta. Lângă cei doi se afla şi un teanc de cărţi de astronomie.

Ca să-şi găsească ceva de făcut, Vivianne luă o carte şi începu s-o răsfoiască.

—Unde-ai găsit cărţile astea? Îl întrebă pe Frank.

—Shad le-a adus.

—De unde-a ştiut că ai nevoie de ele?

Frank ridică din umeri.

—Pentru că i-am spus eu, poftim. El ştie să asculte când vorbesc cu el.

Era o bilă neagră pentru Vivianne. Shad socoti că era cazul să intervină înainte să se ajungă la un conflict deschis.

—Din întâmplare, aveam la îndemână un creion şi o hârtie când m-a sunt Frank. E o obişnuinţă pe care am deprins-o de mult timp. Am o memorie care lasă de dorit.

Vivianne clătină din cap bănuitoare.

—Cred că ar fi mai bine să vă las să vă vedeţi amândoi de treabă.

Bătea în retragere către bucătărie când Shad se ridică grăbit, s-o apuce de mână.

—Rămâi, Vivianne. Ne-ar fi de mare ajutor o părere imparţială.

Spunând acestea, Shad arătă cu mâna spre măsuţă şi Vivianne remarcă obiectul care prindea formă.

—Curios lucru, spuse ea prudentă.

—Ştii ce e? Întrebă Frank.

Privirea îi trăda neliniştea. Vivianne aruncă o privire spre cărţile de astronomie.

— Sistemul solar? Răspunse ea la întâmplare.

— Vezi? Spuse Shad făcându-i cu ochiul lui Frank. A început să semene. Suntem pe drumul cel bun.

Băiatul era descurajat. Umerii u căzuseră. Shad adoptă o expresie severă.

— Hei! N-ai voie să te descurajezi, OK? Niciodată nu ajungi la rezultatul dorit fără muncă.

Deşi remarca îi fusese adresată lui Frank, Vivianne avu impresia că aceste vorbe fuseseră spuse pentru ea.

—Ca să realizăm ceea ce ne-am propus va trebui să ne dăm toată silinţa. Pentru asta avem la dispoziţie toată după-amiaza, dacă mama ta este de acord, bineînţeles.

Vivianne consimţi cu plăcere.

—Sunt de acord.

Zâmbetul cald al lui Frank o răsplăti pe Vivianne. Poate că cu timpul, ea şi Frank vor ajunge din nou să se înţeleagă.

— Nu vrei să ne ajuţi? O întrebă Shad.

Prima reacţie ar fi fost să accepte cu plăcere.

Dar lucrurile nu erau chiar atât de simple. N-avea niciun rost să-şi dea frâu liber spontaneităţii când mai avea încă cel puţin patru ore de muncă... Şi de multe ori. Conştiinţa profesională domina instinctul matern. Totuşi, de data asta şovăia.

Se întoarse spre Shad al cărui zâmbet încurajator puse capăt ezitării ei.

— Cu ce aş putea să vă fiu de folos? Întrebă ea.

Shad îi întinse două batoane cu plastilină.

— Poţi să faci o sferă mare.

— Care să folosească la ce?

— Din care vom face o planetă.

Femeii i se desfăcu o şuviţă de păr şi-i căzu pe frunte. Vru s-o ridice imediat.

— Nu, lasă-l, spuse Shad. Aş vrea să văd cum îţi stă cu părul desfăcut.

Surprinsă de aceste cuvinte, femeia nu ştia ce să facă.

— Are un păr foarte frumos, spuse Frank fără să-şi ridice privirea de pe soarele lui pe care-l acoperea cu o foiţă de staniol auriu.

— Exagerezi, spuse femeia cu cochetărie.

Dar ca să-i facă plăcerea lui Frank şi ca să-i mulţumească pentru compliment, Vivianne îşi desfăcu panglica şi-şi lăsă părul să se reverse pe umeri.

Privirea lui Shad o făcu să simtă cum i se încălzeşte sângele în

vene. Mai mult ca oricând, trebuia să dea dovadă de prudenţă pentru că puterea pe care o avea bărbatul asupra ei. Putea s-o ducă la pierzanie dacă nu avea grijă.

Cu o mişcare elegantă îşi aranja părul, trase adânc aer în piept ca să şi ascundă tulburarea, apoi se aşeză pe jos alături de Frank ca să modeleze plastilina.

— Ce planetă trebuie să fac?

— Ce părere ai, Frank? Pluton sau Jupiter?

Sau să-i dăm să facă... Da, bineînţeles, o să ne facă o splendidă planetă Venus, zeiţa dragostei.

— Venus să fie, spuse ea ignorând remarca.

— Venus, acolo unde niciun bărbat n-a pus încă piciorul.

— Acolo unde nicio fiinţă omenească n-a pus încă piciorul, corectă Norma care traversa încăperea cărând un coş cu rufe murdare.

— Se acceptă corectarea, cu scuzele de rigoare, Norma, răspunse Shad. Vrei să te ajut? Coşul pare destul de greu.

— Nu, nu. Mă descurc şi singură. Vedeţi-vă mai departe de treabă.

Shad întâlni privirea Viviannei.

— Asta şi am de gând să fac.

Vivianne începu să frământe plastilina mai cu sârg.

— Sistemul ăsta solar o să fie bine văzut ca un proiect şcolar? Întrebă ea încercând să diminueze tensiunea care o stăpânea.

Frank replică imediat:

— De ce nu?

Ea ridică din umeri.

—Credeam că trebuie... să faci o aplicaţie a unei legi fizice sau mai ştiu eu ce.

—Spiritele ştiinţifice, poate, răspunse Shad. Dar visătorii, ei...

Îi făcu cu ochiul lui Frank.

—... visează, Ei văd lucrurile pe care savanţii nu le văd.

—E foarte poetic, remarcă Vivianne.

Shad tăie o bucată de sârmă cu cleştele şi începu s-o întindă.

—Fără îndoială.

—Şi este de asemenea o justificare excelentă ca să nu ai de făcut o aplicaţie a unei legi fizice, adăugă ea.

Ca de fiecare dată, râsul lui Shad îi puse inima pe jar.

—Ai dreptate, dar numai că Frank a vorbit cu profesorul, care i-a dat semnal verde pentru sistemul lui solar. Eu unul n-am de ce să mă plâng pentru că în felul ăsta îmi pun în practică cunoştinţele.

—Îţi place astronomia?

—La nebunie. Întotdeauna mi-a plăcut să casc ochii spre cer... ceea ce nu mă împiedică să fiu cu picioarele bine înfipte în pământ.

Lucrară o bună parte a după-amiezii. Cu o mare abilitate, Shad îl incita pe Frank să ia iniţiative, deşi era mereu pregătit cu un sfat sau o sugestie. Îl încuraja şi-l lăuda tot timpul pe băiat, neacceptând nicio scuză de abandon deşi Frank fusese de mai multe ori pe punctul să se lase păgubaş. Mai ales când, la prima încercare, sistemul solar refuză să stea în picioare din cauză că suportul central cedă sub greutatea planetelor.

—Of! E exasperant!

Vivianne ridică ochii spre Shad. Nu-l auzise niciodată folosind un ton atât de autoritar.

— Nu trebuie să disperi niciodată. Nu vreau să te mai aud vorbind aşa... Dacă te dai bătut într-o chestiune atât de lipsită de importanţă, cum o să poţi înfrunta problemele cu adevărat importante din viaţă?

Băiatul lăsă ochii în jos fără să răspundă. Dar Vivianne avu răgazul să-i vadă bărbia tremurând suspect. Instinctiv, vru să-l mângâie, dar se abţinu. Chiar dacă-i venea greu să-şi ţină gura, nu voia să diminueze importanţa lecţiei de viaţă pe care i-o dădea Shad acum.

Liniştit, Shad adună materiale mai solide.

— Dacă n-ai încredere, n-o să ajungi la niciun rezultat, continuă el răspunzând la propria lui întrebare. O să te frângi, aşa cum s-a frânt adineauri suportul. Pentru moment, obiectivul principal e să ai încredere în tine; asta te va întări pentru încercările de mai târziu. Prin asemenea victorii, chiar de mică importanţă, îţi va creşte încrederea în tine. Doar aşa o să poţi reuşi în viaţă. Înţelegi?

Îi întinse băiatului elementele sistemului solar şi-l mângâie pe creştet cu un gest afectuos. Puştiul îi zâmbi.

— Am înţeles, Shad.

Frank se apucă din nou de lucru cu entuziasm. Vivianne îl privi nevenindu-i să creadă.

— Bănuiesc că o asemenea pedagogie nu se găseşte în cărţi, comentă ea.

Shad se sprijini o clipă cu spatele de canapea.

— Nu, într-adevăr. Nu mă iau neapărat după ceea ce scrie în cărţi.

Nu susţin decât lucruri în care cred şi pe care am avut ocazia să le experimentez. Nu-mi pierd vremea pălăvrăgind degeaba.

—Chiar aşa?

—Discursurile sunt făcute ca să-ţi câştigi partizani pentru ideile tale. Eu nu ţin predici. Încerc numai să-l conving pe Frank de modul cum trebuie abordată viaţa.

Cineva ar fi trebuit să-i dea o asemenea lecţie de viaţă şi Viviannei, se gândi Shad, surprinzându-i o umbră dureroasă în privire.

—Shad, ce părere ai acum? Întrebă Frank mândru.

Shad se întoarse să vadă noul suport.

—Ai făcut o treabă bună. De data asta o să ţină. Dar ai grijă, inelele lui Saturn par cam fragile. Poate c-ar fi bine să încerci aşa...

Aşezându-se în genunchi, Shad aşează planeta în mai multe poziţii, apoi fixă în fine inelele cu o agrafă.

—Acum cred că sistemul nostru solar e în ordine. Ce părere ai?

Frank era roşu de mândrie.

—E grozav. Mulţumesc, Shad.

—Şi mie mi-a făcut mare plăcere să te ajut, fii convins de asta.

—Cum se face că eşti atât de îndemânatic? Întrebă Vivianne ridicându-se.

Ea îşi frecă palmele să îndepărteze plastilina care-i rămăsese lipită de mâini.

—Bănuiesc că e o deformaţie profesională.

—E drept, doar eşti antreprenor.

Apropierea lui o tulbura, dându-i un fior plăcut.

—Lucrezi de mult în construcţii?

Îi venea să-l sărute. Din cauza lui nu se simţea deloc în apele ei.

—De la unsprezece ani.

—Ai continuat afacerea familiei?

—Într-un fel. Antrepriza aparţinea tatălui meu adoptiv.

—Tatăl adoptiv? Repetă Vivianne uimită. Eşti orfan?

Ca toată lumea, avea o imagine clişeu de spre orfani. Trişti, săraci, singuri. Shad nu corespundea deloc cu acest portret.

Părinţii mi-au murit. Dar, cum am avut-o întotdeauna pe Dottie în preajma mea, nu m-am simţit niciodată singur. Când aveam unsprezece ani, ne-a adoptat Salvator Marino.

—Pari foarte apropiat de sora ta.

—Aşa e. Dar tu? Eşti singură la părinţi?

—Nu, dar e ca şi cum aş fi. Eu şi sora mea n-am avut niciodată nimic în comun. De cum deschide gura, n-are decât critici la adresa mea.

Vivianne răsuflă uşurată la venirea Normei De obicei, nu era atât de deschisă. Însă Shad avea darul s-o facă să uite de cea mai elementară prudenţă.

—Eu plec, spuse Norma aşezând o tavă cu sucuri de fructe pe măsuţă.

Bucătăreasa îi aruncă o privire languroasă lui Shad şi Vivianne avu încă o dovadă, dacă mai era nevoie, că Norma era cucerită de el.

—Plec puţin mai devreme, spuse ea înainte să iasă. L-am promis surorii mele să merg cu ea la ultimul film al lui Mel Brooks.

Se mai uită o dată la ceas şi adăugă:

—Bineînţeles, dacă mai aveţi nevoie de mine, pot să-i dau un telefon să-i spun să meargă singură.

„E un mare, un foarte mare magician” îşi spuse Vivianne, de data asta amuzată. Shad reuşise nu numai să-l convingă pe Frank să lucreze sâmbăta, s-o facă pe ea să nu se mai ducă la birou, dar iată că acum era rândul Normei să se declare gata să-şi sacrifice tabietul sacrosanct al ieşirii săptămânale la cinematograf. Şi toate astea fără să aibă nevoie de cine ştie ce formule, fără să ridice glasul, fără să. Facă uz de farmecul personal. Hotărât lucru, era tare!

Vivianne trebui practic s-o dea afară pe Norma. O însoţi până în hol.

—Nici vorbă, Norma. E seara ta liberă. Du-te să te întâlneşti cu sora ta. Distracţie plăcută! Ai să ne povesteşti luni.

—Dacă insişti...

Când să închidă uşa în urma ei, Norma se întoarse, băgă capul pe uşă şi-i spuse confidenţial:

—Vivianne, dacă-l laşi să-ţi scape, să ştii că nu mai e nicio speranţă pentru tine.

Vivianne ridică ochii spre tavan. Norma şi sfaturile ei...

—Ce mâncăm? O întrebă Frank îndată ce-şi făcu din nou apariţia în salon. Comandăm o pizza?

—Nu. Gătesc eu, spuse femeia fără să stea pe gânduri.

Frank făcu ochii mari.

—Ştii să găteşti?

—Bineînţeles, băiatul meu. Ştiu. O să ai dovada într-o oră. Vă las cu sistemul vostru solar. Mă duc să văd ce găsesc în frigider.

—Vivianne, explică-mi, te rog, cum se face că o femeie tânără ca tine, în loc să-şi refacă viaţa, stă singură cu băiatul ei?

Băiat care, după ce terminase de mâncat, se întorsese în salon să pună la punct ultimele detalii ale sistemului său solar.

Stânjenită de această întrebare, Vivianne se ridică să ducă farfuriile în chiuvetă.

—S-ar zice că am avut noroc, spuse ea ironic.

—Eu nu-mi dau seama în ce constă norocul unei vieţi lipsite de dragoste. Vivianne, să ştii că n-ai să poţi să te fereşti la nesfârşit de dragoste.

Tot vorbind, Shad strânsese masa şi dusese tacâmurile la chiuvetă.

—Să pun puiul în frigider?

—Te rog.

Pe urmă se apropie de ea, luând un prosop să şteargă vasele. Mâinile lor se atinseră întâmplător. Pe Vivianne o trecu un fior.

—Nu te deranja, mă descurc singură.

— Nu-ţi face probleme, nu-i niciun deranj. Cu ce te-ai ocupat adineauri?

—Cu contabilitate.

—Patronul tău e un zbir?

Femeia se întoarse spre el şi-i întinse o salatieră.

— Sunt propriul meu patron. Am întemeiat propria mea agenţie de expertize contabile.

El făcu o grimasă.

— Aoleu! Asta-i şi mai rău.

— De ce?

— Oamenii care lucrează pe cont propriu sunt şi mai exigenţi faţă de ei înşişi. Când ai început?

— După plecarea lui Peter.

Vivianne rămase câteva clipe perplexă. Nu avusese de gând să rostească acest nume. Încă o dată se lăsase descoperită şi Shad profitase de ocazie.

Din fericire – sau era o strategie? El nu băgă de seamă.

— Aveai o diplomă?

— Nu. Dar am obţinut-o mai târziu, după ce am făcut facultatea la seral.

N-avea nişte amintiri prea frumoase clin perioada aceea. Fusese nevoită să se împartă între slujba de telefonistă în timpul zilei, cursuri seara şi orele de studiu acasă, făcând eforturi să-i consacre timp şi lui Frank. Dar eforturile ei fuseseră încununate de succes.

— Nu ţi-a fost uşor, remarcă Shad.

Ea ridică din umeri.

— N-am avut de ales. Singură, cred că aş fi devenit neurastenică. Dar cu un copil, era un lux pe care nu mi-l puteam permite.

— Nu crezi că ar fi timpul să ridici piciorul de pe accelerator?

Vivianne se blocă pentru o secundă.

— Adică?

— Nu mai ai nevoie să munceşti atâta, nu-i aşa?

— Dacă încetinesc ritmul, pierdem clienţi.

— Pierdem? Deci nu eşti singură în firmă?

—Nu, am trei contabili.

—Nişte incapabili, bineînţeles.

Ea răspunse contrariată:

— Nicidecum. Ba dimpotrivă, sunt foarte competenţi.

— Da? Atunci de ee nu le dai şi lor o parte din lucrările tale? Ţi-e teamă să nu descoperi că nu eşti indispensabilă?

O văzu că era gata să protesteze, dar nu-i lăsă răgazul s-o facă.

— Pentru că nu eşti indispensabilă, o ştii şi tu. Nu pentru companie, în schimb, pentru el...

Shad făcu un semn cu mâna spre salonul unde se găsea Frank.

—... e o altă poveste. Pentru moment, el are nevoie de tine.

Shad se apropie de Vivianne, chiar mult prea mult pentru ca femeia să mai poată gândi raţional.

—În locul tău, i-aş da lui prioritate.

Chiuveta o împiedică pe Vivianne să facă un pas înapoi. Simţindu-se prizonieră, reacţiona agresiv.

—Îmi închipui că vorbeşti cu experienţa unui tată de familie numeroasă, nu-i aşa?

—Nu, dar deşi n-am copii, am fost şi eu cândva copil. Şi îmi aduc perfect de bine aminte cât am suferit. Ştiu ce înseamnă să n-ai părinţi...

Vivianne îşi feri privirea. Nu voia să-i audă povestea copilăriei, nici altceva referitor la el. Nu voia să ştie nimic despre el. Trebuia să

rămână un străin pentru ea, pentru ca să poată fi indiferentă. Shad era un necunoscut care nu însemna nimic pentru ea. EL.

— Vivianne?

Ea clătină din cap.

— Îmi pare rău, Shad. N-am vrut...

— Ştiu.

Încet, ei îşi strecură degetele prin părul ei. Ei îi era frică; tremura ca o căprioară paralizată de farurile unei maşini. De ce se temea de un lucru atât de firesc?

Încet, foarte încet, el se aplecă şi-i mângâie buzele cu buzele lui. Nimic mai mult. Şi totuşi, Vivianne fremăta ca şi cum ar fi fost vorba de un sărut arzător.

E doar un preludiu, îi şopti el la ureche.

Din salon se auzi glasul lui Frank.

— Shad! Vino să vezi.

Shad mângâie tandru gâtul femeii.

— E mai bine să mă duc.

Fără să scoată un cuvânt, ea încuviinţă clătinând din cap şi-l urmări cu privirea până ieşi pe uşă.

CAPITOLUL VII

Sărutul Frumoasei din Pădurea Adormită. Vivianne îşi aduse aminte de povestea frumoasei prinţese, trezită de Făt-Frumos. Regăsea ceva din această poveste în clipele prin care tocmai trecuse.

Toate simţurile ei adormite, simţuri pe care pentru nimic în lume n-ar fi vrut să le trezească la viaţă, se deşteptaseră brusc din letargia în care zăcuseră atâta timp. Se trezise în ea şi dorinţa. Dar o să ştie s-o facă să tacă din nou. Da! Era mult mai liniştită şi se simţea mai în siguranţă la adăpostul fortăreţei sale. O să-i alunge fără întârziere pe Făt-Frumos din viaţa ei şi o să se izoleze din nou aşa cum făcuse în ultimii opt ani.

Îşi aranjă părul cu o mână tremurătoare şi, dând capul pe spate, trase adânc aer în piept. Apoi cu o expresie indignată, se duse în salon.

— Domnule McClellan... începu ea, gata să-i arate uşa.

— Da, Vivianne?

Bărbatul îşi reluase locul, pe jos, în faţă lui Frank.

— Frank a vrut să adauge nişte stele.

El îi arătă cu mâna modelul. Ansamblul era într-adevăr frumos. Micile stele scânteietoare suspendate prin fire de nailon invizibile se legănau sub briza uşoară care intra pe fereastra întredeschisă. Vivianne trebuia să recunoască că n-ar fi reuşit să-l ajute pe Frank să ajungă la un asemenea rezultat.

— Ei, ce părere ai?

— Cred că...

Vivianne se opri. Cuvintele usturătoare pe care le pregătise îi rămaseră în gât. Totuşi, i-ar fi făcut plăcere să-i spună ceva care să-i şteargă expresia satisfăcută pe care o arbora.

— E frumos, nu-i aşa? Insistă Frank care pândea răspunsul mamei

sale.

Băiatul părea chiar timid în clipa asta. Vivianne părea de-a dreptul încurcată.

Uitând pentru moment de disputa cu Shad, Vivianne se întoarse spre Frank cu un zâmbet deschis.

— Da. Parcă este realizarea unui adevărat artist.

Împinsă de un impuls subit, Vivianne îşi trecu degetele prin părul lui Frank, un gest pe care nu-l mai făcuse de foarte multă vreme. Când băiatul ridică privirea şi-i zâmbi radios – lucru care o topea întotdeauna – îşi simţi inima strângându-se de fericire.

Fericită, îi iertă totul lui Shad. Pentru moment...

— Cred că macheta mea o să se bucure de succes, adăugă Frank ridicându-se. Concursul o să fie sâmbăta viitoare, la şcoală.

Şovăi un moment, apoi ridică ochii spre Shad.

— O să poţi veni?

Shad îşi frecă ceafa gânditor, trecând în revistă ce avea de făcut săptămâna următoare. Devizul pentru reşedinţa de vacanţă a senatorului Wallace trebuia să fie gata vineri dimineaţa.

— La ce oră?

— La trei după-amiază.

După câteva clipe de gândire, Shad clătină din cap.

— Nu pot să-ţi promit nimic, dar am să fac tot posibilul să vin.

Shad observă cu coada ochiului expresia Viviannei. Ea nu avea încredere în el. Cu siguranţă că viaţa îi jucase feste neplăcute, dacă devenise atât de neîncrezătoare. Trebuia s-o incite să i se confeseze,

ca să lumineze conurile de umbră din trecutul ei şi să scoată la iveală se cretele ei obscure.

— Vii şi tu, mamă?

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare, dat Frank îi aruncă o privire întrebătoare mamei sale.

— Bineînţeles, îl linişti ea, alungând din minte imaginea teancurilor de dosare care o aşteptau.

Frank se scărpină în cap, semn neîndoielnic că cu greu îşi putea stăpâni emoţia.

— Bine, spuse el strâmbând din nas. Mai am de făcut o analiză literară la engleză.

— Ai nevoie de ajutor? Întrebă Shad.

Frank clătină din cap în semn de negaţie.

— Mai întâi trebuie să citesc cartea.

Dintr-un schimb mai rapid de priviri, Shad o făcu pe Vivianne să renunţe la reproşul pe care se pregătea să i-l facă lui Frank că lăsa lucrurile pentru ultima clipă.

— E un început bun. Du-te şi pune-te pe treabă.

— Salut, Shad. Mulţumesc, adăugă băiatul.

Din nou singură cu Shad, Vivianne oftă, rupând liniştea care o făcea să se simtă atât de stingheră.

— Era cât pe ce să încep să-l dojenesc.

— Ştiu.

Vivianne nu ştia ce să facă cu mâinile. Ca o şcolăriţă scoasă la tablă de profesor, îşi legăna mâinile pe lângă corp, intimidată.

Aplecându-se începu să adune sârmele, plastilina, lipiciul şi celelalte materiale pe care le folosiseră la rea lizarea proiectului.

— Cum aşa, ai ştiut?

— Ţi-am citit în ochi.

Femeia îl privi agasată.

— De parcă m-ai cunoaşte destul de bine ca să-mi citeşti în priviri.

— Chiar aşa.

Aceeaşi siguranţă calmă! Vivianne ar fi vrut să-l zgâlţâie puţin. Femeia se ridică şi-i ţinu piept, cu mâinile în şolduri.

— Ascultă, domnule McCleilan, îţi mulţumesc pentru ce-ai făcut pentru Frank, dar...

— Dar îţi inspir teamă.

Ea se încruntă.

— Nu asta voiam să spun.

— Nu, dar asta gândeşti. Şi o gândeşti atât de tare încât te-am auzit.

Apropiindu-se de ea, Shad îi luă mâinile în mâinile lui.

— De ce te temi de mine, Vivianne?

Adunându-şi toată furia, Vivianne îi aruncă o privire care l-ar fi descurajat şi pe cel mai îndrăzneţ bărbat.

Shad nici nu clipi.

Descumpănită, ridică neputincioasă din umeri.

— Credeam că ştii totul.

— Ar fi păcat. Unde ar mai fi atunci plăcerea descoperirii? Ridici vălul puţin câte puţin, mai afli câte ceva, mai ghiceşti. E minunat, nu eşti de aceeaşi părere?

Ascultându-l, femeia îşi umezi buzele cu limba. Shad interpretă gestul ca o invitaţie senzuală şi, nemaiputând să se stăpânească, o înşfăcă pe Vivianne de ceafă să o tragă lângă el.

De data asta, o sărută de-adevăratelea. Senzaţia fu atât de plăcută şi de insolită, încât pe Vivianne o apucă ameţeala. Shad profită de deschiderea buzelor ei ca să insiste cu sărutul, dar o făcu cu atâta blândeţe încât ea nu se revoltă. Ba dimpotrivă, răspunse cu plăcere acestei explorări senzuale. Închise ochii ca şi cum ar fi vrut să se cufunde cu totul în această plăcere neaşteptată şi necunoscută.

Necunoscută? Totuşi, trăise timp de opt ani cu un bărbat. Da, dar sărutările lui Peter nu fuseseră niciodată în acelaşi timp atât de tandre şi de pasionate, atât de promiţătoare şi de reţinute.

— Stai! Spuse eu suflând greu. Nu trebuie...

Fără să insiste, Shad se îndepărtă de ea.

Degetele lui mângâiară uşor buzele umflate ale tinerei femei.

— N-aş face niciodată nimic împotriva voinţei tale. O să avansăm pas cu pas, fără să ne grăbim.

Întorcându-i spatele, femeia îşi încrucişă braţele la piept.

— De ce nu mă laşi în pace? De ce nu-ţi vezi de cărămizile şi ţiglele tale? Du-te şi construieşte ceva şi nu mă mai hărţui pe mine.

— Să construiesc? Numai asta fac, Vivianne.

Citindu-i teama în priviri, Shad consideră că nu mai era cazul să insiste.

— Dacă mă gândesc bine, am de lucru la birou. Aş face mai bine să mă duc să mă înham la treabă.

Ea încuviinţă clătinând din cap.

— Nu uita să-ţi iei sacul.

Pentru că avea bunele maniere inoculate la nivelul subconştientului, Vivianne îl conduse pe Shad la uşă. Sau poate că voia să mai petreacă câteva clipe în compania lui?

— Încă o dată, mulţumesc pentru cină, spuse el. A fost excelentă şi crede-mă că ştiu ce spun, am un termen de comparaţie.

— Mama ta?

Dându-şi seama de gafa pe care o făcuse, Vivianne îşi muşcă buzele. Însă Shad îndreptă lucrurile cu diplomaţie.

— Da, mama mea adoptivă, Augustina, o adevărată specialistă în materie. Pe curând, Vivianne. Fără îndoială că o să ne revedem la şcoală, la Frank.

Apoi, el închise încet uşa în urma lui.

Vivianne se rezemă cu spatele de uşă şi oftă lung. Era total confuză, l-ar fi prins bine un duş rece. Trebuia să-şi pună ordine în gânduri. Dacă lucrurile continuau aşa, trebuia să se gândească cum ar fi putut să decurgă următoarea vizită.

Când urcă la etaj, trecu prin faţa camerei lui Frank. Uşa era întredeschisă, lucru care nu se mai întâmplase de mult timp. Şovăind, se opri şi se uită prin crăpătura uşii.

Frank era aşezat pe pat, cu o carte deschisă pe genunchi. Simţindu-i prezenţa, băiatul ridică privirea.

— A plecat?

Vivianne făcu un gest de confirmare şi băiatul făcu o mutră

dezamăgită.

—Credeam c-o să rămână mai mult timp.

—Da, de acord, dar am crezut că poate...

Fraza rămase neterminată. Vivianne intră în camera decorată cu albastru şi alb.

—Că poate ce? Insistă ea.

Frank ridică din umeri.

—Nu, nimic. Trebuie să termin capitolul.

—Atunci, te las. Pe mâine. Somn uşor.

Băiatul vru să spună ceva dar se răzgândi.

—Noapte bună, mamă.

Vivianne îşi simţea inima uşoară când intră în baie. De multă vreme nu mai vorbise atâta cu Frank. Şi această conversaţie, oricât ar fi fost de scurtă, prevestea zilele bune ce urmau să vină Şi asta numai datorită lui Shad, bineînţeles. Notă o bilă albă pentru el. Dar nu se lăsa păcălită. Scorul ăsta nu însemna absolut nimic şi ea refuza să se amăgească cu iluzii.

Dar, fără să vrea, toată noaptea nu făcu altceva.

Când sosi ziua de vineri, Vivianne era convinsă de justeţea raţionamentului ei. Shad nu era mai demn de încredere decât ceilalţi bărbaţi. Gata oricând să promită, dar gata oricând să şi uite. Nu sunase, nu căutase să-l vadă pe Frank. Încet-încet, se lăsase purtată într-o lume miraculoasă. Farmecul lui Shad nu era decât o capcană, dar o primă şi dezastruoasă experienţă o lămurise din fericire despre credibilitatea bărbaţilor.

Era dezamăgită mai ales pentru Frank. Sau cel puţin aşa îi plăcea ei să creadă.

Aşacumpromisese şi pentru că bănuia că relaţia care se restabilise între ea şi Frank era încă destul de fragilă, Vivianne se duse la şcoală sâmbătădupă-amiază.Fusesenevoită să facă tot felul de artificii ca să-şipoată permite câteva ore libere.

Şcoala răsuna la murmurul surd al mulţimii adunate. Erau mai multe concursuri organizate în aceeaşi zi şi părinţii veniseră în număr mare. Vivianne reuşi cu greu să-l repereze pe Frank. Îl zări în sfârşit într-un colţ; scruta aleea de ia intrare întinzându-şi gâtul să zărească o figură cunoscută.

Vivianne se duse lângă el şi-l luă de braţ.

— Ce mai faci?

Frank se întoarse uimit spre ea.

— Ai venit?

— Doar ţi-am promis că vin, spuse ea, deşi altădată acest lucru n-o împiedicase să nu-şi facă apariţia la întâlnire.

Întotdeauna apărea o urgenţă de ultimă clipă care făcea să nu se poată ţine de cuvânt. Dar acum nu era cazul. Era hotărâtă să nu-l mai sacrifice pe Frank pentru clienţii ei. Trebuia să existe şi altă metodă de a rezolva problemele.

Frank continua să caute prin mulţime.

— Frank, dacă aş fi în locul tău, nu l-aş mai aştepta pe Shad. Probabil a uitat. Sau are de lucru.

Puştiul clătină energic din cap, nevrând s-o asculte.

— A spus c-o să facă tot posibilul să vină.

— E drept. Dar ştii şi tu cum se întâmplă...

Băiatul zâmbi ironic.

—Da, ştiu. Sunt obişnuit cu tine.

Hotărâtă ca nimic să nu-i strice ziua de azi, Vivianne zâmbi.

—Ştiu, dar astăzi... sunt aici.

Frank se abţinu să facă o remarcă nepoliticoasă şi zâmbi la rândul lui.

—Ai dreptate, încuviinţă el. Vrei să vezi ce lucrări prezintă în concurs colegii mei de clasă?

—Bineînţeles.

Toate lucrările erau expuse pe o masă lungă sprijinită pe capre şi Frank le trecu în revistă pe rând pentru Vivianne, insistând asupra celor care ar fi putut să fie mai bine văzute ca a lui.

Se opri în faţa sistemului solar şi mama se simţi foarte mândră în faţa acestui dispozitiv ingenios şi colorat. Şi Frank radia de plăcere când, fără o vorbă, ea îi strânse mâna în semn de admiraţie.

—L-am făcut singur aproape în întregime.

Cu mâinile băgate în buzunarele din spate ale blugilor, puştiul se legăna de pe un picior pe altul.

—Shad mi-a spus că e important să mă descurc singur, pentru ca, în cazul în care câştig, să pot fi mândru de mine.

Frank se apropie de Vivianne şi îi spuse pe un ton confidenţial.

—E un tip grozav Shad, nu?

—Bănuiesc. Da, fără îndoială.

—Mulţumesc.

Femeia nu-şi putu ascunde uimirea. El era în spatele ei, cu un zâmbet radios zugrăvit pe faţă. Şi bineînţeles că-i auzise răspunsul. De ce oare alesese Shad tocmai clipa asta ca să-şi facă apariţia?

—Eram sigur c-o să vii! Exclamă Frank bucuros.

—Ştii bine că ţi-am promis să fac tot posibilul. Era cât pe ce să nu vin, dar până la urmă am obţinut contractul.

—Ce contract?

—Pentru noul centru comercial din Malibu. Au lansat o cerere de ofertă. Au reţinut propunerea noastră.

Tu o să-l construieşti?

Vivianne îl crezuse şeful unei modeste antreprize, capabilă să realizeze doar mici lucrări de reparaţii sau, eventual, să construiască un garaj sau o piscină.

Shad încuviinţă clătinând din cap.

—E vreun telefon pe aici? Trebuie să-i spun lui Angie.

—Angie?

Vivianne păli fără să-şi dea seama. Bineînţeles că Shad voia să-i împărtăşească bucuria lui unei femei. Şi totuşi, îi spusese că era singur, că n-avea nicio legătură sentimentală. Dar, bineînţeles, de atunci trecuse o săptămână. Se puteau întâmpla atâtea lucruri în şapte zile...

Shad se gândi pentru o clipă s-o lase pe Vivianne să creadă în această neînţelegere. Tocmai pentru ca s-o ajute să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla între ei. Dar nu-i plăcuseră niciodată asemenea

farse.

—Îi spun. Angie deşi lui nu-i place deloc.

Lui?... nu-i place deloc?

Shad se uită de jur-împrejurul lui şi-l întrebă pe Frank:

—De unde vine ecoul ăsta?

Apoi se uită din nou la Vivianne care era gata să-l strângă de gât.

—Asociatul meu, îi explică Shad. Angelo Marino. Dar eu i-am spus întotdeauna Angie, Atenţie, vine juriul.

Shad strânse pumnii şi-i făcu cu ochiul lui Frank arătând spre cei doi bărbaţi şi o femeie care se apropiau de masa cu exponate.

—De unde ştii că ei sunt juriul? Întrebă Frank încet.

—E un lucru elementar, dragul meu Watson. Oamenii ăştia nu zâmbesc niciodată. Se gândesc că dacă zâmbesc, ceilalţi nu-i vor mai lua în serios.

Priviră cu toţii trio-ul sever care se oprea în faţa fiecărei lucrări şi-şi făceau însemnări fără să scoată un cuvânt. În zece minute, cei trei terminară inspecţia.

Frank îi urmări cu sufletul la gură. După aceea, juriul, la fel de rigid şi de pătruns de importanţa lui, se retrase la masa lui să delibereze.

Frank îşi rodea unghiile. Avură parte de o repriză muzicală susţinută de fanfara şcolii căreia publicul îi iertă cu îngăduinţă micile disonanţe, apoi urmă verdictul, anunţat la microfon de vocea gravă a celui mai în vârstă din juriu, Frank obţinu premiul al treilea şi era în al nouălea cer de bucurie.

Îşi luă în primire trofeul ca pe cel mai scump lucru de pe pământ şi chiar o lăsă pe Vivianne să-l sărute. Dar curând, zâmbetul încântat al lui Frank începu să şovăie. Vivianne băgă de seamă, dar Shad luă iniţiativa.

— Ce s-a întâmplat, Frank?

— Nimic...

— Ba da, s-a întâmplat ceva.

Băiatul oftă.

— Ei bine... aş fi vrut atât de mult să iau premiul întâi!

— Şi ceilalţi participanţi ar fi vrut, fii sigur de asta. Eu cred că locul trei este foarte onorabil. Anul viitor o să câştigăm premiul întâi.

— Anul viitor? Repetă Frank extaziat. De acord!

Zărindu-i pe câţiva dintre colegii lui, puştiul alergă spre ei să le arate trofeul.

Shad rămase cu Vivianne care-l săgeta cu privirea.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Îl mustră ea.

— Ce?

— Vorbeşti despre anul viitor ca şi cum... ca şi cum...

— Sunt sigur că o să-mi ţin făgăduiala, Vivianne.

— Câtă înfumurare! Habar n-ai cum o să fie peste un an!

— Te înşeli, Vivianne. Dimpotrivă, ştiu foarte bine cum o să fie.

Glasul lui plin de subînţelesuri o puse în încurcătură. Nu îndrăznea să înţeleagă şi nici nu voia s-o facă.

Totuşi, îl urmă fără să protesteze când, după ce se întoarse şi Frank, îi conduse pe amândoi spre ieşire.

— Următoarea oprire: la pizzerie, anunţă el.

De bună seamă că omul ăsta e nebun, îşi spuse Vivianne, urmându-l îndeaproape. Complet nebun. Şi ceea ce era cel mai rău, era că acum avea un chef nebun să meargă cu el în această cursă infernală...

CAPITOLUL VIII

Pizzeria era ticsită de lume. Parcă toţi participanţii la concursul de la şcoală îşi dăduseră întâlnire acolo.

Într-un colţ, un televizor transmitea un meci de base-ball şi Frank, din când în când, se oprea din mâncat să urmărească jocul. Când nu era atent la televizor, monopoliza conversaţia discutând despre concurs, sport, Angels, vrute şi nevrute.

Frank era din nou el însuşi, debordând de energie şi entuziasm.

Şi asta datorită lui Shad.

Da, datorită lui Shad. Degeaba făcuse Vivianne eforturi disperate să-şi menţină neîncrederea trează, nu putea să nu creadă în el. Se simţea din ce în ce mai obligată faţă de acest bărbat care ocupa cu fiecare zi ce trecea un loc mai important în viaţa lor. Şi în inima ei. Şi în nopţile ei.

El era peste tot. Îşi făcea loc în gândurile ei, n visurile ei. Vivianne mai trecuse prin asta; dar atunci era foarte tânără, aproape o adolescentă. Acum, nu mai avea scuza naivităţii.

În schimb avea o altă scuză: farmecul irezistibil al lui Shad...

— Vivianne, mai vrei o bucată?

Ea îşi abandonă rătăcirile visătoare în timp ce Shad îi mai dădea o bucată de pizza.

—Simt că pocnesc dacă mai mănânc o înghiţitură, spuse ea.

—Cu atât mai rău pentru tine.

Shad muşcă cu poftă din pizza şi Vivianne zâmbi văzându-i elanul cu care făcea orice, neluând în seamă deziluziile vieţii, care ne pândesc la orice pas. Şi totuşi, rămăsese de mic orfan! Cunoştea deci latura mai sumbră a vieţii. Cum putea să fie atât de încrezător, atât de fericit, fără teamă de ziua de mâine?

Probabil că din cauza temperamentului său, îşi spuse Vivianne terminându-şi paharul cu vin roşu. Un temperament generos care-l îndemna să continue acţiunea începută de tatăl lui adoptiv. Bineînţeles, Shad n-o să fie niciodată tatăl vitreg al lui Frank, dar putea, pentru un timp, să-i ofere căldura şi prezenţa masculină de care avea nevoie băiatul.

Amuzată, îl văzu atacând a treia porţie de pizza fără ca apetitul să-i fi scăzut câtuşi de puţin.

—Cum reuşeşti? Întrebă ea râzând. După cât mănânci, ar trebui să ai cel puţin douăzeci de kilograme în plus.

Shad nu părea să aibă niciun gram de grăsime.

— Am nevoie de calorii pentru că consum multă energie. Pot să vă mai ofer ceva?

Frank clătină din cap.

—Eu nu mai pot.

—Cred că mi-ar trebui un cărucior ca să mă deplasez, răspunse

Vivianne ridicându-se.

O cuprinsese o senzaţie ciudată, de toropeală plăcută. De obicei, de la micul dejun sărea direct la cină şi între timp mai ronţăia un măr sau un alt fruct, să-şi păcălească foamea.

Shad nu se putu abţine să nu râdă.

— Deocamdată, eu v-aş băga nişte cărămizi în buzunare, să nu vă ia vântul pe sus.

— Ce vrei să spui, sunt prea slabă pentru gustul tău?

— Nicidecum. Eşti perfectă, Rămâi aşa cum eşti.

De ce acest simplu compliment o făcea să se topească? Probabil că era din cauza vinului roşu. Măcar de nu i-ar fi strecurat în pizza cine ştie ce drog...

Aşa cum făcuse şi când fuseseră împreună pe stadion, Shad se postă între Frank şi Vivianne şi luându-i pe amândoi de braţ îi conduse afară. De data asta, Vivianne nu încercă să se eschiveze. Se simţea bine. Puţin îi păsa că lăsa garda mai jos, pentru o seară... Măcar, asta îl făcea pe Frank fericit. Chipul băiatului era radios, ochii ii sclipeau. Expresia lui era însăşi întruchiparea fericirii. O fericire pe care n-o cunoscuse niciodată, cu un tată mereu absent. Şi care, după aceea dispăruse cu totul din viaţa lor.

Vivianne privi pe furiş chipul lui Shad când le deschise uşa. Cât timp va rămâne oare cu ei? Se temea că situaţia actuală nu va dura şi o să-l vadă din nou pe Frank copleşit de tristeţe. Şi, ca să fie sinceră cu ea însăşi, se temea că n-o să mai cunoască această senzaţie de confort pe care o simţea alături de acest bărbat încântător, un confort pe care

nu-l simţise niciodată alături de Peter. Nici înainte, alături de părinţi şi de sora ei.

Shad remarcă norul care-i umbrise deodată privirea Viviannei. li putea citi emoţiile ca într-o carte deschisă. Cu siguranţă că ar fi fost o jucătoare de pocher lamentabilă.

— S-a întâmplat ceva? O întrebă Shad.

Glasul lui trăda o îngrijorare sinceră, dovadă că Vivianne nu-i era indiferentă. Pentru a suta oară, ea îşi repetă în gând că-şi lua dorinţele drept realitate. Totuşi...

Femeia şovăi. Clipind din ochi sub razele soarelui care inundau strada aglomerată, ea îşi dădu seama că şi Shad şi Frank îi pândeau răspunsul.

— Bănuiesc că lucrările... mai mici nu te interesează, nu-i aşa? Întrebă Vivianne.

Ce se întâmpla cu ea? Se bâlbâia, tocmai ea care avea o elocinţă naturală în spatele căreia putea, fără probleme, să-şi ascundă temerile şi incertitudinea. Nu fusese niciodată stânjenită să ia cuvântul în faţa unei adunări. Însa în clipa asta, era chinuită de un trac îngrozitor.

Punându-i o mână pe spate, Shad o împinse uşor către maşină.

— Depinde, spuse el. La ce te gândeşti?

Era doar o formalitate. În orice caz, orice ar fi avut în cap şi-ar fi găsit timp să se ocupe de acel lucru, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să facă ziua de treizeci şi şase de ore şi să înveţe să lucreze pe pilot automat. Se simţea bine în compania ei şi a lui Frank.

— Vrei să măreşti casa?

—Nu! N-am gânduri atât de ambiţioase. Palmele! Se umeziseră. Cu un gest automat şi le frecă una de alta.

—Aş vrea doar să renovez baia.

—Înţeleg.

—Nu vrei să-mi recomanzi pe cineva care... Shad o apucă de mână. Ea nici măcar nu observase că ajunseseră la maşină.

—Aş putea s-o fac chiar eu, propuse el. Bărbatul se juca cu o şuviţă din părul ei. Astăzi şi-l lăsase să-i cadă pe umeri. O făcuse pentru el anume? Lui aşa îi plăcea să creadă Stânjenită, Vivianne îşi drese glasul.

—Aş vrea totuşi să măresc camera lui Frank. Si poate să schimb pardoseala.

Shad îi aruncă cheile lui Frank care, cu un zâmbet complice, deschise uşa şi intră în maşină.

—Ştii bine că n-ai nevoie de aşa ceva, spuse Shad.

Vivianne îl privi nelămurită. Îşi bătea oare joc de ea? Pentru a ieşi cu faţa curată, ea n-avu de ales şi se făcu că nu-şi dă seama de subînţeles.

—Dimpotrivă, de multă vreme mă gândesc la ce ţi-am spus. Dar n-am avut niciodată timp. La început a trebuit să-mi termin studiile, pe urmă, cu munca mea...

El îi curmă debitul verbal mângâind-o uşor cu degetul pe obraz.

—Înţeleg.

Înţelegea în primul rând ceea ce ea nu voia să spună, dar nu voia să-i rănească mândria.

—Vom putea să discutăm mai pe larg de spre asta diseară, la cină.

—La cină?

—Da.

—Dar eu... nu mai pot să mănânc nimic trei zile de acum încolo!

—Ba da, îţi garantez eu.

El se aplecă în dreptul ferestrei maşinii.

—Frank? Nu te deranjează dacă o scot pe maică-ta diseară la restaurant?

Frank fu uimit şi mândru în acelaşi timp să fie consultat în această problemă. Scoase capul pe geam, arborând un zâmbet încântat.

—Shad, nu te formaliza faţă de mine. Şi să ştii că, în plus, nici n-o să cheltuieşti prea mult.

—Frank, interveni Vivianne.

—Şi totuşi, e adevărat. Nu mănânci aproape nimic.

—Ei, cu atât mai bine, răspunse Shad deschizând portiera. În felul ăsta, o să pot mânca eu două porţii.

Femeia îl privi aşezându-se lângă ea, la volan.

—Să mănânci e o adevărată plăcere pentru tine, nu-i aşa?

Maşina se îndepărtă de trotuar, intrând în circulaţia aglomerată.

—O pasiune. Şi se potriveşte foarte bine cu celălalt viciu al meu.

—Care viciu?

—Despre asta o să vorbim mai târziu.

Opri maşina nu departe de şcoală, acolo unde-şi lăsase maşina Vivianne şi se întoarse spre ea.

—La ora opt e bine? Întrebă el.

Ea încuviinţă automat. Pe drumul de întoarcere, lui Frank nu-i tăcu gura nicio clipă, împiedicând-o în felul ăsta să se gândească la ale ei.

Opt fără un sfert Vivianne trase o înjurătură. Degetele îi tremurau şi nu reuşea să se machieze. Parcă era o puştoaică! Cu siguranţă că nu fusese atât de nervoasă nici în ziua primei ei întâlniri.

Şi în definitiv, chiar trebuia să meargă? Bine, de acord, era frumos, amabil, simpatic, fermecător pentru Frank... Dar merita oare ca pentru aceste calităţi să rişte să fie din nou rănită şi Frank o dată cu ea? Ce putea el să-i destăinuiască între patru ochi, ceva ce nu putea să spună de faţă cu Frank şi Norma?

Fără să-şi întrerupă monologul interior, Vivianne se îmbrăcă cu rochia albastră, rochia ei preferată şi-şi închise fermoarul. Tocmai îşi punea cerceii, când se auzi soneria de la intrare.

— Dumnezeule!... şopti Vivianne mai trecându-şi o dată peria prin părul lăsat şi astă seară liber pe umeri.

— Mamă ! A venit! Strigă Frank de pe scară. Grăbeşte-te!

Vivianne închise ochii, trase adânc aer în piept şi, după ce aruncă o ultimă privire în oglindă, deschise încet uşa camerei sale.

Shad o aştepta la piciorul scării. Expresia lui de admiraţie îi răsplăti eforturile pe care le depusese până atunci. Era o privire blândă ca o mângâiere care o străbătu încet din cap până-n picioare. El părea că-şi pierduse glasul, deodată.

Dar şi-l regăsi ca prin minune.

— Vivianne, eşti foarte frumoasă, spuse el simplu.

Auzind acest compliment, Vivianne îşi simţi inima cum începe să-i

bată mai repede. Dacă voia să-l refuze să-l urmeze, astă-seară şi în viitor, trebuia să i-o spună acum. Până nu era prea târziu.

—Shad, începu ea. Eu...

—Eşti nerăbdătoare să-mi vorbeşti despre renovările pe care vrei să le faci, termină el în locul ei.

O luă de mână cu un gest hotărât şi o conduse spre uşă.

—Dar cred că ar fi mai bine să aşteptăm să ajungem în faţa unui cocteil, nu-i aşa?

Se întoarse spre Frank care, sprijinit de tocul uşii salonului, îi privea.

—Am s-o aduc până la miezul nopţii, glumi Shad.

Frank zâmbi.

—Dacă vrei, puteţi să mai întârziaţi.

—Adică, în traducere: vrei să te uiţi la televizor, nu-i aşa?

Zâmbetul lui Frank se lăţi. Simţind că Vivianne era gata să protesteze, Shad se grăbi să i-o ia înainte.

—Eu cred că, pentru meritoriul loc trei obţinut la concurs, Frank are dreptul la o mică recompensă. Vivianne, ce părere ai?

Simţindu-se manipulată, femeia ridică din umeri.

—Ce vrei să spun? Eu sunt doar mama, în povestea asta...

—Vivianne, nu spune prostii. Bineînţeles că nu eşti „doar” mama şi aşteptăm hotărârea ta.

Chiar dacă se simţea obligată să recunoască, Vivianne nu putu să nu-i fie recunoscătoare lui Shad că-i lăsase ultimul cuvânt. Ea îi zâmbi lui Frank.

— De acord.

Frank se grăbi să se ducă s-o sărute pe obraz.

— Mulţumesc, mamă. Sper să petreci o seară grozavă cu Shad.

Trebuia să fii handicapat ca să nu-ţi dai seama de nota de speranţă din glasul lui Frank. Asta mai lipsea!

— Cum faci? Îl întrebă Vivianne după ce urcară în maşină.

— Ce să fac?

— Să ajungi ca eu şi Frank să reuşim să ne înţelegem?

— E un dar, răspunse el.

Întotdeauna îşi spusese că, dacă într-o zi va avea o familie, va face în aşa fel încât totul să fie bine.

— Îţi place mâncarea mexicană?

— Nu că-mi place, îmi place la nebunie. Alegerea ta e întâmplătoare?

— Nu. Informaţia am obţinut-o de la Frank.

— Da? Cu ce ocazie ţi-a spus asta?

— Când l-am întrebat ce mâncare îţi place. Ea începu să râdă.

— Îţi place să mergi la sigur, nu?

Circulaţia era fluidă. Ajunseră foarte repede la micul restaurant mexican.

— Bineînţeles. Riscul face parte din viaţă. Dar sunt unele cazuri în care prefer să-mi iau măsuri de siguranţă.

— Ca o cină, de exemplu?

— Cu tine.

Vivianne simţi un nod în gât.

— N-am înţeles aluzia.

— Ba dimpotrivă, cred c-ai înţeles-o foarte bine.

Maşina se opri în parcare. Vivianne puse mâna pe portieră.

— Shad, ţi-am acceptat invitaţia doar cu scopul să discutăm despre lucrările de care ţi-am vorbit.

— Cum spui tu, Vivianne...

Shad ocoli maşina şi veni să-i ofere braţul. Ea oftă.

— Să ştii c-o să mă înnebuneşti.

— Fac tot ce pot, Vivianne.

Doar decenţa o făcu pe Vivianne să nu ţipe exasperată.

Restaurantul era o copie a barurilor din westernurile ai căror eroi intră la un moment dat prin uşa batantă. De multe ori, aici întâlnesc eroina, femeia fatală care-i duse la pierzanie.

Dar asemănarea cu acest gen de baruri se oprea la decor. Ambianţa muzicală nu era asigurată de o cântăreaţă prea frumoasă ca să fie cinstită, ci de un trio care se acompania la chitară şi interpreta cântece de dragoste mexicane.

Foarte romantic.

— Masa asta vă place? Întrebă chelneriţa.

Era situată chiar în mijlocul sălii. Shad o privi întrebător pe Vivianne care se uită de jur-împrejur şi găsi o alta, pe jumătate ascunsă în umbră.

— Aceea e liberă?

— Da.

Shad aşteptă ca ospătăriţa să le lase meniu rile, ca să se aplece către

Vivianne.

— Ţi-e frică să nu fii văzută cu mine?

— Bineînţeles că nu.

Femeia îşi vârî nasul în meniu, părând foarte interesată de ceea ce citea acolo.

— Atunci ţi-e frică să nu fii văzută cum petreci o seară plăcută?

Vivianne lăsă meniul jos.

— În sfârşit, Shad, de ce cauţi să mă analizezi cu orice preţ?

— Pentru că vreau să te cunosc pe de-a-ntregul, Vivianne.

Ea clătină din cap, regretând deja că venise.

— Nu sunt pentru tine, Shad.

Bărbatul o privi pieziş.

— Ce-ar fi să mă laşi pe mine să hotărăsc.

— Ascultă, îmi dau foarte bine seama de tot ce-ai făcut pentru Frank, dar...

— Vivianne, în clipa asta nu e vorba de Frank, ci de mama lui.

Femeia răsuci de câteva ori nervoasă între degete paharul pe care chelneriţa i-l pusese în faţă.

— Mama lui Frank este o femeie care nu vrea să înceapă nicio relaţie, pentru moment. Şi de altfel, niciodată.

— De cât timp ai divorţat?

Viviannei nu-i plăcea să vorbească despre divorţ.

— De cinci ani.

— Cinci ani. Şi încă te mai muncesc gândurile negre!

— Nicidecum!

—Încerc să înţeleg, Vivianne. Ajută-mă. Apucând cu două degete meniul în spatele căruia se refugiase invitata lui, Shad îl puse pe masă.

—De ce te frământi atât?

Vivianne oftă, apoi, neştiind ce să facă cu mâinile, le încrucişă la piept. Cel puţin, în felul ăsta nu-i mai tremurau.

—Încerc să-ţi resping avansurile, răspunse ea.

—De ce? Mă găseşti dezagreabil?

—Nu.

—Plictisitor?

—Nicidecum.

—Respingător?

—Nu!

—Atunci? Care-i problema?

—Eşti bărbat.

El ridică din umeri.

—În privinţa asta, mi-e greu să mă schimb. Dar tocmai ăsta e elementul picant în relaţia noastră.

Privirea femeii era umbrită de amărăciune.

—Peter mi-a promis eternitatea. Şi după opt ani a plecat.

Privirea ei se pierdu în flăcările şemineului.

—Nu mă mai iubea, şopti ea.

Shad simţi cum îl cuprinde un val de furie împotriva bărbatului a cărui atitudine iresponsabilă generase atâtea durere.

—A fost un caz particular, Vivianne. Din asta nu trebuie să tragi

concluzia că toţi bărbaţii sunt la fel.

Ea clătină din cap, refuzând să-l privească în ochi.

—Nu vreau să mai trăiesc o asemenea experienţă. Mi-e teamă să nu mă înşel din nou.

—Vivianne, sunt şi bărbaţi care-şi asumă responsabilităţile şi nu dau bir cu fugiţii.

—V-aţi hotărât ce doriţi? Întrebă chelneriţa fără să-şi dea seama de gravitatea discuţiei pe care o întrerupsese.

Bărbatul ridică privirea şi zâmbi.

—Eu cred că da. Tu, Vivianne?

Ea comandă la întâmplare un antreu şi un fel de mâncare. Seara nu se anunţa deloc uşoară. Shad nu dezarma uşor. Da, bineînţeles, putea să uite totul şi să trăiască cu el o aventură fantastică. Ar fi fost un amant grozav, n-avea nicio îndoială.

Dar după aceea?

CAPITOLUL IX

—Shad, tu îţi baţi joc de mine! Te duci să meştereşti la un particular tocmai acum când am pus mâna pe un contract cum n-am mai avut niciodată?

—Exact. Două săptămâni, Angie. Doar atât îţi cer. Eşti în stare să te descurci şi singur în timpul ăsta.

Angelo îşi trecu mâna prin părul negru şi des cu un gest exasperat.

—Ai calculat deja că aventura cu femeia asta o să dureze exact

două săptămâni?

— Renovarea băii o să-mi ia două săptămâni, rectifică Shad răbdător.

— Ia te uită, de date asta pari nebun după ea. E ceva serios?

Shad se răsuci cu scaunul pivotant ca să-l privească pe Angelo în ochi. Ştia că întrebarea lui nu era doar din simplă curiozitate. De douăzeci de ani împărţiseră totul: visele, succesele, necazurile, speranţele...

— Cred că da.

— Ce are femeia asta ce n-au celelalte, dacă nu sunt prea indiscret?

Un zâmbet apăru pe buzele lui Shad, Vivianne era drăguţă, dar nu era numai atât.

— Are tristeţe în privire, răspunse el.

Angelo ridică mâinile într-un gest teatral.

— Aaa... de ce nu spui aşa? Te înţeleg foarte bine şi nu văd cum ai putea rezista, tu şi incorigibila ta tendinţă de a aduna câinii pierduţi... Şi când o să am plăcerea s-o cunosc şi eu?

Shad scoase un bloc de desen pe care începuse deja să schiţeze planul de renovare a băii.

— Este foarte, foarte reticentă. Cred că n-o s-o cunoşti prea curând.

— Mai bine spune că ţi-e frică să nu fie cucerită de farmecul meu irezistibil.

Angelo se aplecă să vadă planul lui Shad.

— Nu-i rău deloc. Eşti destul de dotat pentru un amator. Aş putea să te angajez, dacă am nevoie de vreun meseriaş vreodată...

— Aş fi prea scump pentru tine.

Angelo începu să râdă cu gura până la urechi şi şi bătu asociatul prieteneşte pe umăr.

— Până atunci, aş face mai bine să-mi văd de treburile mele. E bine ca măcar unul dintre noi să muncească, dacă nu vrem să dăm faliment.

Shad se ridică şi, luându-şi geaca, porni spre uşă.

— E normal ca tu să fii acela, doar ai vrut întotdeauna să fii şef.

Un nou hohot al lui Angelo.

— Du-te, sunt convins c-o să fie amuzant. Noroc!

— Mulţumesc. De data asta cred c-o să arn nevoie.

— Nu vreau nimic extravagant, spuse Vivianne studiind planul lui Shad.

Evenimentele se desfăşurau mult prea repede faţă de cum ar fi vrut ea. Vineri lansase ideea renovării băii şi astăzi, luni, Shad apăruse deja cu cataloagele şi eşantioanele. Şi pe urmă, planul o impresionase. Totuşi n-avea de gând să cheltuiască o avere. Pe de altă parte, nici nu voia să renunţe la idee.

— Vreau doar să modernizez puţin baia. Să schimb faianţa, să schimb chiuveta... mărunţişuri.

— N-am făcut nimic mai mult, răspunse Shad lovind planul cu vârful stiloului. Nu-ţi fie tec mă; nu vreau să-ţi schimb casa.

Vivianne zâmbi stânjenită, ca de fiecare date când era cu Shad.

— Salvator m-a învăţat să desenez asemenea planuri.

— Tatăl tău adoptiv?

— Da. El însuşi a fost un meseriaş fără pereche, parchetar. Când am terminat şcoala, eu şi Angelo i-am dezvoltat mai departe antrepriza.

Ar fi avut de făcut o mie de alte lucruri în loc să stea de vorbă cu el despre un proiect care de fapt n-avea nicio importanţă. Dar ni era în stare să se ridice şi să se ducă să-şi vadă de treburile ei. Bunul-simţ şi voinţa o părăsiseră.

— Păi... n-aveai de construit un centru comercial? Întrebă ea.

— Ba da, dar se ocupă Angelo.

— Fără tine?

— Da. Cel puţin pentru o vreme, li lipseşte încrederea în sine şi această experienţă ar trebui să-l facă să-şi dea seama de calităţile lui. Şi slavă Domnului, are calităţi! Îmi închipui că nu ţi-a fost deloc uşor să înfiinţezi singură agenţia?

— A fost îngrozitor.

Vivianne ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să atenueze grozăvia acestei mărturisiri.

— În sfârşit, vreau să spun...

Mâna lui Shad se aşează peste mâna ei.

— Vivianne, nu e nicio ruşine să recunoşti ce e omenesc.

Femeii i-ar fi plăcut să nu se mişte şi să lase căldura lui Shad s-o pătrundă. Totuşi îşi eliberă mâna şi se uită la ceas.

— Când poţi să începi?

— Mâine dimineaţă.

El zâmbi.

— Pentru tine e o adevărată obsesie să te uiţi la ceas?

— Bineînţeles. E o deformaţie profesională, întotdeauna sunt în luptă cu timpul.

— Aruncă-ţi ceasul şi o să câştigi eternitatea.

Zâmbetul discret al Viviannei avea o tentă ironică.

— Te ştiam arhitect şi poet, dar nu şi filosof.

— Viaţa m-a învăţat de toate. Pe tine nu?

Ea ridică sprâncenele.

— Nu văd legătura între...

— Viaţa ta şi a mea? Vivianne, e mai mult decât crezi.

El îşi aranjă cataloagele în geanta de piele şi închise fermoarul.

— Ştiu ce înseamnă să fii respins. Să ai impresia că nu poţi oferi ce cere celălalt şi să nu fii în stare să-l păstrezi. Dar trebuie să te fereşti ca de ciumă de propriile impresii. De multe ori, ceea ce gândeşti n-are nimic în comun cu realitatea. Soţul tău te-a părăsit din laşitate. A renunţat să lupte.

Vivianne se pregăti să protesteze imediat. Dar fa fel de repede se răzgândi. La ce bun? N-avea şi ea aceeaşi părere despre purtarea lui Peter? Lotuşi, acest amestec în gândurile şi sentimentele ei o deranja.

— Bineînţeles, insistă Shad. A fost un laş. N-a avut curajul să înfrunte viaţa. Tatăl meu a părăsit-o pe mama din aceeaşi cauză. Cel puţin, aşa mi s-a spus.

Glasul îi era atât de neutru încât, în clipa aceea, Vivianne căzu pe gânduri. Ce însemna oare această indiferenţă rece? Felul ăsta de a vorbi contrasta şocant cu entuziasmul şi bucuria pe care le punea în

orice făcea. În felul ăsta lupta oare împotriva unei răni care nu se închisese?

Brusc, Vivianne ignoră contrarietatea care o cuprinsese. Şi ea voia să-l cunoască mai bine, poate chiar să-i aline durerea, dacă putea.

—Şi mama ta? Întrebă încet femeia.

El o privi în ochi când îi răspunse.

—A murit dintr-o simplă gripă. Atunci eu aveam opt ani iar Dottie cinci.

Şi-l închipui singur, pierdut. Doar cu surioara de care trebuia să aibă grijă. În clipa aceea, simţi încolţindu-i în inimă un sentiment de dragoste curată.

—Şi n-a fost nimeni în familie care să vă adopte?

—Autorităţile n-au găsit pe nimeni. La început, mai multe familii s-au oferit să ne adopte, dar separat. Eu şi Dottie ne-am opus însă. N-am vrut să ne despărţim. Atunci ne-am plimbat din orfelinat în orfelinat.

—Cred că a fost cumplit.

—Unii s-au purtat foarte aspru cu noi. Şi pe urmă, într-o zi, ne-a luat Salvator Marino.

Shad simţea întotdeauna un val de afecţiune când îşi aducea aminte cum îl văzuse prima oară, îngenuncheat, punând parchet. Puşti de unsprezece ani, neîncrezător, nesimţindu-se în largul lui, Shad rămăsese în pragul uşii să-l cerceteze. Salvator a aşteptat câteva minute până să-i facă semn să se apropie. Şi, fără o vorbă, i-a dat câteva bucăţi de parchet, îndemnându-l să-l ajute. Şi, din ziua aceea,

Shad a simţit cum a început să-i renască încrederea în sine.

— A fost nemaipomenit, spuse Shad încet. Aproape că a reuşit să ne facă să uităm prin ce trecuserăm până atunci. Ne-a transmis optimismul lui statornic, dragostea lui de viaţă. În orice situaţie, el vedea latura pozitivă a lucrurilor. De atunci şi eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să le transmit şi altora ceea ce mi-a dat el. Nu pot să păstrez numai pentru mine.

Ăsta era motivul pentru care era aici, cu ea, îşi spuse Vivianne cuprinsă de o tristeţe difuză. Rupse în două unul din biscuiţii pe care-i făcuse Norma după-amiază, în timpul serialului. Dallas". Dar nu mai avea poftă de mâncare.

— Dar nu te-a adoptat, spuse ea.

Shad clătină din cap.

— Legea nu-i dădea voie. Era considerat prea bătrân şi nu avea venituri suficiente. Avea câteva relaţii bine plasate în administraţie – Salvator îi cunoştea pe toţi – şi în felul acesta a putut să obcina autorizaţia oficială să ne ţină şase ani. Apoi, am devenit major şi am putut să aleg să fac ce voiam. Am rămas cu ei, bineînţeles.

Tăcu o clipă. Din bucătărie răzbătea cearta dintre personajele unui film serial.

— Iată! Concluziona el. Acum îmi ştii povestea vieţii şi eu ştiu câte ceva despre tine, aşa încât suntem gata să realizam împreună o baie superbă.

Ochii îi scânteiară ciudat; puse mâna pe mâna Viviannei.

— Ce părere ai?

Ea întoarse palma şi-şi înnodă degetele de ale lui.

— De acord, domnule McClellan.

Shad ştia că nu-i câştigase toată încrederea. Dar una dintre barierele cu care se înconjurase căzuse.

Era un început.

Vivianne îşi închipuise că Shad o să vină cu, o echipă de muncitori. Dar nu. Lucra singur. Veni dimineaţa devreme, tocmai la timp ca s-o vadă plecând la birou. Rămase toată ziua, stând la taclale din când în când cu Norma despre vreme, serialele de la televizor şi despre masa de seară.

Foarte repede, îşi găsi locul în casă.

În fiecare dimineaţă, se întâlnea cu Vivianne când venea şi ea pleca cu dorinţa de a se întoarce cât mai repede. Frank nu mai întârzia pe drum când se întorcea de la şcoală; se grăbea să vină acasă, unde era Shad. De câteva ori, când se întoarse, Vivianne îi găsi pe amândoi în grădină jucând base-ball. Şi dacă Shad lucra, Frank era lângă el; fie îl ajuta, fie, aşezat turceşte lângă el, îşi făcea lecţiile.

Frank se transforma pe zi ce trecea. Căpăta iot mai multă încredere şi mai ales aborda lucrurile cu mai mult aplomb.

Starea de tensiune dintre el şi Vivianne dispăruse ca prin minune.

Cu mâinile încrucişate, rezemată de tocul uşii, sa îi privea în seara asta cum lucrau împreună. Shad punea gresia în cabina duşului din baie împreună cu Frank, care-i dădea plăcile una câte una, privind atent cum le aplica Shad pe stratul de ciment proaspăt. Fără îndoială că aşa îl ajutase şi Shad pe Salvator în urmă cu douăzeci şi cinci de

ani.

Shad îi simţi prezenţa Viviannei chiar fără să se întoarcă.

— Ai venit mai devreme, nu-i aşa? O întrebă el peste umăr. Poftim, Frank. Pune-o tu pe asta.

Se dădu la o parte să-l lase pe băiat să intre în spaţiul strâmt.

— Ţi-am urmat sfatul, spuse ea.

— Da? Care dintre ele?

— O parte din responsabilităţile mele le-am pasat colaboratorilor. Rafferty se ocupă de noul client.

— Foarte bună alegere, Rafferty, repetă Shad pe acelaşi ton.

De data asta, ea pufni în râs.

— Poţi să fii puţin serios, domnule McClellan?

— Puţin mai la stânga, Frank, se întoarse spre ea, urmărindu-l însă în continuare pe Frank.

— Da, răspunse Shad. Mai ales când am în faţa mea o femeie care se întoarce de ia serviciu mai devreme şi-şi priveşte băiatul care o să devină un meseriaş de primă mână. Bine, Frank. Putem să strângem lucrurile. Ziua s-a terminat. Acum, la masă.

— Ei, Frank, te-ai hotărât să mergi la petrecerea surpriză? Întrebă Shad mai luând o bucată de pui în sos picant.

Mama şi fiul ridicară ochii amândoi, la fel de surprinşi. Frank se îmbufnă.

— De unde ştii?

— Te-am auzit ieri vorbind la telefon cu un coleg.

Vivianne pândea răspunsul lui Frank. El ridică din umeri şi lăsă

capul în jos.

— Nu.

— De ce? Nu ştii să dansezi? Insistă Shad dezinvolt.

Îşi dădea seama foarte bine de problemele pubertăţii şi îşi aducea aminte de propriile incertitudini.

— Ba da, mormăi Frank. În sfârşit, ca şi ceilalţi.

Nu mai avea nevoie de alte explicaţii ca să-şi dea seama că Frank habar n-avea să danseze. Dar ăsta nu era singurul motiv care-l determina să nu accepte invitaţia şi Shad avea de gând să-l invite pe băiat să se destăinuiască.

— Atunci de ce nu te duci?

Frank îşi termină paharul de lapte înainte să răspundă.

— Petrecerile astea surpriză sunt plicticoase.

— Uneori, e adevărat. Dar nu întotdeauna. Cu ocazia asta ai posibilitatea să întâlneşti oameni noi.

— Şi dacă nu întâlneşti? Întrebă Frank bosumflat.

Shad înţelese imediat ce voia să spună.

— Vrei să spui, dacă nimeni nu vrea să danseze cu tine?

— Îhî.

— Eu cred că mai degrabă o să fii nevoit să le refuzi pe multe dintre candidatele care or să roiască în jurul tău.

Frank ridică din nou din umeri.

— Aşa zici tu, dar ştii bino că nu-i aşa. Totuşi, în ochii băiatului apăruse un licăr de speranţă.

— Nu, sunt sincer. Am şi eu ochi şi văd că eşti un băiat care o să

aibă mare trecere la fete.

Frank începu să râdă ca să-şi ascundă stânjeneala.

— Şi dacă nu se uită la mine?

—Nu-ţi face griji, or să se uite la tine o mulţime de fete, întări Vivianne.

De mult se gândise că băiatul ei o să devină un adevărat „seducător”, într-o bună zi.

—Dar, în orice caz, cred că e interesant chiar să rezemi pereţii la o petrecere, măcar o dată în viaţă, continuă ea.

—De ce?

—Asta te învaţă umilinţa. În plus, nu ăsta-i cel mai rău lucru care poate să ţi se întâmple. Ştii care-i cea mai mare mizerie de pe lume?

—Care?

Shad, la fel ca Frank, era intrigat de răspunsul Viviannei.

—Indiferenţa şi egoismul. Să te gândeşti doar la tine şi să rămâi insensibil la sentimentele celorlalţi.

Urmă un moment de linişte.

Apoi, Shad, rupând tăcerea, se aplecă spre Vivianne.

—Nu ţi-e foame?

Ea se uită la mâncarea pe care n-o terminase.

—Nu.

Luându-i farfuria, făcu schimb cu a lui care ei a deja goală.

—Cred că în curând Norma o să te ceară în căsătorie, glumi Vivianne. Îi plac bărbaţii care-i apreciază mâncarea.

Pe urmă, împinsă de un brusc impuls, adăugă:

—Grăbiţi-vă să terminaţi de mâncat. Vreau să-i dăm o lecţie de dans lui Frank.

CAPITOLUL X

Frank şi Shad o urmară pe Vivianne în salon. Incertitudinile şi stânjeneala îl făceau pe Frank să se simtă de parcă ar fi avut o ghiulea legată de picior.

—Şi dacă nu vrea nimeni să danseze cu mine? Insistă el.

—În cazul ăsta, o să stai de vorbă cu prietenii tăi, răspunse Shad.

—Ca să stau de vorbă cu băieţii n-am nevoie să mă duc la petrecere.

Shad puse mâinile pe umerii lui Frank.

—Trebuie să fii întotdeauna deschis pentru o nouă experienţă. Frank, trebuie să ştii să-ţi asumi nişte riscuri. Viaţa îţi oferă extrem de multe lucruri, dar tu trebuie să le ieşi în întâmpinare. Doar n-o să vină ea să te caute.

Apoi, îndepărtându-se, se întoarse spre Vivianne care se aşezase pe un scaun.

—Vivianne, ringul de dans îţi aparţine.

Femeia trase adânc aer în piept.

—Frank, închipuie-ţi că sunt una din fetele care participă la petrecerea asta.

Frank făcu ochii mari.

Shad se aşeză pe canapea, amuzat, Probabil că Vivianne fusese

adorabilă ia vârsta lui Frank.

—Da, eu, răspunse ea. Şi am să-ţi mărturisesc un secret mare de tot.

Coborând glasul, adoptă un ton conspirativ.

—Foarte puţini băieţi de vârsta ta ştiu ce se petrece în mintea fetelor la o asemenea petrecere surpriză. Dar cum eşti copilul meu, am să fac o excepţie şi am să-ţi fac o confidenţă. Cu condiţia să nu mai spui nimănui...

Shad abia se putea abţine să nu pufnească în râs. Frank în schimb, era de-a dreptul intrigat.

—Care, mamă? Care?

—Uită-te bine. Şi ascultă. Deci eu sunt fata.

Adoptă o poziţie nonşalantă, cu privirea în gol, cotul sprijinit de spătarul scaunului, însă batista pe care o strângea în mână îi trăda agitaţia.

Frank începu să râdă.

—Nu! Să nu râzi! Protestă mama. Intră şi tu în pielea personajului tău. Ai de gând să mă inviţi la dans, de acord? Şi acum, o să-ţi spun la ce mă gândesc. Eşti gata?

Frank şi Shad se uitară unul la altul.

—Gata! Spuseră amândoi ia unison înainte de a izbucni în râs.

Vivianne pufni şi ea în râs. De când nu se mai distrase atât?

Atrasă de râsete, Norma uită de episodul din „Căsuţa din prerie” şi se postă în pragul uşii să urmărească ce se întâmpla.

Vivianne mimă că abia acum îl remarcase pe Frank. Shad aproape

că putea să jure că Vivianne era într-adevăr adolescenta care făcea eforturi disperate să pară nepăsătoare când totul, în atitudinea ei, până şi felul cum îşi muşca interiorul obrazului, trăda o nervozitate extremă. Fusese chiar atât de stângace, la vârsta aceea?

Vivianne făcu ochii mari văzându-l pe Frank, pentru ca în clipa următoare să întoarcă imediat capul.

—Olala! Tipul e grozav!

Îşi dădu capul pe spate şi îşi trecu degetele prin părul lung.

—Poate c-ar trebui să mă dau pe lângă el...

Umerii îi căzură vizibil.

—N-o să mă invite niciodată la dans. E mult prea drăguţ pentru mine. Mai bine aş fi rămas acasă.

Viviannei nu-i era greu deloc să interpreteze acest rol. Era suficient să se inspire din propriile amintiri din adolescenţă.

—Dar a trebuit să vin, altfel, celelalte fete ar fi râs de mine.

Ea se uită din nou discret spre Frank.

—Vai, ce mă fac? Se uită la mine. Vine aici! Aoleu, sper să n-am mâinile umede.

Se uită la palmele ei.

—Ba da, bineînţeles. Dacă mă ia de mână...

Neluând în seamă râsetele pe care le stârnea, „adolescenta” îşi şterse mâinile pe fustă. Fascinat, Shad urmărea reprezentaţia cu interes.

— Şi dacă-l calc pe picior? Continuă personajul feminin. O să mă lase baltă chiar înainte să se termine melodia. O să mă fac de râs în

faţa tuturor. Mai bine m aş duce să beau ceva şi să... of! Prea târziu.

Se întoarse spre Frank.

— Acum e rândul tău, Frank, spuse ea încet.

Băiatul intră în panică.

— Ce să fac?

— Invită-mă la dans.

— Dar n-avem muzică!

— Închipuie-ţi că se aude un slow.

Frank avea un trac autentic.

— Un slow?

Vivianne zâmbi. Se vedea că Frank era copilul ei...

— O să vezi, nu-i deloc complicat.

Ea se ridică şi se postă în faţa lui, punându-i mâna stângă pe umăr şi dreapta în mâna lui. Începură să evolueze încet, printre mobile.

— Acum, ne întoarcem în mintea partenerei tale de dans, de acord?

Situaţia deveni din nou comică pentru Frank care-şi regăsi zâmbetul.

— De acord!

Vivianne oftă.

— Mă întreb cum o să se termine toată povestea asta. Bine că nu m-a trimis deja înapoi, e un semn bun. Să am mare grijă să nu-i calc pe picioare. Vai, ce mă fac! Mi-a zâmbit... Deci nu mă consideră o proastă. Mai am încă speranţe.

Ea se opri şi se îndepărtă de Frank.

— Vezi? Fata e la fel de timidă şi speriată ca tine.

Frank stătu pe gânduri câteva clipe.

— Ba chiar mai ceva ca mine.

— E foarte posibil. Ei, ce părere ai? O să poţi trece o asemenea probă?

Băiatul ridică bărbia.

— Da. E o nimica toată! Mă duc să-l sun pe Karl, spuse puştiul desprinzându-se din braţele mamei sale. Nu vrea să meargă fără mine.

De îndată ce Frank plecă, Vivianne se prăbuşi pe canapea.

— Nu-i aşa că nu te-ai gândit niciodată c-o să devii actriţă? Întrebă Shad.

— Niciodată! Răspunse ea râzând.

El o privi o clipă în tăcere, nefiresc de serios, apoi îi întinse mâna.

— Dansezi?

Făcând la fel ca Frank fără să-şi dea seama, se uită în jurul ei.

— Doi n-avem muzică.

— Închipuie-ţi că se aude un slow.

Teribil de stânjenită, acceptă mâna lui şi se ridică. Shad o prinse de mijloc şi o trase lângă el.

— Linişteşte-te, şopti el.

Uşor de spus, pentru tine.

Trupurile lor se lipiră într-o perfectă armonie. Pe Vivianne o cuprinse parcă o beţie.

— De spus, da. Dar nu şi de făcut, îi şopti Shad la ureche.

— Nu înţeleg.

Luând-o de mână, i-o puse pe pieptul lui. Femeia îi simţi imediat bătăile accelerate ale inimii.

— Sceneta pe care ai inventat-o pentru Frank...

— Ce-i cu ea?

— Ei bine, nu e valabilă doar pentru cei care au probleme cu acneea.

Ea îl privi mirată.

— Doar nu vrei să mă faci să cred că n-ai încredere în tine însuţi?

— Vivianne, chiar în clipa asta sunt îngrozit.

Shad zâmbi.

— Mi-e teamă că o să mă laşi baltă înainte să se termine melodia.

Nu putu decât să-l privească neîncrezătoare în ochi. Dacă unul dintre ei trebuia să-i dea papucii celuilalt înainte de sfârşitul dansului, atunci el trebuia să fie acela, nu ea!

— Şi mă cuprinde panica la gândul c-o să mă respingi! Adăugă el.

— Să te resping?

— Da, când te sărut aşa...

Nici nu-şi termină bine vorba şi trecu la acţiune.

Din prima clipă în care buzele lor se uniră, Vivianne înţelese că aştepta această clipă de la ultima lor îmbrăţişare. Şi că plăcerea era cu atât mai mare cu cât era mai periculos. Fructul oprit... Totuşi, vru să uite, pe timpul sărutului. Ignorând deziluziile, regretele, se abandonă plăcerii care o cuprindea şi răspunse cu înflăcărare sărutului lui Shad.

Însă această predare necondiţionată fu de scurtă durată. Curând, ea deschise ochii şi-l împinse încet.

— Shad, nu,.., spuse ea. Nu pot.

— Ce nu poţi, Vivianne?

—Ştii bine.

— Vreau să-mi spui tu.

Clătinând din cap, Vivianne se depărtă de el şi se duse spre fereastra deschisă. Tremura. Străduindu-se să-şi regăsească liniştea, se apucă cu mâinile de pervaz şi trase adânc în piept aerul proaspăt.

—Când m-am măritat cu Peter eram foarte tânără, începu ea. Pentru mine, el era bărbatul cel mai minunat din lume. Iar eu eram întruchiparea naivităţii.

Shad se apropie de ea. Ar fi vrut s-o strângă în braţe, dar ştia că în clipa asta Vivianne nu dorea acest lucru.

—Era plin de viaţă, continuă ea. Era puţin mai mare decât mine şi... mult mai experimentat. Nu eram la înălţimea lui, adăugă în şoaptă.

De data asta Shad o apucă de umeri şi o întoarse cu faţa spre el. Ochii-i erau întunecaţi de furie.

—Vivianne, ce vrea să-nsemne asta, mai clar?

Ea ridică ochii spre el înfruntându-l.

—Că nu puteam să-l satisfac! Na, acum eşti mulţumit?

— Şi nu le-ai întrebat niciodată ce-ar fi fost dacă lucrurile ar fi fost inversate? Poate că nu era suficient de bărbat ca să te iubească cum trebuie. Ca să aprecieze ce-i dădeai. Vivianne, dragostea nu-i ceva pentru unul singur!

O mângâie pe obraz cu un gest tandru.

— Trebuie să fi fost nebun şi orb să părăsească o femeie ca tine.

Vivianne se pregătea să-i răspundă, când Norma băgă capul pe uşă.

— Domnule McClellan? Vă cheamă un anume domn Marino la telefon. Spune că e urgent.

Fără tragere de inimă, Shad o lăsă pe Vivianne şi ridică receptorul. Trebui să facă un mare efori ca să-şi ascundă iritarea. Angelo ar fi putut să aleagă un moment mai potrivit.

— Shad? Îmi pare rău, dar trebuia să vorbesc cu tine. Nu mai avem furnituri pe şantier. Poţi să treci pe aici?

Alertat, Shad îşi frecă ceafa. Cu o zi înainte maistrul îl asigurase că aveau tot ce le trebuie.

— De unde suni? De jos?

— Da.

— OK. Sosesc.

Închise şi reveni imediat lângă Vivianne.

— Va trebui să plec. Nu pot să-l las baltă pe Angelo. Se pare că are probleme.

Femeia încuviinţă dând din cap. Într-un fel, era mai bine aşa. Îi dezvăluise secretele ei şi acum simţea nevoia să rămână singură, să tragă concluziile.

Luând-o de bărbie, o sărută uşor pe buze.

— Nu suntem încă decât la preludiu, şopti el.

— Shad, eu cred că...

— ... aş face mai bine s-o iau din loc imediat, da, ai dreptate.

Vivianne zâmbi. Era de a dreptul imposibil. Dar poate că asta-i

plăcea la el cel mai mult.

CAPITOLUL XI

Era una din zilele acelea în care-ţi pare răii că n-ai rămas acasă, sub plapumă, liniştit, la adăpost de tumultul vieţii.

Mai întâi, Vivianne se trezi cu întârziere. Deşteptătorul ei stătuse. Ignorând micul dejun din lipsă de timp, se mulţumi să bea o cafea Re fugă, sub privirile acuzatoare ale Normei şi ale lui Shad, înainte s-o zbughească pe uşă.

—Într-o bună zi are să-şi dea seama că viaţa a trecut în timp ce ea a stat tot timpul cu nasul în registre! Mormăi Norma nemulţumită.

—Te-am auzit, Norma! Strigă Vivianne înainte să iasă.

—Cu atât mai bine!

Poate că era din cauza remarcii Normei, sau poate teama că n-o să-l mai revadă pe Shad după ce baia va fi terminată... Oricum, o dată ajunsă la birou, Vivianne nu reuşi să se apuce de lucru în ritmul ei obişnuit Parcă mergea cu încetinitorul.

Întâlnirea de la prima oră cu domnul Jacobs, reprezentantul unei importante societăţi care avea de gând să recurgă la serviciile agenţie ei, se soldă cu un „poate” prea puţin încuraja tor. După prânz, o altă companie o anunţă că renunţă la serviciile ei. Noul director tocmai îşi dobândise cu brio diploma de contabil.

—Înţelegeţi, preferăm să lucrăm în familie, îi explicase respectivul cu un glas mieros.

Viviannei nu-i plăcea să-şi piardă clienţii. De fiecare dată încerca sentimentul unui eşec usturător.

Şi ca să încoroneze această zi nefastă, înlocuitoarea secretarei plecate în concediu două săptămâni, se împiedică de piciorul scaunului ei. N-ar fi fost nimic dacă respectiva n-ar fi avut în mână o ceaşcă de cafea pe care, bineînţeles, o răsturnă pe bluza şefei.

Aceasta a fost picătura care a umplut paharul.

Vivianne se hotărî să nu mai prelungească această zi catastrofală.

Maşina Normei nu mai era. Perfect. Era mai bine să fie singură, să se liniştească. Voia să iacă o baie ca să se răcorească şi să-şi calmeze nervii.

Şi măcar de n-ar fi fost atât de cald. Aerul era prea umed pentru o zi de iunie. O adevărată saună.

Îşi scosese deja haina, în timp ce urca spre camera ei. Îşi aruncă geanta pe un fotoliu, hai na pe pat şi începu să-şi descheie bluza.

—În locul tău, n-aş merge mai departe, spuse un glas de bărbat în spatele ei. Doar dacă eşti gata să-ţi asumi consecinţele.

Femeia tresări strângându-şi imediat bluza.

—Ce cauţi aici? Întrebă ea acuzatoare.

Shad, îngenuncheat pe podeaua băii, îi zâmbi.

—Lucrez. Ai uitat?

La drept vorbind, în clipa aceea Vivianne nu-şi prea amintea mare lucru. Din cauza căi durii, Shad lucra dezbrăcat până la brâu şi ea nu-şi putea dezlipi privirea de pielea lui arămie, strălucitoare, sub care-i jucau muşchii. Era o imagine prea tulburătoare.

Femeii îi reveni destul de greu glasul.

—Da... uitasem, încuviinţă ea cu stângăcie.

—Ce s-a întâmplat cu bluza ta?

Vivianne se uită la marea pată brună de pe piept.

—Înlocuitoarea secretarei a vrut să-mi dea să gust cafeaua.

Shad făcu o grimasă.

—Aoleu! Şi mai e în viaţă?

—De ce mă întrebi? Răspunse agresiv femeia.

—Pentru că nu pari deloc bine dispusă.

—Nu şi? Te plângi de ceva?

Cu un calm olimpian, Shad îşi adună sculele şi le aşează în cutia lor.

—Bineînţeles că nu. Ţin prea mult la viaţa mea. Ar trebui să te schimbi şi să pui în funcţiune instalaţia de aer condiţionat.

—Instalaţia e stricată.

—Am să mă uit la ea îndată ce-mi termin treaba.

Shad făcu un semn cu mâna către lavoar. Acesta, maro la culoare, cu robinete transparente din plastic fumuriu, contrasta plăcut cu uniformitatea gresiei şi faianţei de culoarea nisipului.

—Credeam că ai terminat deja, spuse ea.

—Am avut probleme cu cada.

—Da?

Se apropie de sus numita cadă şi remarcă un fel de dop în locul bateriei.

—La ce foloseşte asta? Întrebă ea.

Shad aruncă o privire peste umăr.

— Nu! Vivianne, nu pune mâna...

Prea târziu. Abia atinse dopul şi acesta plecă spre tavan ca din puşcă, propulsat de un jet de apă asemeni celor folosite la stingerea incendiilor.

Vivianne trase un ţipăt când simţi duşul rece Presiunea apei o împinse pe spate şi dădu peste Shad care se prăbuşi pe mocheta deja inundată. Vivianne ateriză peste el. În ciuda situaţiei, niciunul nici celălalt nu putu să ignore reacţia vie pe care le-o provocă această apropiere.

Din păcate, în clipa aceea aveau altceva mai bun de făcut decât să savureze plăcerea acestei îmbrăţişări neaşteptate: să oprească imediat apa care curgea. Fără tragere de inimă, Shad o dădu pe Vivianne la o parte şi, după ce recuperă dopul, se duse la robinet.

Câteva secunde mai târziu totul reintrase în normal. Ud din cap până-n picioare şi răsuflând greu, Shad se aşeză pe marginea căzii.

Sprijinită cu spatele de perete, ca o păpuşă de cârpă, Vivianne îl privea fix. Avea părul ud lipit de frunte şi stătea cu picioarele într-o baltă de vreo doi centimetri. Bluza i se lipise de piele şi se modelase după rotunjimile sânilor ei.

— Nu ştiu dacă te-aş lua ca ajutor, spuse el.

Vivianne, năucită, părea că nu-l aude. Pe urmă, începu dintr-o dată să râdă. La început mai reţinut, apoi din ce în ce mai tare. Un râs nebun. Şi în plus, molipsitor. Shad se apropie de ea şi o luă în braţe. Împreună se rostogoliră pe mocheta plutind pe apă, râzând ca doi nebuni.

Până când, brusc, tăcură, cuprinşi ele o emoţie de cu totul altă natură.

Gura lui Shad se plimbă peste obrajii Viviannei, ochii ei, buzele ei din care se înfruptă cu nesaţ. Cuprinsă de o puternică dorinţă, femeia îi răspunse sărutului cu pasiune, agăţându-se de el, gemând sub mângâierile mâinilor lui.

Necazurile de peste zi, situaţia absurdă în care se aflau, totul fu uitat într-o clipă. Nimic nu mai exista în momentul acela în afară de dorinţa nestăvilită de a face dragoste cu Shad. De prea mult timp îşi ţinea în frâu pornirile.

Deodată, în deplină cunoştinţă de cauză, dădu frâu liber emoţiilor.

Shad îi desfăcu bluza, scoţându-i la iveală sânii frumos modelaţi. Închizând ochii, se aplecă să-i lingă apa care-i curgea pe gât.

Vivianne se simţea gata să cedeze dorinţei lui. Părea un lucru atât de simplu, atât de firesc, în clipa asta. Erau singuri în casă. Dar pentru cât timp? Norma putea să se întoarcă dintr-un moment în altul. Sau Frank. Cine ştie, poate le dădea drumul de la şcoală puţin mai devreme? Of şi cu atât mai rău dacă...

Dar în clipa aceea îl simţi pe Shad că se dezlipeşte de ea. Oare gândea şi el la fel?

— Ar fi mai bine dacă nu ne-am înflăcăra prea tare, spuse el după ce-şi trase puţin sufletul. Norma poate să se întoarcă oricând.

Vivianne făcu ochii mari. Asta îl făcu să zâmbească.

— Parcă aş fi un delfin.

Venindu-şi în sfârşit în fire, ea clipi din ochi, dezamăgită dar în

acelaşi timp extrem de recunoscătoare. Niciodată n-ar fi crezut un bărbat în stare s-o ducă atât de departe pentru ca după aceea să lase totul baltă, de teama de a nu fi surprinşi.

Şi totuşi, Shad era bărbatul acesta. Amabil. Atent.

Peter, el n-ar fi ezitat să meargă până la ca pat fără să se gândească măcar o clipă la eventualele consecinţe.

Sentimentul care-i umplea inima, care nu voia să se supună, care, dimpotrivă, cerea în fiecare clipă să se împlinească?

Shad se ridică şi-i întinse mâna. Apa îi mai picura încă de pe mânecă.

— Pot să-ţi propun ceva?

Năucită, Vivianne se uită la dezastrul din jurul ei.

— Orice vrei.

— Lasă-mă să pun şi gresie pe jos.

— Am de ales?

— Bineînţeles. Poţi foarte bine să suporţi mirosul unei mochete mucegăite, dacă vrei.

— Nu. Prefer varianta cu gresia. În cât timp poţi să începi s-o pui?

Neputând să-i reziste, bărbatul o trase lângă el şi-i dădu la o parte o şuviţă udă lipită de obraz.

— Pentru că este vorba de tine şi nu de alt cineva, am să încep mâine. Ce zici?

— Perfect, îi şopti ea la ureche.

— Ai de gând să faci o piscină în baie?

Se întoarseră amândoi s-o vadă pe Norma în prag, cu mâinile în

şold.

Shad îi dădu drumul Viviannei râzând.

— Nu ne-am gândit la aşa ceva.

— Bănuiesc că nu v-aţi gândit nici la inundaţia din bucătărie.

— Va trebui să punem faianţa şi pe tavanul bucătăriei, spuse Vivianne.

— Nu cred că o să fie nevoie să mergem chiar atât de departe, o linişti Shad. Mă ocup eu de tot.

— Şi totuşi, mă întreb dacă nu o faci premeditat, ca să-ţi prelungeşti şederea aici, îl tachina ea.

— Nu eu am scos dopul..., nu ştiu dacă ai observat? Pata de cafea e pe bluza ta.

— E câte ceva bun în fiecare lucru.

— Exact asta este şi filosofia mea de viaţă, declară Shad sărutând-o pe vârful nasului. Mă duc să mă schimb. Am haine de schimb în maşină.

Vivianne se întoarse în camera ei şi scoase nişte blugi şi un tricou din dulap. Şi fusese atât de aproape să se abandoneze în braţele lui!

Cel mai rău era că ardea de nerăbdare s-o ia de la capăt. Ştia că de acum înainte nu mai trăia decât pentru clipa asta.

CAPITOLUL XII

Dottie se ridică de pe fotoliu auzind uşa de ia intrare deschizându-se. Bichonul ei maltez se ridică în patru labe şi adoptă o atitudine

belicoasă, gata să-şi apere stăpâna.

— Făt-Frumos s-a întors de la bal? Întrebă ea.

Shad se aplecă să scarpine căţelul după ceafă şi să mângâie motanul roşu lungit pe pervazul ferestrei.

— Nu trebuia să mă aştepţi până la ora asta.

— Te-ai dis... Voiam să ştiu cum au decurs lucrurile.

Petrecerea surpriză a lui Frank se dovedise până la urmă c fi în acelaşi timp şi un picnic şi unii părinţi fuseseră invitaţi să mai rămână puţin înainte de ai lăsa pe copii să se distreze singuri. La rugămintea lui Frank, Shad şi Vivianne îl însoţiseră acasă la colegul de clasă a cărui familie locuia într-un fel de castel, în mijlocul unui parc.

Shad îşi scoase haina şi se aşeză pe canapea.

— Vrei să-ţi fac un raport detaliat?

— De ce nu? Mi-ar putea fi de folos într-un viitor apropiat.

Bătu de câteva ori cu degetul în ghipsul de la picior.

— De îndată ce-am să scap de porcăria asta, o să-ţi pot lua locul.

— Poate că nu e nevoie, Dottie făcu pe inocenta:

— Da?

Farine, pisicuţa neagră cu vârfurile labelor albe, ultima venită în menajerie, veni să se frece de picioarele lui Shad care o luă în braţe s-o mângâie.

— Vivianne îşi consacră din ce în ce mat mult timp băiatului. De două săptămâni, relaţia dintre ei s-a schimbat total.

— Dacă înţeleg bine, n-am decât să mă înscriu la şomaj. Dar picioarele tale ce fac?

— Picioarele mele?

— Mai sunt bine sprijinite pe pământ sau ai început să pluteşti?

Shad clătină din cap. Ştia unde bătea Dottie.

— Nu ştiu, răspunse el sincer. Tot ce pot să-ţi spun e că Frank şi Vivianne ocupă un loc preponderent în viaţa mea. Eşti mulţumită?

— Da.

Chipul lui Shad se întunecă puţin.

— Totul se întâmplă atât de repede...

— Şi eşti îngrijorat?

— Puţin.

Cu capul uşor aplecat într-o parte, Dottie îşi studia fratele cu atenţie.

— De ce?

— Pentru că... sincer să fiu, mi-e teamă că mă împinge spre ei dorinţa de a avea o familie. Şi pentru Vivianne, n-am dreptul să greşesc. Ea a avut deja o experienţă nefericită.

— Shad, eşti un bun samaritean, ca şi mine, dar nu cred că spiritul tău caritabil merge până acolo. Şi pe urmă, în privinţa familiei nu crezi că acum suntem norocoşi? N-am putut niciodată să ştiu exact numărul verilor, unchilor şi mătuşilor care participă la mesele pantagruelice ale Augustinei.

Ridicând din umeri, Shad luă osul de plastic pe care i-l adusese la picioare căţelul şi M aruncă.

— Când te pregăteşti să faci pasul cel mare, e normal să fii îngrijorat, spuse Dottie.

—Ce te face să spui asta?

—Te cunosc prea bine. O iubeşti.

Shad oftă.

—Se cunoaşte?

—Pentru mine, e clar. Şi chiar pentru Angelo.

Dottie îi întinse mâna.

—Vino aici... Nu mă obliga să mă scol, stau mult prea bine ca să mă mişc de aici.

Shad se ridică şi veni să se aşeze pe braţul fotoliului. Dottie îl luă de mână.

—Sunt foarte, foarte fericită pentru tine.

—Nu vinde încă blana ursului din pădure, surioară. Nu sunt singurul implicat în povestea asta. Vivianne are şi ea un cuvânt de spus.

—Ce-ar putea să spună în afară de „da”?

—Orice. De exemplu „nu”.

—Haide, Shad, m-aş mira să te fi îndrăgostit de-o proastă.

—Dottie, nu e vorba de inteligenţă.

Se gândi la privirea temătoare a Vivianne.

—Îi e teamă.

—Explică-i că n-o să mai aibă motiv să se teamă, din moment ce tu vei fi lângă ea s-o aperi. Dacă ai nevoie de o scrisoare de recomandare în privinţa asta, nu ezita să-mi spui. Şi dacă continuă să refuze şi după asta, înseamnă că are într-adevăr o problemă psihică de rezolvat; în cazul ăsta, am eu grijă.

Shad începu să râdă. Dottie n-o lua niciodată pe ocolite.

Luând telecomanda, Dottie dădu drumul la televizor.

— Acum du-te la bucătărie şi adu-mi te rog un castron cu pop-corn şi un pahar cu Cola rece, cu lămâie. Peste vreo zece minute trebuie să înceapă un film cu Woody Allen.

Shad bătu uşor în ghips.

— Când trebuie să ţi-l scoată?

— În orice caz, nu înainte să înceapă filmul. Adu-mi te rog ce ţi-am cerut; trebuie să prind putere să dansez la nunta ta.

— Ai nevoie de ceva în mod deosebit? Mă duc la cumpărături.

— Nu, mulţumesc, Norma.

— Atunci ne vedem mai târziu.

Uşa de la intrare se închise încet. Nu se mai freca de parchetul din hol, ca înainte. Shad opusese grijă. Ca şi de restul casei.

Într-o dispoziţie melancolică, Vivianne scoase laptele din frigider şi îşi turnă un pahar, după care se aşeză la masa din bucătărie. Norma plecase şi Frank nu se întorsese încă, aşa încât era singură în casă cu Shad. Pentru ultima oară, fără îndoială. Terminase de renovat baia.

Cele două săptămâni se scurseseră prea repede, după părerea ei. Acum trebuia să fie obiectivă: Shad nu mai avea niciun motiv să vină să-i vadă în continuare pe ea şi pe Frank.

Nu-i mai rămânea decât să se dedice lucrului. Jacobs o sunase dimineaţă la birou să-i spună că firma lui se hotărâse în sfârşit să apeleze la agenţia ei de contabilitate. Asta însemna în perspectivă un număr însemnat de ore suplimentare. Ar fi trebuit să se simtă în al

nouălea cer, dar era complet dezamăgită.

Acum nimic nu moi conta... în afară de Shad.

Auzindu-l coborând, Vivianne se ridică. Rezemată de un perete din hol, îl privi cum se îndreaptă spre uşă, cu lada de scule în mână.

„Trebuie să găseşti ceva să spui”, intră în panică femeia.

— Ai terminat?

Grozav, Vivianne. Grozav...

Shad se întoarse spre ea. Cămaşa descheiată lăsa să i se vadă pieptul bronzat.

— Nu mai am decât să fac puţină curăţenie şi e gata, da.

Vivianne era în pragul unei crize de disperare. Trebuia cu orice preţ să găsească un mijloc să-l reţină...

— Voiam să-ţi vorbesc despre un proiect...

Bărbatul o privi în ochi.

— Da?

— Cred că aş vrea... să refac acoperişul, improviză ea printr-o subită inspiraţie.

Shad lăsă jos lada cu scule. Cum de nu-şi dădea seama Vivianne că între ei asemenea pretexte nu-şi aveau rostul? Că putea să fie în sfârşit sinceră în privinţa sentimentelor faţă de el? Se temea oare chiar atât de mult de viaţă încât se simţea obligată să recurgă de fiecare dată la subterfugii?

— Când a fost refăcut ultima dată? Întreba Shad.

Vivianne ridică din umeri.

— Nu s-a atins nimeni de el de când a fost construită casa.

— Şi când a fost construită?

— Acum unsprezece ani.

Deşi îi venea s-o ia în braţe, Shad intră în jocul Viviannei.

— Atunci e ca nou. Poate să mai ţină fără probleme încă pe atât.

Ceea ce însemna: n-ai nevoie de mine, aşa că-mi văd de drum, îşi spuse ea. Nu mai avea niciun pretext în spatele căruia să se ascundă. Vreme de două săptămâni, trăise o situaţie idilică. Shad fusese acolo, lângă ea, fără să fie nevoită să se angajeze în vreun fel. Fără promisiuni, fără dezamăgiri.

Dar acum, Shad era pe punctul de a pleca din viaţa ei. Şi dacă voia să-l păstreze, trebuia să renunţe la securitatea fortăreţei sale şi să-şi dezvăluie sentimentele.

De câteva zile trăia într-o panică permanentă.

Dar dacă... dacă Shad o uita de cum ieşea pe uşă? Ochii care nu se văd, se uită. Nu, nu era cazul lui Shad. Şi totuşi, teama o sufoca.

Cu gesturi de robot, femeia bătu în retragere, către bucătărie.

Simţind mâna lui Shad pe umăr, Vivianne se crispă.

— Vivianne, aş vrea să-ţi vorbesc.

— Da?

Bineînţeles, n-ar fi trebuit să creadă că Shad o să dispară din existenţa ei chiar de a doua zi. Doar nu era Peter. El, Shad, îşi dădea osteneala să-i spună motivele plecării lui.

Shad şovăia. De ce dădea acum înapoi, pe neaşteptate, Vivianne? Avea impresia că se afla din nou în faţa doamnei Mayne, acea străină rece şi distantă.

Dar, înainte să poată demara discuţia, soneria de la intrare răsună.

Vivianne porni spre uşă. Cum să-i spună lui Frank că n-o să-l mai vadă pe Shad? Relaţia cu băiatul ei o să se strice din nou?

Frământată de aceste gânduri, îi trebuiră câteva secunde bune până s-o recunoască pe tânăra din cadrul uşii.

Adriana! Sora ei, îmbrăcată cu un taior elegant, cu silueta ei subţire, parcă venea de la o paradă a modei, ca de obicei.

Era perfectă. Într-adevăr, perfectă. De la ochii verzi şi limpezi până la picioarele lungi şi subţiri, era întruchiparea feminităţii. Cu doi ani mai mare, Adriana o eclipsase mereu pe sora ei.

Vivianne o întâmpină cu un zâmbet politicos, nimic mai mult.

—Adriana... Cărui fapt datorez plăcerea vizitei tale?

Adriana se întoarse să-i facă semn şoferului s-o aştepte. Înainte să răspundă, aşteptă să ajungă în salon, unde aruncă o privire nemulţumită de jur-împrejur.

—Ne-am gândit la problema ta.

Noua venită dădu cu ochii de Shad, pe care îl studie rapid, fără să manifeste nici cea mai mică emoţie, ca şi cum ar fi fost vorba de o mobilă printre celelalte. Shad îi răspunse cu o privire la fel de indiferentă. Jenată, Adriana întoarse capul.

—Ce problemă? Întrebă Vivianne suspicioasă.

—Frank, bineînţeles. Ce altceva? Acum trei săptămâni, când ţi-am dat telefon, păreai extrem de preocupată de el.

Vivianne îşi aduse aminte imediat. Adriana îi dăduse telefon să-i ceară un sfat; bărbatul ei fusese prins în flagrant delict în timp ce

falsifica un registru contabil al firmei la care lucra. Conversaţia nu se terminase sub cele mai bune auspicii pentru că Vivianne îl făcuse răspunzător pe vinovat de gestul lui.

— Asta se întâmpla acum o lună, preciză ea.

Şi ce ai atât de important să-mi spui ca să merite deranjul să vii până aici?

— Tocmai eramîn drum către avocatul meu.

Tyson începe să devină agasant.

N-ar fi decât al treilea divorţ, îşi spuse Vivianne în sinea ei. Era clar că episodul cu falsificarea nu se terminase deloc în favoarea lui Tyson.

— Voiam să-ţi arăt asta.

Adriana scoase din poşeta din piele de crocodil două broşuri pe care i le dădu Viviannei.

Gazda le privi fără să le deschidă, apoi se uită la Adriana.

— De ce m-ar interesa broşurile astea?

Sora mai mare plescăi din limbă agasată.

— Vivianne, aici sunt trecute cele mai bune internate pe care le poţi găsi. Leslie şi Alexis se duc aici.

Unghia colorată în roz sidefiu indică unul dintre pliante.

Vivianne îi dădu înapoi broşurile.

— Nici nu se pune problema să mă despart de Frank.

Shad simţea că începe să-i sară muştarul. Femeia asta îl călca de-a dreptul pe nervi. Făcu un pas spre Vivianne.

Acest gest de încurajare tacită o făcu pe Vivianne să se simtă mai

sigură pe sine. Niciodată până acum nu avusese un aliat împotriva surorii sale. Răsfăţată de părinţi, Adriana avusese întotdeauna dreptate în ochii lor.

— Nu ăi făcut prezentările, spuse Adriana.

Privirea ei rece se oprise asupra lui Shad.

— Shad McClellan, spuse Vivianne, Are de făcut o renovare aici..

— Aha.

Vivianne abia îşi stăpânea dorinţa s-o dea pe uşă afară, fără ceremonie.

Adriana se răsuci pe călcâie, întorcându-i ostentativ spatele lui Shad.

— Cred că ar trebui să te gândeşti serios la propunerea pe care ţi-am făcut-o. Frank e un puşti turbulent, dificil şi...

Nu-i veneau pe limbă şi alte epitete.

— Normal? Sugeră Shad.

Adriana ridică sprâncenele.

— Vivianne, de ce-i laşi pe cei care lucrează pentru tine să se amestece în discuţiile tale?

— De ce nu? Ei, cel puţin, spun lucruri de bun-simţ.

Adriana se făcu roşie de indignare. Nu era obişnuită ca Vivianne s-o înfrunte.

— Am impresia că ai ceva cu mine.

Resentimentul pe care Vivianne îl ascunsese ani de zile ieşea la suprafaţă.

— Ai doar impresia? Vrei să-ţi spun mai clar ce am de spus? Să-ţi

spun că poţi să-ţi păstrezi sfaturile pentru prietenii tăi de la clubul de bridge? Dacă te-ai debarasat de copii, asta e treaba ta, dar nu căuta să mă desparţi de Frank. Din punctul meu de vedere, ar fi mai bine să nu mai treci pe aici niciodată, sau, mă rog, până n-o să devii mai omenoasă. Adriana, nu eşti o prinţesă care face o vizită de caritate unor coate-goale. Aici eşti la mine acasă şi ar fi trebuit să ai o altă atitudine faţă de oamenii care stau sub acelaşi acoperiş cu mine. Nu te conduc, cunoşti drumul şi singură.

Năucită, Adriana rămase câteva clipe cu gura căscată, apoi întoarse capul brusc spre Shad.

—În ce raport se află muncitorul ăsta cu tine?

—Mi-a redat pofta de viaţă şi de luptă pentru prima oară după mulţi ani. îl iubesc, auzi? Îl iubesc.

—Pe el?

Adriana se răzbună aruncându-i lui Shad o privire plină de dispreţ.

—Cred că situaţia e mult mai gravă decât credeam. Într-adevăr, ar fi mai bine să plec.

Vivianne o urmă în hol şi trânti violent uşa în urma ei, apoi se sprijini cu spatele de ea şi oftă adânc.

Stând cu ochii închişi, simţi mâinile lui Shad aşezându-se pe umerii ei.

—Vivianne, chiar e adevărat ce-ai spus?

Femeia deschise ochii şi întâlni privirea, gravă a lui Shad.

—Bineînţeles! Fiecare cuvânt. De când eram mică am vrut să-i vorbesc aşa, înţelegi? Personalitatea ei m-a sufocat timp de douăzeci

şi cinci de ani şi ar continua s-o facă dacă aş lăsa-o.

Clătină încet din cap.

—Nici nu-ţi dai seama cât de uşurată mă simt. Ca şi cum aş fi dat la o parte capacul ca să iasă aburii.

—Eu vorbeam de altceva, insistă Shad.

Abia atunci înţelese şi ea despre ce era vorba. Mărturisirea pe care se abţinuse să i-o facă între patru ochi, tocmai o proclamase sus şi tare. În plus şi în faţa unui martor!

Se făcu roşie ca focul.

—Nu lua în considerare. Pe moment, de bună seamă că am spus nişte lucruri nechibzuite.

—Chiar aşa? Chiar nechibzuite, Vivianne ? Privindu-l în ochi, nu putea să meargă mai departe cu minciuna.

—Nu, poftim! Eşti mulţumit?

În loc de răspuns, Shad o sărută cu patimă. Căldura îmbrăţişării lui făcea să se topească reticenţele Viviannei, ridica barierele care o mai despărţeau încă de el.

Într-o ultimă tresărire de panică ea îi cuprinse obrajii în palme şi-l respinse încet.

—Vivianne..., începu el.

—Nu, Shad. Lasă-mă pe mine să vorbesc. Luând-o de mână, o conduse în salon, o făcu să se aşeze pe canapea şi luă loc pe fotoliul pe care-l trase imediat lângă ea.

—De acord. Te ascult.

Vivianne îşi adună tot curajul şi trase adânc aer în piept înainte să

vorbească.

— În copilărie, întotdeauna am fost frustrată în nevoia mea de dragoste. Părinţii mei nu mi-au dat aşa ceva. Cât despre Adriana, tocmai ai văzut-o. Atunci, m-am căsătorit cu primul bărbat care mi-a vorbit de tandreţe şi dragoste. Dacă stau bine să-mi aduc aminte, mă iubea aşa cum îşi iubea maşina, ieşirile cu prietenii sau partidele de tenis de sâmbătă dimineaţa.

Îşi trecu mâna prin păr cu un gest obosit, lăsând-o apoi să cadă.

— Făceam eforturi disperate pentru ca să dureze căsnicia noastră. În sinea mea, mă consideram singura vinovată de îndepărtarea din ce în ce mai evidentă a lui Peter. Apoi, într-o bună zi, mi-a spus: „Nu mai pot, Vivianne. Chiar nu mai pot”. Mi-au trebuit cinci ani ca să înţeleg ce vrusese să spună. Nu putea suporta să fie închis, nu putea să fie un soţ, nu putea să fie un tată. Dar pe moment, vorbele lui m-au distrus. Mă consideram vinovată pentru tot. Cred că n-aş mai putea să rezist unei încercări de Jelui ăsta.

Shad o ascultase răbdător. O lăsase să-şi exprime temerile care otrăviseră relaţia lor încă de la început.

Se aşeză lângă ea şi o cuprinse tandru în braţe.

— Eu pot, şopti el.

Vivianne simţi lacrimi în ochi.

— Pentru cât timp?

— Pentru totdeauna.

Femeia făcu un semn cu capul spre cutia cu scule de pe hol.

— Dar... pleci.

—Îmi iau sculele. Cred că e o diferenţă de nuanţă, nu-i aşa? Vivianne, vreau să-ţi spun că dacă vrei să te descotoroseşti de mine, n-o să-ţi fie deloc uşor. Dar dacă am să intru în viaţa voastră, dacă tu şi Frank vreţi, bineînţeles, atunci nimeni n-o să mă mai poată alunga.

O sărută pe tâmplă.

—Te iubesc, îi şopti la ureche.

În ochii Viviannei apăru o strălucire pe care nu i-o văzuse niciodată până atunci.

—Aş vrea să îngenunchez la picioarele tale, să te rog să-mi fii soţie, dar am stat deja toată ziua în poziţia asta ca să pun gresia. Te mulţumeşti cu o cerere în căsătorie care nu corespunde întru totul canoanelor?

—Cred că ar fi posibil, intră ea în joc.

Închise ochii, beată de fericire. Până la urmă, happy-end-ul nu exista numai în romane. Avea şi ea dreptul la aşa ceva.

Când Shad se aplecă s-o sărute din nou, Norma intră în cameră cu braţele pline de pachete şi cu Frank pe urmele ei.

Amândoi se opriră în prag şi se uitară complice unul la altul.

—Îmi închipui că rămâi la cină, domnule McClellan? Întrebă retoric bucătăreasa.

Shad se întoarse spre ei şi-şi rezemă capul de Vivianne pe care o ţinea încă în braţe.

—Norma, din clipa asta, am să cinez aici în fiecare seară. Şi am să iau chiar şi micul dejun. Doar dacă n-are cineva vreo obiecţie de făcut...

Zâmbetul radios al Normei şi strigătul de bucurie al lui Frank ţinură loc de răspuns. Shad putu să reia liniştit lucrurile de acolo de unde le lăsase...

Şi uşa se închise atenuând comentariile vii ale lui Frank şi ale Normei şi lăsându-i pe Shad şi Vivianne să continue sărutul care pecetluia pactul lor de dragoste.

Pentru eternitate.

SFÂRŞIT